

АЛЕКСАНДЪР БЕЛЯЕВ
АРИЕЛ

chitanka.info

Посвещавам на дъщеря си Светлана

ГЛАВА I

ИЗ КРЪГОВЕТЕ НА АДА

Ариел седеше на пода край ниското прозорче на своята стая, която приличаше на монашеска килия. Маса, столче, креват и рогозка в ъгъла съставяха цялата подредба.

Прозорчето гледаше към вътрешния двор — унил и тих. Ни храстче, ни тревичка, само пясък и чакъл — сякаш къс пустиня, ограден от четирите затворнически стени на мрачната сграда с нейните миниатюрни прозорчета. Над плоските покриви се издигаха върховете на палмите в гъстия парк, който заобикаляше училището. Висока ограда отделяше парка и сградите от външния свят.

Дълбоката тишина се нарушаваше само от скърцането на чакъла под бавните стъпки на учителите и възпитателите.

В същите жалки стаи като на Ариел бяха настанени възпитаниците, доведени в мадраското училище „Дандарат“ от всички краища на света. Сред тях имаше и осемгодишни, и големи момичета и момчета. Те образуваха едно семейство, но в техните тихи и редки думи, в очите им не беше възможно да се забележи ни любов, ни приятелство, ни привързаност, ни радост при среща, ни тъга при раздяла.

Тези чувства се изкореняваха още от първите дни на живота им в училището с всякакви мерки от възпитателите и учителите — индуцибрамини, хипнотизатори и европейци, предимно англичани-окултисти от нови течения.

Ариел беше облечен с туника — дълга риза с къси ръкави от грубо платно. На краката си нямаше дори сандали.

Той беше едър светлокос младеж на осемнадесет години. Ако се съди по израза на лицето му, можеше да му се дадат и по-малко: светлосивите му очи гледаха с детско простодушие, макар върху високото чело вече да се забелязваха леки бръчки като у човек, който много е преживял и премислил. Цветът на очите и косите му говореше за европейски произход.

Лицето на Ариел, с правилни англосаксонски черти, беше неподвижно като маска. Той гледаше през прозорчето безучастно като човек, потънал в дълбок размисъл.

Не можеше да бъде другояче — наставникът Чарака-бабу караше вечер Ариел да прави равносметка на изминалия ден, да си спомня всички случки, станали от изгрев до залез-слънце, да проверява отношението си към тях, да проверява своите мисли, желания и постъпки. Преди да си легне, Ариел трябваше да дава отчет — да се изповядва пред Чарака.

Захождащото слънце осветяваше короните на палмите и облаците, които бързо плаваха по небето. Дъждът току-що беше престанал и от двора в килията проникваше топъл влажен въздух.

Какво се беше случило през деня?

Ариел се събуди както винаги на разсъмване. Измиване, молитва, закуска в общата трапезария. Върху дебел дървен поднос даваха лучи — питки от брашно, изобщо негодни за ядене печени фъстъци и вода в глинени съдинки.

Възпитателят Сатия, местейки както винаги тежкия си поглед от един възпитаник на друг, им говореше, че те ядат банани, вкусни оризови питки със захар и пият гъсто мляко. И учениците се поддаваха на внушението и изяждаха с удоволствие всичко, което им бяха дали. Само едно момче-новак, още неподготвено за масова хипноза, запита:

— Къде са бананите? Къде са оризовите питки?

Сатия отиде при новака, вдигна брадичката му и като го погледна строго в очите, каза:

— Спи! — И повтори внушението, след което и това момче почна да яде с апетит твърдите фъстъци, вземайки ги за банани.

— А ти защо си наметнала шала? — запита друг наставник, мършав индус с черна брада и бръсната глава, едно деветгодишно момиче.

— Студено е — отговори то, като сви зиморничаво раменцата си. Тресеше го.

— Горещо ти е. Свали веднага шала!

— Уф, каква горещина! — извика момичето, свали шала и прекара ръката си по челото, като че ли изтриваше избилата го пот.

Сатия почна да повтаря напевно своето поучение — възпитаниците не трябва да бъдат чувствителни към студ, жега и

болка. Духът трябва да тържествува над тялото!

Децата седяха тихо, движенията им бяха отпуснати, апатични.

Изведнъж момченцето, което в началото на закуската запита „Къде са бананите?“, грабна от съседа си парченце луци и като се засмя силно, го налапа.

Сатия се намери с един скок до непослушника и го дръпна за ухото. Момчето силно заплака. Всички деца бяха като втрещени пред нечуваното нарушение на дисциплината. Смехът и сълзите се изкореняваха безпощадно в това училище. Сатия хвана с едната си ръка момчето, а с другата — широкия съд. Момчето съвсем утихна, само ръцете и краката му трепереха.

На Ариел му дожаля за новака. За да не издаде чувствата си, той наведе глава. Да, беше му много жал за този осемгодишен малчуган. Но Ариел знаеше, че ако съчувствува на другаря си, той извършва голямо провинение, за което трябва да се покае пред своя възпитател Чарака.

„Да се покая ли?“ — мярна му се тази мисъл, но Ариел я сподави. Той беше свикнал да бъде предпазлив, дори потаен.

По заповед на Сатия слугата изведе момчето със съд на главата. Закуската завърши в пълно мълчание.

Този ден след закуската трябваше да си заминат няколко младежи и девойки, които бяха завършили училището.

Ариел чувствуваше скрита симпатия към двама от отиващите си — тъмнокож младеж с големи очи и една стройна девойка — и имаше основание да предполага, че и те също се отнасяха приятелски към него. Свързваха ги няколко години съвместен живот в „Дандарат“. Но те прикриваха чувствата си с маската на студенината и равнодушието. В редките минути, когато очите на надзирателите и възпитателите не ги следяха, тайните приятели си разменяха красноречив поглед, понякога ръкостискане — и толкоз. Тримата пазеха своята тайна дружба — единственото съкровище, което стопляше младите им сърца като малко цветче, по чудо оцеляло в мъртвата пустиня.

О, ако възпитателите биха надникнали в тяхната тайна! С какво ожесточение биха стъпкали това цветче! С хипноза биха ги заставили да си признаят всичко и с внушение биха убили това топло чувство, заменяйки го със студено безразличие.

Сбогуването стана в двора край железните врати. Без да се поглеждат, отиващите си казаха с леден тон:

— Сбогом, Ариел!

— Сбогом, сбогом! — и се разделиха, без дори да си стиснат ръце.

Навел глава, Ариел тръгна към училището, като се мъчеше да не мисли за другарите си и да сподави тъжното си чувство — за тайни мисли и чувства ще има време през дълбоката нощ. За тези мисли и чувства той не ще каже никому дори и под хипноза! И в това се състоеше най-последната дълбока тайна на Ариел, за която не се досещаха дори хитрият Чарака и началникът на училището Бхарава.

След това имаха часове по история на религията, окултизъм и теософия. Обяд с „банани“, часове по английски език, индустански, бенгалски, маратхски, санскритски... Оскъдна вечеря.

— Вие сте много сити! — внушава им Сатия.

След вечерята — „сеанс“. Ариел е минал вече този страшен кръг на дандаратския ад, но трябваше да присъствува на „практическите занятия“ с новациите.

Тесен тъмен коридор, осветен само от слабия, мигащ пламък на светилника с димящ фитил от бракуван памук, води в голяма стая без прозорци със същата мъждива светлина. В стаята — груба маса и няколко рогозки на пода.

Ариел с група старши възпитаници стои неподвижно и мълчаливо в ъгъла върху каменния под.

Слугата въвежда четиринадесетгодишно момче.

— Пий! — казва наставникът и му подава канче.

Момчето гълта покорно силно миришеща горчива течност и се мъчи да не се мръщи. Слугата бързо сменя ризата на момчето и натрива тялото му с бързо изпаряващи се мазила. Тревога и смъртна тъга обхващат момчето. После настъпва възбуда. То диша често и тежко, зениците му се разширяват, ръцете и краката се свиват като на картонен палячо.

Учителят вдига от пода светилника с мъждукащо пламъче и пита:

— Какво виждаш?

— Виждам ослепително слънце — отговаря момчето, като примижава.

Всичките му сетива са напрегнати. Тихият шепот му се струва гръмотевица, той чува как мухоловките тичат по стената, как диша всеки човек в стаята; как бие сърцето на всеки от присъстващите, как някъде на тавана пърхат прилепите... Той вижда, чува, забелязва, чувства онова, което не забелязва ни един нормален човек.

У едни това състояние завършва с бълнуване, у други — с много силен нервен припадък. След подобни яростни припадъци Ариел не виждаше вече някои от учениците — те или умираха, или полудяваха.

Самият Ариел имаше здрав организъм. Той премина всички изпитания и запази здравето си.

Когато пламнаха първите звезди, вратата на стаята се отвори. Влезе Чарака, водейки за ръка мургаво момченце с изплашено лице.

— Седни! — заповяда той на момчето.

Момчето седна на пода като автомат. Ариел се приближи до Чарака и се поклони.

— Този е нов. Казва се Шарад. Ти ще го поразведеш днес. Доволен ли си от себе си?

— Да, отче — отговори Ариел.

— Няма ли да се покаеш за нещо? — попита недоверчиво Чарака. — Съвършенство може да постигне само онзи, който никога не бива доволен от себе си. — Като погледна изпитателно Ариел в очите, Чарака запита: — За миналото не си ли мислил?

— Не — отговори твърдо Ариел.

В това училище се забраняваше на възпитаниците да мислят за живота си до постъпването тук, да си спомнят за ранното детство, за родителите и да задават въпроси, които се отнасят до тяхното минало и бъдеще. Никой от възпитаниците не знаеше какво го очаква, за какво го подготвят, почти никой не помнеше и своето минало. На онези, които имаха още твърде пресни спомени и здрава памет, хипнозата помагаше да забравят миналото.

Чарака погледна още един път изпитателно Ариел в очите и излезе.

Шарад седеше в същата неподвижна поза като малък бронзов идол.

Ариел се заслуша в отдалечаващите се стъпки на Чарака и се усмихна — за първи път през този ден.

Пред възпитаниците на „Дандарат“ имаше само два пътя: за мнозинството — пълно, абсолютно обезличаване или в най-добрия случай пълно разстройване на нервната система. За нищожното малцинство — най-силните физически и интелектуално — пътя на префиненото лицемерие, най-лукавите хитрини и артистичната симулация. Ариел принадлежеше към последната група. Той успяваше да противостои дори на хипнозата, симулирайки сомнамбулно състояние. Но такива като него бяха малко. Най-малката грешка — и измамата биваше разобличавана. Наставниците бяха господари на душите и телата на своите възпитаници.

Ариел се приближи бързо и безшумно до Шарад и прошепна:

— Ще те плашат, но ти не се страхувай, каквото и да видиш. Всичко това е нарочно...

Момчето погледна Ариел с учудване и недоверие. В училището никой досега не беше говорил така приятелски с него.

— И най-важното, не плачи, не крещи, ако искаш да не те бият!

Шарад престана да плаче. Навън летяха безшумно прилепи и понякога влизаха през прозореца в стаята. Малките домашни гущери ловяха насекоми по стените. Момчето се загледа в тях и се успокои.

Ариел запали масления фитил. Червеното езиче на пламъка освети мъждиво стаята. Проникващият през прозореца вятър разклащаше пламъка и по стените играеше сянката на Ариел. Ъглите на стаята оставаха в мрак.

В отсрещния ъгъл нещо замърда. Шарад се взря и замръзна от ужас. От пукнатината изпълзя голяма жълта змия с къса дебела глава, надута шия, плосък корем, със светла, обшита с черни линии рисунка на шийната част, прилична на очила. Наи!

След първата най — змия очиларка — изпълзя втора, чернокафява, подир нея — съвсем черна, после — сива, още и още. Змиите се разпълзяха по стаята и заобиколиха момчето...

— Стой, не мърдай, мълчи! — шепнеше Ариел, безстрастен като всякога и сам сякаш застинал.

Змиите допълзяха съвсем близко. Те повдигаха високо предната част на туловището си, издуваха силно шиите си във вид на плосък щит и гледаха право в очите на момчето, готови да се хвърлят върху му.

Ариел засвири едва чуто тъжна, еднообразна мелодия, в която се редуваха само три тона.

Змиите се послушаха, замряха, после наведоха глави, изпълзяха бавно към ъгъла и се скриха в дупката на пода.

Шарад продължаваше да седи неподвижно. Капки студена пот покриваха лицето му.

— Браво! — прошепна Ариел. Но тази похвала беше незаслужена: момчето не крещеше и не се движеше, защото беше парализирано от страх.

В стаята се втурна поривът на вятъра, който донесе сладката миризма на жасмин. Звездите на небето се скриха зад облаците. Загърмя и скоро зашумя тропическият дъжд.

Въздухът стана изведнъж по-пресен. Пламнаха мълнии и осветявайки стената на отсрещната къща, се отразяваха във водата, която бързо покри целия двор и го превърна в езеро.

Момчето излезе от своето вцепенение и въздъхна облекчено. Чакаха го обаче нови изпитания.

Преградата от рогозки, която разделяше стаите, неочаквано се вдигна и Шарад видя ослепително осветена стая, подът на която беше застлан с бяла мушама. Сред стаята лежеше огромен тигър. Светлината падаше в очите му и животното със златисти ивици примижаваше и тресеше недоволно глава. С гъвкавата си опашка звярът биеше по пода.

Но ето, очите на тигъра почнаха да привикват към ярката светлина. Примижавайки, той се загледа в Шарад, изръмжа тихо и като се отпусна на предните лапи, се напрегна цял, готвейки се за скок.

Шарад се хвана за главата и лудо закрещя.

Той почувствува как някой докосва раменете му. „Ще ме ухапе!“ — вцепенено от ужас, си помисли момчето. Но докосването беше твърде леко за лапите на звяра.

— Защо изкрещя? — чу той гласа на Ариел. — Наставникът ще те накаже за това! Да вървим! — Ариел хвана Шарад за ръка и почти насила го изправи на крака.

Чак сега Шарад се осмели да отвори очи. Преградата от рогозки беше на мястото си. В стаята цареше полумрак. Навън шумеше утихващият дъжд. Чуваха се далечни глухи гръмотевици.

Залитайки, Шарад се помъкна подир Ариел, почти без да съобразява.

Те преминаха дългия полутъмен коридор и влязоха през една тясна врата. Ариел пусна Шарад напред и каза високо:

— Върви! Тук има стълба. Да не паднеш! — И шепнешком добави: — Бъди внимателен! Не крещи, каквото и да стане с тебе. Не се страхувай. Плашат те, за да свикнеш от нищо да не се страхуваш.

Ариел си спомни как сам някога претегли тези изпитания. Тогава той вървеше сам. Никой не го предупреждаваше и утешаваше.

Шарад, разтреперан от страх, слезе по полуразрушените стъпала на стълбището. Пред него се откри тъмно подземие. Миришеше на влага. Въздухът беше тежък, застоял. Каменният под беше покрит с рядка студена тиня. Отгоре падаха едри капки. Някъде шуртеше вода. Като не знаеше накъде да върви, момчето протегна напред ръка, за да не се удари о невидимата преграда.

— Върви, върви! — побутна го Ариел.

Шарад тръгна напред в непрогледната тъмнина. Някъде се чуха приглушени стонове, див вой, безумен смях. После настъпи зловеща тишина. Но тъмнината изглеждаше изпълнена с живи същества. Шарад чувствуваше нечии студени докосвания. Внезапно се раздаде чудовищен грохот, от който земята потрепера.

— Върви! Върви!...

Момчето докосна с ръка хлъзгавата стена. Скоро и другата му ръка докосна стена. Подземието се стесняваше. Шарад се промъкваше вече с усилие напред.

— Върви! Върви! — заповяда строго Ариел. И веднага му пошепна. — Не се страхувай, сега...

Но той не довърши. Шарад изведнъж, почувствува, че земята се изплъзва изпод краката му и той пада в пропаст...

Пада върху нещо меко и влажно. Отгоре му се спуска тежкият свод и го притиска към земята. Той се задъхва, пъшка.

— Мълчи! — чува шепота на Ариел.

Но ето, сводът се вдига. Наоколо — същата тъмнина. Изведнъж от тъмнината изниква светъл облак. Той приема формата на гигантски старец с дълга бяла брада. От дрехите, светещи като мъгла на лунна светлина, се издига костелива ръка. Чува се глух, нисък глас:

— Ако искаш да живееш, стани и върви, без да се обръщаш!

И Шарад се подчинява. Плачейки тихо, той става и се лута по коридора. Стените на подземиято започват да светят с мъждива червеникава светлина. Става топло, после непоносимо горещо. Стените все повече почервеняват и се събират. През пролуката приижда пламък. Езиците му играят все по-ярко и все по-близо. Още малко — ще пламнат косите му, ще се запали дрехата му. Шарад се задъхва, почва да губи съзнание. Някой го прихваща и последното, което чува, е шепотът на Ариел:

— Горкият Шарад!...

ГЛАВА II

„ДАНДАРАТ“

Ариел се събуди и първата му мисъл беше: „Горкият Шарад!“.

Шарад беше толкова потресен нервно, че стана нужда да го изпратят в училищната болница. Лекарят го накара да изпие горещо мляко с ракия и той заспа, а Ариел, неговият неволен водач, се върна в стаята си.

Докато Ариел се миеше, слънцето изгря. Удари гонгът. Вместо грубата делнична туника Ариел облече платнена. Очакваше се в училище да пристигнат важни гости.

След закуската преподавателите и старшите възпитаници се събраха в голямата зала, наредена със столове, кресла и скамейки. В края на дългата зала се издигаше естрада, застлана с килим и украсена с цветни гирлянди. Прозорците бяха плътно затворени и залата се осветяваше от електрически лампи с чудновати бронзови полилеи.

Скоро започнаха да пристигат и гостите в най-разнообразни костюми. Между тях имаше важни мургави белобради старци с копринени дрехи, украсени с бисери и скъпоценни камъни, и мършави факири, и представители на разни касти със знака на кастата върху челото, изписан с глина от Ганг, облечени в груби дхоти^[1] и старомодна къса куртка, украсена с ленти, със селски обувки с извити носове. Други носеха дори на кръста си малки медни котелки, по обичая на аскетите. Имаше и такива, облеклото на които се състоеше от чаршаф и дървени сандали.

Последни се появиха сахибите^[2]. Белокожите едри самоуверени англичани в бели костюми заеха креслата на първия ред.

Училищното началство се грижеше раболепно за тях.

На естрадата се изкачи белокож човек с индийски костюм — началникът на училището Бхарава. На най-чист английски език той приветствува гостите с най-изискани изрази и ги помоли да „направят

чест и да погледат какво е постигнал «Дандарат» във възпитаването на слуги на света господа и истината“.

Възпитателите почнаха да показват своите най-талантливи възпитаници. Това приличаше на сеанси на „професорите на магиите и окултните науки“.

Възпитаниците излизаха един подир друг на естрадата. Те възпроизвеждаха цели сцени и произнасяха речи под влиянието на хипноза, повтаряха с необикновена точност казаното от някого от присъстващите. На някои от възпитаниците вниманието беше изострено до такава степен, че те забелязваха движения на присъстващите, незабележими за другите. Според думите на учителите някои от възпитаниците можели да виждат излъчванията, идващи от главата на упорито мислещ човек, „да чуват рефлекторните движения на звуковите органи, несъзнателно фиксиращи със звукове процеса на мисленето“, т.е. не само „да виждат“, но и „да чуват“ работата на мозъка. Всичко това тук се „потвърждаваше чрез демонстрация“, предизвиквайки одобрението на гостите.

Демонстрираха се и юноши-феномени, които уж изработват в себе си силни електрически заряди, които запалват електрическа крушка, дават големи искри, обкръжават с ореол телата им. Други пък виждаха в тъмнината.

Подир тях идваха специалисти от друг род: след като чуваха няколко думи от събеседника си и наблюдаваха лицето му, движенията, външните признаци, те безпогрешно разказваха за най-близките събития в неговия живот.

Ариел гледаше това представление и мислеше:

„По-добре да бяха показали изпитанията, на които се подлагат възпитаниците.“

Ариел беше преминал през всички кръгове на ада. Последното изпитание, на което се подложи, беше „приемането на духа“. Ариел си спомни с вътрешно потръпване този мрачен обред, изпълняван от възпитаниците, които бяха към края на своето обучение. Заставяха ги да присъствуват при кончината на хора, да държат умиращите за ръцете, а когато настъпваше моментът на смъртта, им заповядваха да целуват умиращите и да възприемат в себе си тяхната последна въздишка. Това беше отвратително. Но Ариел умееше да се сдържа.

Вдигналият се шум отвлече Ариел от мислите му.

Началникът на училището канеше гостите в другата зала, където ги очакваше друго представление.

Там трябваше да стане раздаването на дипломите на членовете на теософската „Бяла ложка“ от ръцете на самия „учител на учителите“ Исус-Матерей.

Огромната зала тънеше в зеленина и цветя. Естрадата, постлана с килим, напомняше беседка, увита с бръшлян, рози и жасмин. През отворените прозорци в залата проникваха поривите на знойния вятър. Ставаше горещо. Влизащите сваляха от раменете си шаловете и си правеха хлад с палмови клончета. Дебел заминдар^[3] беше налапал незабелязано лист от бетел и го дъвчеше.

На първия ред в две позлатени кресла, обвити с жълта коприна, седнаха възрастен англичанин с очила, с вълниста сива брада, и мем-сахиб — пълна жена с кръгло свежо лице и подстригани накъдрени сиви коси, с индийски костюм, — вождовете на теософското дружество мистър Браунлоу и мисис Дрейдън. Директорът на училището ѝ поднесе букет цветя.

Когато всички се настаняха, хор от момичета и момчета в сини костюми, украсени с гирлянди от бели олеандри, запя химн. При последните звуци на химна в беседката се появи Матерей.

Всички станаха. Много от гостите паднаха на колене.

„Учителят на учителите“ беше облечен в небесносиня дълга дреха. Неговата глава с вълниста, падаща на раменете коса и малка брадичка напомняше образа на Христос, рисуван от италиански художници. На красивото, твърде женствено лице беше застинала „божествена“ усмивка. Той вдигна благославящо ръце.

Мем-сахиб гледаше с възхищение красивото му лице. Тя му се любуваше без сянка на религиозно чувство.

Брадатият Браунлоу срещна погледа ѝ и се намръщи.

Започна церемонията по раздаването на дипломите, съпроводвана от многобройни поклони. Някои членове на ложата сваляха от гърдите си знаците за отличие, за да ги получат още един път от ръцете на Матерей, лягаха пред него на пода, а той вдигаше над тях ръце и раздаваше цветя.

После „учителят на учителите“ почна да говори и доведе слушателите до такава екзалтация, че се чуха истерични викове, мнозина припаднаха, други се гърчеха в конвулсии.

Като благослови още един път всички, Матерей — новото възплъщение на Буда — си отиде.

Сахибът стана и поведе под ръка мем-сахиб. Те излязоха през вратата зад естрадата като хора, които познават всичко тук, и се намериха в комфортен, европейски мебелиран кабинет, дори с камина, от която при този климат нямаше никаква нужда.

Сахибът седна зад бюрото на директора на училището, а мем-сахиб се настани в креслото до него.

Влезлият след тях директор на училището седна на стола едва след като високият гост каза:

— Седнете, мистър Пирс, и разкажете как вървят вашите работи.

Мистър Пирс, известен в училището под името Бхаравя, с разрешение на мисис Дрейдън запуши цигара, взета от собственото бюро, и си помисли: „Ти сам знаеш по-добре от мене.“

И това беше истина.

Мистър Пирс и сахибът — мистър Браунлоу — бяха англичани и двамата работеха на едно поприще. Религията — един от устоите на обществената система, на която те служеха — се пропукваше зловецко, губеше своето обаяние сред народните маси. Нужни бяха някакви подпори, сурогати, „заместители“. Нужно беше да се поддържа вярата в божеството, в духа, да се поддържат мистичните настроения. И на сцената се появиха теософски, спиритични и окултни дружества, които издаваха хиляди книги във всички страни на света. Центърът им се намираше в Лондон. Не биваше да не се използва Индия, обкръжена в очите на европейците и американците с ореола на тайнствеността, с нейните „окултни знания“, йоги и факири. В самата Индия религията много помагаше на англичаните да поддържат своето господство.

Тук беше построен великолепен храм с купол-полусфера. Също тук близо до Мадрас, беше създадено училището „Дандарат“ за увеличаване броя на последователите и жреците на тайнствените науки, където се готвеха бъдещите „учители на учителите“ от рода на Исус-Матерей, Кришнамутри — „Алцион“ — „великият учител, подобен на Кришна или Буда“ за Азия, и всякакви медиуми, пророци, хипнотизатори, чудотворци, ясновидци — за Европа и Америка.

Мадраското училище съществува неофициално. За това спомагат не само своеобразното устройство и необикновените методи на възпитание, но и някои причини от по-съществен характер. Тук

настаняват децата си само онези родители, роднини или настойници, които по една или друга причина искат временно или завинаги да се избавят от тях. Някои от децата пък просто биват открадвани от родителите чрез агентите на „Дандарат“.

Тук се изучават история на религиите и езиците на онези страни, в които ще работят възпитаниците.

Особено талантливите, т.е. особено нервните от завършващите училището остават в него като възпитатели.

В системата на възпитанието голямо място заема хипнозата. Крайно изострената възприемчивост дава възможност на някои от възпитаниците да стават „четци на мисли“, възприемайки незабележимите за другите движения на устните, на очите, едва уловимите звуци на наставника, и да правят разни „чудеса“.

За тази цел служат и всевъзможни трикове като светещи ореоли около тялото, аромати, излъчвани от тялото на „светията“, замислени и изпълнявани извънредно ловко. Между възпитателите и „научните консултанти“ в училището има и много талантливи хора с големи познания.

Такова беше училището „Дандарат“.

Мистър Пирс докладваше и пушеше цигарата си. Браунлоу и Дрейдън кимаха насърчително с глави.

— Как върви работата с абитуриентите? — запита мистър Браунлоу.

Пирс назова няколко имена на възпитаници, обясни тяхната специалност и мястото, където ще бъдат изпратени.

— Не съм решил още накъде да насоча Ариел — каза Пирс.

— Това е онзи, който трудно се поддава на възпитание, нали? — запита Браунлоу. — Как е истинското му име?

— Аврели Халтън.

— Спомням си. Настаниха го настойниците, нали?

— Точно тъй — отвърна Пирс. — Мистър Боден и мистър Хезлън от Лондон. Наскоро те питаха за него. Аз отговорих, че здравето на Аврели не е много в ред, обаче...

Браунлоу се намръщи недоволено, махна нетърпеливо с ръка, погледна изкосо мисис Дрейдън, която не трябваше да знае всичко, и прекъсна Пирс:

— А какво искате да направите с него?

— Мога само да кажа, че за ролята на медиум, ясновидец или пророк е негоден. За това Ариел има твърде здрава глава и въпреки всичко твърде здрава нервна система — добави той с известно огорчение и дори с виновен вид. — Не се поддава на внушение. При това тези Боден и Хезлън...

— Зная. Те писаха и на мене — Браунлоу отново прекъсна Пирс. — Чарлз Хайд има интересни новини. Поговорете с него за Ариел. Може би ще ви бъдат от полза.

— Кой е този Чарлз Хайд? — запита мисис Дрейдън.

— Не го ли познавате? — обърна се учтиво към нея Пирс. — Един от научните сътрудници на нашето училище. Извънредно интересен човек.

— Значи, поговорете с него! — повтори, като ставаше, Браунлоу.

[1] Дхоти — мъжко облекло, нещо средно между панталон и рокля. ↑

[2] Сахиб — господар (почетна титла на европеец в Индия). — Б.пр. ↑

[3] Заминдар — помещик, чорбаджия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА III

ОПИТИТЕ НА МИСТЪР ХАЙД

— Та, казвате, човек-муха ли? Ха-ха-ха-! До днес хората умееха да правят от мухата слон, а вие искате от мухата да направите човек...

— Не от мухата човек...

— А от човека муха ли? Още по-трудна работа. Ха-ха-ха!

Този разговор ставаше в лабораторията на Чарлз Хайд, великия, но непризнат от света учен, намерил приют в „Дандарат“. Това беше подходящо за него място. Съперниците-учени отдавна казваха, че мястото на Хайд е в лудницата. Разликата между лудницата и „Дандарат“ се състоеше само в това, че лудниците съществуват, за да се лекуват там душевноболните, а „Дандарат“ правеше здравите душевноболни.

Между възпитателите и „научните консултанти“ също се срещаха психически ненормални, макар и необикновени хора. Към тях принадлежеше и Хайд.

Отворените прозорци на тясната като коридор лаборатория бяха затулени с рогозки от светлината и палеците лъчи на слънцето. В полумрака се виждаха маси, отрупани с чудновати машини, които имаха всевъзможни геометрични форми. Кубове, кълба, цилиндри, дискове от мед, стъкло, каучук бяха оплетени с жици като с лиани. Същински джунгли от научна апаратура, през които мъчно ще се промъкне непосветеният. Книги липсваха. Цялата колосална библиотека от книги, посветени на различни науки, се помещаваше под огромния, съвсем оголен череп на хидроцефала, червен като зрял домати. Оттук притежателят на феноменална памет извличаше без особено затруднение всяка необходима справка.

Откак дойде в Индия, Хайд затлъстя, стана ленив, пусна голяма червена брада и придоби местни привички.

По цели часове той се търкаляше върху рогозката само по къси бели панталони. Край него всякога имаше гърне с лед и лимони, тенекиена кутия с бетел и друга — с тютюн. Устните му бяха като

окървавени от боядисаната от бетела слюнка. В едната си ръка държеше ветрило, с което непрекъснато си правеше хлад, в другата — лула, дъвчеше бетел, пушеше и мислеше; от време на време караше двамата свои асистенти, единият — бенгалец, другият — англичанин, да записват идващите в главата му мисли или да правят опит. Ако сгрешаваха, Хайд се дразнеше, крещеше, но не ставаше от рогозката. А след минута добродушно се смееше.

До краката му на ниско столче от бамбук седеше неговият колега от „Дандарат“, също непризнат учен, Оскар Фокс. Той беше мършав като аскет, с бръснато, пожълтяло от малария лице. Върху това намръщено, с хлътнали бузи лице лежеше печатът на озлобеност от несполуки. Той говореше с тон на обиден човек, без да откъсва очи от часовника-гривна, и след всеки петнадесет минути старателно изваждаше от тенекиена кутийка таблетки и ги гълташе.

Вече година и нещо Хайд и Фокс работеха над поставената от „Дандарат“ задача да създадат летящ човек — да намерят средство, с помощта на което човек да може да лети без всякакъв апарат, както летим в сънищата си. Ако тайната бъде запазена, теософите и окултистите ще получат ново могъщо оръжие за пропаганда на своите идеи. С летящия човек могат да се разиграят много невероятни сцени, които да поставят на тясно официалната наука. Такава задача най-вече подходеше за учени, подобни на Хайд и Фокс — малко авантюристи и шарлатани, малко мечтатели и заедно с това безспорно даровити хора. В „Дандарат“ те намериха онова, което не можеха да намерят никъде — материални средства за осъществяване на най-фантастични проекти. И те изобретиха за „Дандарат“ много „чудеса на бялата и черна магия“. Но това бяха само остроумни фокуси. С летящия човек работата беше по-сложна.

Хайд и Фокс вървяха по различни пътища. Фокс беше инженер и физик, а Хайд — биофизик. Фокс представляваше тип учен, който твори с огромни усилия и вечно се съмнява в успеха. Той не се решаваше на фронтална атака срещу научния проблем, правеше многобройни опити-разузнавания, без да стига до сърцевината, започваше и захвърляше. Тъй като се съмняваше в себе си, той често разговаряше с Хайд. И стигаше онзи да се усъмни или да се надсмее, Фокс захвърляше своя проект и се заемаше да измисля нов.

Хайд, напротив, беше уверен в себе си и вървеше направо. Той не говореше на Фокс по какъв път мисли да създаде летящия човек. Единственото, което му откри, бе, че „разрешението ще дойде въз основа на физиката, физиологията и биофизиката“.

И този път разговорът почна с думите на Фокс:

— Струва ми се, че попаднах на сполучлива мисъл. Проблемът за създаването на летящ човек се крие в проблема за летенето на мухата.

Когато Хайд престана да се смее, Фокс започна обидно да обяснява, старайки се да докаже, че идеята му не е чак толкова смешна и глупава, както се струва на уважаемия му колега.

Той дълго говори за наблюденията на учените над полета на мухата, за това, колко е сложно това просто на пръв поглед нещо. Говори „за специалните мускули в гърдите на мухата с «пряко» и «непряко» действие“. При полета крилата описват „осморка“. Благодарение на тези свои особености мухата може да лети при сравнително малка загуба на сили и малка площ на крилете, издигайки относително голямото тегло на тялото си. И ако се създаде аналогичен апарат, то човек ще може свободно да лети с малки крила без всякакви мотори, използвайки своята мускулна сила.

— Великолепно!... Очарователно!... Възхитително!... Прелестно!... Чудесно!... — След всяка произнесена дума Хайд се смееше силно, като не преставаше да си прави хлад с ветрилото.

Фокс пожълтя от обида и запита:

— Какво смешно има във всичко това? Или вие не ме разбрахте, или пък...

— Или пък вие нищо не сте разбрали — прекъсна го Хайд. — Да, очевидно вие съвсем не сте разбрали същността на задачата. Какво предлагате? Нов летателен апарат. И това е всичко. Апарат! Механизъм, който може да се прикачи на раменете на всеки глупак...

— Защо пък глупак?

— Апарат, който може да се пусне в серийно производство. Да се създадат стотици, хиляди хора-мухи. Такъв проект може да се предложи не в „Дандарат“, а във военното министерство. Летящи войници, разузнавачи, снайперисти, бомбохвъргачи — това, разбира се, не е лошо. И въобще не е лошо. Край на стълбите, асансьорите, ескалаторите! Хората-мухи като пчели от кошер ще излитат от всички

прозорци на небостъргачите, ще летят на рояци по улиците. Забележително! А какъв простор за алпинистите! Та със своите крила на мухи ще накачат по еверестите и монбланите, като истински мухи върху захарна бучка!... Виждате ли, вие увлякохте и мене с вашия проект. Но, скъпи мой, на нас ни трябва съвсем друго нещо! Ние трябва да създадем уникал — човек, който би могъл да лети без всякакъв апарат, ето така — рече и полети...

— Но ако се направи един такъв човек, то могат да се направят и стотици, хиляди? — възрази Фокс.

— Може, разбира се.

— Къде е разликата?...

— Разликата е там, че е достатъчно да се хване един ваш човек-муха и всеки инженер, като разгледа вашия апарат, ще може да го направи. Ако пък хванат моя летящ човек, то никой нищо не ще открие и не ще разбере. Тайната и известна само на мене. И този летящ човек ще бъде единствен в света. Да направя втори, десети мога само аз — и само по специална поръчка на „Дандарат“. Ясно ли е?

Фокс беше съвсем обезкуражен. Погълна една таблетка и тя му се стори твърде горчива. Като помълча, той каза:

— Но това, за което говорите, аз смятам просто за невъзможно. Това прилича на празните измислици за левитацията на факирите. За това се говори и пише много. Но на нас, учените, не ни прилича да вярваме на басни. Аз живея вече девет години в Индия и никога не съм видял случай на левитация. И ако чуя за нея от очевидец, от човек, на когото напълно вярвам, бих му рекъл: „Приятелю, вие сте жертва на ловка измама или на хипноза“.

— Да оставим факирите на мира. Уилям! — извика Хайд. От съседната стая излезе млад човек с бледо, измъчено лице. — Покажи на мистър Фокс опит номер първи.

Уилям излезе и се върна с поднос, върху който имаше малка кутия.

— Отворете кутията с ключа, мистър Фокс, и повдигнете капака.

Фокс завъртя с недоверие ключа. Но дори не стана нужда да повдига капака — той сам се отвори под натиска на пружина; от кутията изведнъж излетя черна гъбеста маса колкото юмрук, издигна се отвесно, удари се с леко почукване в тавана и като че ли залепна за него.

Вдигнал глава, озадаченият Фокс гледаше мълчаливо топчето, напомнящо черна гъбичка.

— Свалете го, Уилям! — заповяда Хайд.

Уилям донесе стълба, хвана гъбичката с ръка и слезе.

— Вземете го, мистър Фокс, но го дръжте по-здраво, да не го изпуснете.

Фокс не почувствува теглото на гъбичката. Напротив, гъбестата маса, макар и слабо, налягаше отдолу нагоре, Уилям взе от ръцете на Фокс гъбичката, постави я в кутията, заключи я и излезе.

— С този пръв опит аз навлязох във вашата област, Фокс — каза Хайд. — Физиката на тънките слоеве. Пореста маса с микроскопично малки шупли, които са изпълнени с водород. Първият летящ метал. Свръхлеки, безтегловни и накрая летящи метали! Какъв преврат в строителната и транспортната техника! Небостъргачи, които опират в стратосферата, летящи градове! Биха ме позлатили за това изобретение. Но те ме отхвърлиха, не ме признаха, толкова по-зле за тях! Нека от моето изобретение се възползува „Дандарат“ за своите чудеса! Представете си скала, прикована към земята с вериги. Приближава се човек, хваща скалата, веригите падат и човекът не само повдига скалата, но и сам излита заедно с нея във въздуха. Ефектно, нали?

— И това вие наричате левитация? — попита насмешливо Фокс. — Тогава и детското балонче е левитация!

— Аз не наричам това левитация — възрази Хайд. — Това би било левитация, ако можеше да се създаде човек от порестата безтегловна маса. Тогава би бил достатъчен незабележим тласък на крака, за да се издигне човекът високо във въздуха. Но такава задача не е дори по моите сили. Има по-прост начин. Уилям! Покажете опит номер втори!

Уилям, сякаш поднасяше ядене, изнесе дървен поднос, върху който имаше черно сандъче с ръчки, а върху него — бял куб. Той сложи подноса на пода пред Фокс.

— Дръпнете ръчката! — изкомандува Хайд.

И Фокс видя как кубът се издигна бавно към тавана, задържа се там известно време и също така плавно се спусна, когато Уилям дръпна ръчката обратно.

— Чудеса на електротехниката ли? Електромагнетизъм? — запита Фокс.

— Отгатнахте само наполовина! — смеейки се, отговори Хайд.
— Вие сте физик! Помислете! Отгатнете!...

Фокс гледаше тъпо куба. Хайд отново се засмя и самодоволно каза:

— Да, съвременните физици не ще разчупят това орехче! Моята работа е напреднала толкова, че аз мога да ви открия нещичко. Брауновото движение на молекулите. Ясно ли е?

Фокс гледаше мълчаливо, с широко отворени очи Хайд.

— Учудени ли сте? Как няма! Брауновото движение е безредно, хаотично. Наистина, теорията на вероятностите ни казва, че теоретически не е изключен случай, когато всички молекули ще се устремят едновременно нагоре. И тогава камъкът или човекът може да се издигне над земята. Но вероятността за такъв случай се изразява с едно към единица с толкова нули, че практически такъв случай е по-малко възможен, отколкото, да кажем, слънцето да се сблъска с някакво небесно тяло. Просто казано, вероятността е равна на нула. Обикновено частицата, като се удря о другите, проявява еднакъв стремеж да се движи и надясно, и наляво, и нагоре, и надолу и затова остава на едно място. Не е чудно, че съвременните учени заявяваха: „Ние не можем да храним никакви илюзии относно възможността да използваме Брауновото движение например с цел да изкачим тухли на върха на строяща се сграда“, а, значи, и човешкото тяло да преодолее земното притегляне. На този въпрос беше поставен кръст. Но аз реших: мисълта да се овладее стихийната, разрушителна, неукротима, своеволна сила на мълнията би се сторила на хората от миналите векове също така безумна и невъзможна. А сега същата тази сила тече покорно в нашите електропроводи, движи нашите машини, дава светлина и топлина.

— И вие си поставихте за задача да овладеете Брауновото движение, да управлявате безредните скокове на молекулите?

— Не само си поставих тази задача, но, както виждате, и я разреших. Уилям! Покажете на мистър Фокс танца на колбите!

На масата се появи дълъг плосък апарат, отрупан със стъклени колби. Изведнъж тези колби почнаха да подскачат все по-високо и по-високо. Едни от тях се издигаха и спускаха бавно, други сновяха

нагоре-надолу с голяма бързина. Уилям обърна ръчката на апарата и една колба изведнъж като куршум излетя през прозореца.

— Вие виждате един от етапите на моите работи. Този кадрил на колбите ми струваше доста грижи. По-лесно е да дресиращ хипопотам, слон, муха, отколкото молекула. Главната трудност е в това, че подвижността на моите балерини-молекули е много различна. В колбите са заключени молекули на азот, водород, въглероден двуокис. Помислете си, лесно ли е да се накарат колбите да танцуват в едно темпо: при нула градуса Целзий молекулите на водорода се движат със скорост, равна на хиляда шестстотин деветдесет и два метра в секунда, на азота — четиристотин петдесет и четири, на въглената киселина е още по-малка — триста шестдесет и два. За водородната молекула тази скорост превишава не само скоростта на куршум, но и на артилерийски снаряд, като се приближава до скоростта на снарядите на свръхдалекобойни оръдия. При повишаване пък на температурата скоростта на движение на молекулите нараства. Видяхте ли как излетя водородната колба? Представете си куршуми, снаряди, които се движат от вътрешните сили на самите молекули!

— Как сполучихте да превърнете хаотичното движение на молекулите в насочено? — запита Фокс.

— Това е дълга история. Засега е достатъчно да кажа, че, като изучавах молекулярното движение, физиците вземаха пред вид само ролята на топлината и игнорираха електричните явления. Аз трябваше да се вдълбоча в изучаването на сложната игра на силите, ставащи в самите атоми, от които се състоят молекулите, и да овладее тази игра.

— Така че по същество това вече не е Брауново движение, а по-скоро електрично? — запита Фокс.

— Двете явления са свързани.

Фокс се замисли.

— Да допуснем — каза той, — че сте сполучили да овладеете молекулярното движение, извиквайки на помощ електричните фактори на притеглянето и отблъскването, изменението на потенциала, преразреждането, ако съм ви разбрал. Но всичко, което показахте, се отнася към неорганичния свят.

— А нима тялото на човека не се състои от неорганични вещества, от молекули и атоми? — възрази Хайд. — Трудностите са други. Първата от тях е да се подведе под един знаменател движението

на молекулите с различни скорости, иначе човешкото тяло просто ще бъде разкъсано. Аз трябваше да свържа две области: физиката и електрофизиологията. За усиление пък на електричния потенциал вкарвах в организма изкуствени радиоелементи, които го снабдяваха с лъчиста енергия. Получи се верига — от импулсите на мозъка, мисълта към нервната система, от нервната система към електрофизичните явления, от тях към молекулярните.

— И вие сполучихте?

— Преценете сами. Сатиш, гъсеницата!

Вторият помощник на Хайд донесе цвете в саксия с гъсеница върху листата и удари клончето. Гъсеницата падна, но на половината път към пода изведнъж увисна във въздуха.

Фокс прекара ръка, като смяташе, че гъсеницата виси на паяжина, но паяжина нямаше. Сатиш взе внимателно гъсеницата, постави я на листа и я отнесе. След това, вече без заповед, той донесе малко пиленце с неоперени още крила и го пусна на пода.

Сатиш плесна силно с ръце. Изплашеното голишарче изведнъж се издигна във въздуха, повъртя се с писък из стаята и излетя през прозореца, който гледаше към парка. Фокс се приближи до прозореца и видя как пиленцето се спусна върху тревата.

— Стойте до прозореца, Фокс — каза Хайд.

Сатиш изнесе в градината котка, сложи я на едно дърво и после повика:

— Куде! Куде! Ела по-скоро! Виж, котка! Котка!

Чу се лай и при дървото дотича малкото кученце Куде.

Щом видя котката, то залая, направи скок и изведнъж с жално квичене се понесе към небето. Лаят и квиченето му се чуваха все по-далече и по-глухо.

— Куде! Куде! Куде! — завика Сатиш.

Кучето, което беше вече на няколко метра височина, започна да се спуска. Скоро се намери при Сатиш. Подскачайки радостно, то едва ли не литна пак, но Сатиш го подхвана навреме и го отнесе.

— Сега предпоследният номер от нашата програма — весело каза Хайд. — Стойте до прозореца, мистър Фокс.

Сатиш постави на пътечката голяма жаба и леко я бутна с крак. Жабата подскочи и полетя над храстите и дърветата все по-високо и

по-високо. Скоро Фокс я изгуби от очи, но още дълго гледаше в синевата на небето.

— Е, какво ще кажете? — запита Хайд.

Фокс седна мълчаливо на стола, погледна машинално ръчния си часовник, трепна, бързо лапна наведнъж две таблетки, но този път даже не почувствува вкуса им.

— Надявам се, че всичко това може вече да се нарече левитация? — каза Хайд, като си вееше с ветрилото. — Вие, разбира се, обърнахте внимание на поведението на левитантите, нали? Гъсеницата, която видяхте, притежаваше способността да се спуска надолу по паяжина. Аз затворих изходните канали на паяжинните й жлези, затова в момента на издигането тя не можеше да пусне паяжина и да виси на нея. Но нервните центрове работеха редовно и изпращаха съответните импулси. Това беше достатъчно да задействува организираното по нов начин молекулно движение и да извърши електрично презареждане на молекулите спрямо заряда на земята и гъсеницата „увисна във въздуха“. Пиленцето е птица, почти отвикнала да лети, но запазила инстинктите, необходими за летене. И благодарение на тези инстинкти тя можеше да използва новата способност на левитация по-пълно от гъсеницата. Кучето може само да скача. И макар то да е високоразвито умствено животно, неочакваният полет го смая и то би отлетяло в небето и загинало, ако зовът на Сатиш не му даде стимула — желанието да се върне обратно. Що се отнася до жабата, която е на доста ниска степен на развитие, тя е загинала, стигайки до студените и бедни на кислород слоеве на въздуха. Както показаха опитите, със смъртта на животното изчезва и способността към левитация и нашата жаба е може би вече паднала върху главата на някой учуден селянин... Впрочем способността към левитация изчезва, трябва да изчезне, след като в организма стане разпадане на изкуствените радиоелементи. От всичките тези опити — продължаваше Хайд — вие, разбира се, сами си направихте общия извод: левитацията може да се използва толкова по-широко, колкото повече са развити висшите нервни центрове на животното. Само човек може напълно да овладее левитацията.

— Опита с жабата вие нарекохте предпоследен, но последния не показахте — рече Фокс.

— Не е трудно да се досетите, че последният опит ще бъде с човек — отговори Хайд.

— Ще бъде! Значи, такъв опит още не сте правили?

— Виждате, че почвата за това е напълно подготвена — възрази Хайд. — Вземете опита с кучето, нервната система на което и в частност полукълбата на главния мозък явно не пострадаха от левитацията, въпреки че в организма му трябваше да станат големи изменения в кръвообращението, в работата на нервната система и други. И аз чакам само...

В това време на вратата се почука и в стаята влезе Бхарава-Пирс.

— А, мистър Пирс! Почтени гуру^[1]! Бхарава-бабу! — с насмешка каза Хайд. — Какви са новините?

— Мистър Браунлоу ме изпрати при вас...

— Браунлоу говори вече с мене. Кого назова?

— Ариел. Аврели Халтън.

— Нека първият летящ човек да бъде Ариел — с безразличен тон каза Хайд.

— Аз виждам в това дори пръста на съдбата — заговори Пирс, вдигайки очи към тавана. — Вие знаете, че в „Дандарат“ е прието да се дават на възпитаниците нови имена. Аврели ние нарекохме Ариел по съзвучие, Ариел — спътник на планетата Уран. Заедно с това Airy — въздушен. Уран пък е божество, олицетворяващо небето...

— Пощадете ме, мистър Пирс! Вие така навлязохте в ролята си на саниаси^[2] Бхарава, че забравяте пред кого философствувате!

— Навикът е втора природа — с усмивка и вече с друг тон отговори Пирс. — Исках да ви запитам, мистър Хайд. Опитът не заплашва ли живота на Ариел?

— Мисля, че не — отговори Хайд. — Но ако вие така скъпите неговия живот, направете първия опит със себе си. За мене е безразлично с кого ще започна. Летящ директор на училище! Това би било ефектно!

Като пропусна покрай ушите си зловната шега на Хайд, Пирс зададе нов въпрос.

— А не заплашва ли опитът умствените способности?

— Доста е възможно.

— Но какво да се прави? Пред вид важността на работата трябва да се поеме някакъв риск — каза с въздишка Пирс.

— Не мога да търпя, когато говорите с такъв йезуитски тон. Защото аз чета мислите ви, мистър Пирс. Вие бихте искали повече от

всичко Ариел да остане жив, но да полудее, обаче не толкова, че да бъде невъзможно да го използвате за вашите теософски и — ха-ха-ха — окултни цели. Така ли, стара лисицо?

Пирс понечи да кипне, но като си спомни, че Хайд е нужен човек, се сдържа и сухо отговори:

— Нашият дълг е да се покоряваме на висшите предназначения. Много ми е драго, че разбрахте в каква насока е необходимо да се действа. Ариел ще дойде при вас тази вечер. Но бъдете внимателен, мистър Хайд. Подгответе го за това, което той ще стане. Неочакваната способност на човек да лети не е шега. Да не би пък да си разбие главата.

[1] Гуру — учител. — Б.а. ↑

[2] Саниаси — светия. — Б.а. ↑

ГЛАВА IV

ДРУГАРИ

От болницата Шарад се върна в стаята на Ариел. Между тях се създадоха необикновени за възпитаниците на „Дандарат“ отношения.

Според правилата на училището старшият е длъжен да ръководи младшия, да бъде негов пръв и най-близък възпитател и „вероучител“, гуру. Никаква близост, интимност и приятелство не се допускаха. Сляпото подчиняване на младшия на старшия беше в основата на възпитанието. Но Ариел запази в душата си частица самостоятелност под булото на пълна покорност. Чувството на самосъхранение го заставяше да бъде лицемерен, да прибегва до симулация. И в това той стигна до виртуозност. По също такъв път Ариел водеше и Шарад. Малчуганът инстинктивно разбра какво се иска от него. Той си придаваше съкрушен вид, когато пред странични хора Ариел сурово го ругаеше за постъпки, които не беше извършвал. Когато пък оставаха сами, Ариел шепнеше тихо на ухото на своя възпитаник поучения, от които биха изпаднали в ужас учителите и възпитателите в „Дандарат“. Често от устата на Ариел се изплъзваха думите „Как ги мразя!“ и Шарад разбираше за кого говори гуру Ариел. Шарад не по-малко мразеше Пирс и всичките свои мъчители, но у него това чувство беше парализирано от страха. Момчето трепереше и се оглеждаше, страхувайки се за себе си и за Ариел, когато той му доверяваше съкровенията си мисли.

Една вечер Ариел тихо разговаряше с Шарад. В коридора се чува прокрадващите се стъпки на Бхарава. Ариел, чийто слух беше извънредно тънък, веднага се дръпна от момчето и започна силно да го ругае. Шарад направи виновна муцунка. Бхарава влезе в стаята, погледна както всякога изпитателно възпитаниците и се обърна към Ариел с думите:

— Сине мой! Без да жалим сили и труд, ние те отгледахме и треперихме над тебе. Дойде време за събиране на плодовете. Ти си вече младеж. Образованието ти завърши. Време е да се заемеш за

работа — да се потрудиш за онези, които са те хранили и възпитавали, да се отблагодариш за техните грижи, покрив и трапеза. „Дандарат“ ти оказва висока чест, като те предназначава за голяма служба и аз се надявам, че ти напълно ще оправдаеш нашето доверие.

По време на тази реч, произнесена с надут тон, Ариел гледеше Бхарава право в очите като човек, който няма какво да крие. Младежът разбра, че се решава съдбата му, в живота му настъпва прелом. Но на лицето му не трепна ни един мускул, не се показа ни най-малко вълнение.

Шарад също разбра, че му предстои раздяла с единствения човек, който облекчаваше неговото съществуване. Той още не умееше да се владее като Ариел, затова наведе очи и дори се стараеше да не диша, за да не привлече вниманието на страшния Бхарава.

Ариел „взе прах от краката“ на Бхарава, т.е. наведе се, докосна с ръка стъпалата на Бхарава, със същата ръка докосна челото си и каза:

— Моите мисли, моите желания, моите постъпки, моят живот принадлежат на вас.

Свършвайки изпитателния оглед, Бхарава остана доволен. За пръв път през всичките години на обучение той помилва Ариел — докосна с краищата на пръстите си брадичката му и после ги целуна.

— Върви подире ми, Ариел. Твоята първа стъпка ще бъде стъпка вече по новия път в живота!

Ариел го последва като добре дресирано куче.

А Шарад, останал сам, закри лице с ръцете си и като нямаше сили да се сдържи, заплака.

Каква беше пък радостта му, когато в полунощ той изведнъж почувствува познатото докосване и чу шепота ма Ариел.

— Ти ли си, дада^[1]? — запита той шепнешком.

— Аз съм, Шарад, не се страхувай.

— Какво стана с тебе, дада?

— По-тихо!... Бхарава... Знаеш ли, той съвсем не е индус, а англичанинът Пирс. Той ме заведе при Чарлз Хайд, той е учен. Също сахиб. Когато Хайд видя Бхарава, извика: „Ето ви и вас, мистър Пирс! И Ариел?“. Бхарава така се ядоса... смигна на Хайд. Тогава Хайд се поправи и каза: „Добър вечер, Бхарава-бабу!“. Но аз вече разбрах, че Бхарава не е индус. Впрочем аз и по-рано се досещах за това. Тук при нас лъжат на всяка крачка.

— И какво правеше този Ха...? — бързаше Шарад.

— Хайд? Той само ме огледа като доктор, после каза на Бхарава: „Напълно годен. Здрав. След няколко дни той при нас...“ Но тогава Пирс отново почна да прави гримаси и Хайд заповяда: „Ела утре рано, преди закуска, разбираш ли? Преди закуска. Нищо не яж, но добре се измий! Вземи вана, а не само вашето обикновено миене!“ Това е всичко.

— Защо се забави толкова?

— Бхарава ми даваше наставления: „Покорност, покорност и още един път покорност!“ — И Ариел тихичко се засмя.

Тази нощ приятелите спаха малко. Шарад тъгуваше поради предстоящата раздяла с другаря си. Ариел гадаеше какво го очаква.

[1] Дада — по-голям брат. — Б.а ↑

ГЛАВА V

ПО НОВ ПЪТ

Когато на другата сутрин Ариел, след като се сбoguва с Шарад, се яви при Хайд, той го посрещна в бял халат и бяла шапчица.

Влязоха в стая, прилична и на операционна, и на рентгенов кабинет, само че с по-сложна и необикновена апаратура.

Хайд заповяда на Ариел да се съблече и да легне на постланата с бяла мушама маса.

Както всякога Ариел се подчини безпрекословно. Предполагаше, че ще го потопят в хипнотичен сън, който умееше артистично да симулира. Но се излъга.

Хайд заповяда на Ариел да погълне размит във вода прашец и после извика:

— Уилям, маската!

Младият човек с бял халат и бяло калпаче постави върху лицето на Ариел маска с памук, от която излизаше силна неприятна миризма.

— Дишай по-дълбоко, Ариел, и брой високо! — заповяда Хайд.

— Едно... две... три... — започна Ариел.

Към края на втората десетица той почна да бърка броенето, да прави паузи и скоро загуби съзнание...

— Това е всичко — чу той, когато отново дойде на себе си и отвори очи. Повръщаше му се, главата му шумеше. Лежеше вече на пода в кабинета-лаборатория на Хайд. — Е, какво, зле ли се чувствуваш? Нищо, скоро ще ти мине. Полежи спокойно — каза Хайд.

Той лежеше на рогзката, вече полусъблечен, като всякога с червени от бетела устни, пушеше лула и си вееше с ветрилото.

След предупрежденията на Пирс Хайд реши да подготви внимателно Ариел за ролята на летящ човек.

И когато Ариел дойде напълно на себе си, Хайд му каза:

— Силен ли си, Ариел? Би ли могъл да вдигнеш такъв младеж като тебе?

— Не съм опитвал, но мисля, че бих могъл — отговори той след кратка пауза. Животът в „Дандарат“ го беше научил на внимателни отговори.

— Всеки здрав човек може да вдигне товар, равен на собственото му тегло и дори по-голям! Уилям! Поскачай със стола! — заповяда ученият на явилия се на повикването му Уилям.

Уилям, който беше вече подготвен за това, седна на виенския стол, обви с нозе неговите крачка, а с ръцете се хвана за гърба му и започна да подскача, движейки се по стаята със скокове, както правят децата.

Ариел гледаше с учудване галопиращия Уилям.

— Обърни внимание, Ариел, краката на Уилям не се докосват до пода. Уилям само с дърпане нагоре и напред движи стола и се повдига заедно с него във въздуха. При всяко дърпане той подскача заедно със стола най-много на четири-пет сантиметра и с толкова се придвижва напред. Но ако Уилям при същото тегло беше по-силен, навярно би подскачал по-високо и по-далече, нали? Колкото човек е по-силен, толкова по-високо и по-далече може да отиде. В туй няма нищо чудно и необикновено. Е, това е то. Започни сега, Ариел. Докато ти се намираще под упойка... докато спеше, аз вкарах, влях в твоето тяло... една течност, която увеличи много пъти твоята сила. И сега ти ще можеш да скачаш със стола по-добре от Уилям. Опитай! Ставай, сядай на стола и скачай като Уилям!

Уилям отстъпи мястото си на Ариел, като предварително привърза за обръча на стола връв, края на която държеше в ръка.

— Скачай, Ариел!

Ариел дръпна стола и неочаквано за себе си направи такъв скок, че щеше да удари главата си в тавана, ако не беше връвта. Но тази връв задържа полета по дъга и Ариел падна заедно със стола на пода, поваляйки и Уилям.

Хайд се разсмя високо, но изведнъж се навъси. Той явно се вълнуваше, дори престана да дъвче бетела.

— Не се ли удари, Ариел?

— Малко... Само коляното и лакътя — отговори Ариел, съвсем слисан от всичко станало.

— А какво чувствуваше, когато полетя?

— Аз... Нещо като че ли ме удари в главата и раменете... Нещо ме натискаше, само че не отвън, а отвътре...

— Така... Така... Това и трябваше да се очаква — промърмори Хайд. — Но нали не много силно? Не те заболя?

— Не. Само в първия момент. Аз много се учудих и дори се изплаших малко.

— И това не ти ли пречеше да мислиш? Не губеше ли съзнание, макар за миг?

— Не — отговори Ариел. — Струва ми се, че не.

— Отлично! — извика Хайд и промърмори: — Поне за мене. Пирс не ще бъде доволен от всичко, но това си е негова работа. А за това, че ти падна и се удари, е виновна връвта. Без нея обаче щеше да си строшиш главата в тавана. Ние вързахме връвта, понеже още не умееш да управляваш силата си. Слушай, Ариел, слушай внимателно. Сега ти умееш да правиш това, което не умее нито един човек. Ти можеш да летиш. И за да полетиш, трябва само да пожелаеш. Ти можеш да се издигаш, да летиш по-бързо или по-бавно, да се обръщаш на всички страни и да слизаш по свое желание. Трябва само да управляваш себе си, както управляваш тялото си, когато вървиш, ставаш, сядаш или лягаш. Разбираш ли? Я се опитай да поскачаш още със стола. И вече не го дърпай, а само си помисли, че трябва да се издигнеш, да летиш.

Ариел седна на стола, хвана се за гърба му и си помисли: „Сега ще се издигна!“. И той действително се издигна на височина един метър, прелетя по стаята и плавно се спусна до Хайд, като сам не вярваше на себе си.

— Браво! Бързо напредваш.

— А без стола мога ли да летя? — запита Ариел.

Хайд се разсмя, пръскайки червени слюнки.

— Разбира се! Ха-ха-ха! Ти мислеше, че столът е летателен апарат като метлата на вещиците ли? Сега ти стана летящ човек. Първият човек, който може да лети без всякакви механизми и крила. Гордей се!

Ариел стана от стола. „Ще се издигна!“ и той се издигна, увисвайки неподвижно във въздуха.

— Ха-ха-ха! Авантюрист! Шарлатанин? — Гърмеше Хайд и си спомняше за своите учени колеги, които не го признаваха. —

Заповядайте да погледнете!

Вратата на кабинета се отвори. На прага стоеше Бхарава, а иззад раменете му надничаше Фокс.

Пирс-Бхарава, като видя Ариел между пода и тавана, отвори широко уста и сякаш се вкамени, а Фокс сви болезнено сухите си устни и се огъна като въпросителна. Ариел се обръщаше плавно, спускаше се и отново се издигаше.

— Влизайте, господа! Какво спряхте? — тържествуващо ги повика Хайд.

Най-после Пирс дойде на себе си и хукна да затваря прозореца, мърморейки: „Каква непредвидливост!“. После се завъртя около Ариел, клатейки глава.

— Поздравявам ви, колега! — процеди Фокс, като се приближи до Хайд и изкриви уста в усмивка.

— Е, какво? По-добро ли е това от вашата муха? — запита Хайд, като хлопна фамилиарно Фокс по рамото така, че той политна.

Ариел се спусна на пода. А Бхарава-Пирс побърза към телефона, обади се на Браунлоу и го помоли да дойде незабавно при Хайд.

— Как се чувствуваш, когато летиш? — запита Бхарава Ариел.

— Добре. В началото малко неприятно... тялото... раменете...

— Така, така! Главата мъти ли се? Бъркат ли се мислите?

— Не.

— Умствените способности на Ариел не са нарушени, уви... Хм... Да, да! — каза Хайд.

Пирс го погледна многозначително.

Скоро се появиха мистър Браунлоу и мисис Дрейдън.

Караха Ариел да се издига към тавана, да лети из стаята стоешком, лежешком, „рибешката“, както каза мисис Дрейдън, да се преобръща, да прави разни фигури от висшия пилотаж. Мисис Дрейдън ежеминутно ахкаше ту от страх за Ариел, ту от възхищение. И викаше:

— Прелестно! Чудно! Очарователно!

Браунлоу потриваше с доволен вид ръце и поощряваше Ариел за все по-нови въздушни номера.

— Та вие ще го измъчите! — извика добродушно Хайд и заповяда на Ариел да се спусне на пода.

Всички освен Хайд седнаха и Бхарава, като се обърна към Ариел, произнесе реч, както всякога високопарна, изобилствуваща с цитати и източни метафори.

Той пак говори за великата чест, с която е удостоен Ариел, като е станал едва ли не син на Индра, бога на небето и атмосферата, и брат на Марута, бога на ветровете, за могъществото, което е придобил, но и за голямата отговорност. Бхарава внушаваше на Ариел, устремил върху му хипнотичния си поглед, безпрекословно, абсолютно покорство и го заплашваше със страшни наказания за най-малко непослушание.

— Ако пък си намислил да отлетиш, то помни, че те чака такава ужасна, мъчителна, страшна смърт, от каквата досега не е умирал нито един човек. Където и да отлетиш, във високите планини, в тъмните джунгли, в дивите пустини или дори на края на света, помни, ние ще те намерим навсякъде, защото нашата власт е безгранична. И тогава...

— Бхарава почна да рисува картините на всевъзможни изтезания и мъчения така цветисто, че мисис Дрейдън взе да се гърчи и да ахка. — И още помни: нито на един човек не трябва да показваш, че можеш да летиш, да се издигаш макар на един сантиметър от пода без наша заповед. Не лети дори когато си сам в стаята!

И Бхарава почна да прави жестове с ръце, които вероятно трябваше да затвърдят внушението. После вече с обикновения си глас той каза строго:

— Сега можеш да си отидеш. Помни винаги думите ми!

Ариел се поклони и се запъти към вратата, стараяйки се да стъпва както обикновено, защото на всяка крачка се опасяваше да не излети. „Аз трябва да вървя, да вървя, а не да летя!“ — мислено си повтаряше той.

Когато Ариел излезе, Пирс го изпроводи с подозрителен поглед през незатворената врата. После въздъхна с облекчение и каза, сякаш отговаряйки на собствените си мисли:

— Не, той няма да отлети! Като всички възпитаници на „Дандарат“ ние сме го направили абсолютно безволев.

— Все пак несправедливо беше да се пуска Ариел сам — забеляза Браунлоу.

— Вие какво, с верижка ли сега ще го държите и отпускате като привързан балон? — насмешливо запита Хайд.

— Можеше да се изпрати с придружител, който да го държи за ръка — възрази Браунлоу. — И после да се постави под ключ в стая без прозорци.

— А ако и с придружител отлети? — насмешливо запита Хайд. Дрейдън извика от учудване, а Браунлоу вдигна вежди.

— Възможно ли е това?

— Напълно — отговори Хайд, — ако придружителят не е по-тежък от Ариел.

— Още едно усложнение! — извика Браунлоу.

— За всичко това трябваше да се помисли по-рано. Аз извърших своята работа, а как вие ще пазите и показвате вашия Индра, не е вече моя грижа — заяви Хайд.

— Мистър Браунлоу — намеси се Пирс, — вашите опасения са съвсем неоснователни. Ариел отдавна вече е вързан със здрава верижка: той е не само безволев, но и се намира в постоянен хипнотичен транс. Аз така често му внушавах под хипноза пълна покорност, че сега той възприема всяка моя заповед като неотменима и не ще я наруши дори под страх от смърт. Това е по-сигурно от железните окови. Аз поемам цялата отговорност върху себе си.

Браунлоу промълви, вдигайки рамене:

— Нека бъде така!

Хайд заговори за възнаграждението и почна шумно да се пазари с Пирс. Те така спореха, че мисис Дрейдън, от страх да не я хване мигрената, стана. След нея стана и Браунлоу.

— Ние с вас пак ще си поговорим, мистър! — каза Пирс на Хайд, изпращайки гостите.

Те излязоха от дома — Пирс с Браунлоу, а Фокс с мисис Дрейдън.

Тя разпитваше Фокс по какъв начин е успял, „този магьосник Хайд“ да създаде летящ човек и без да изслушва отговорите му, го прекъсваше с нови въпроси:

— А животните могат ли да станат летящи? Котката например — питаше тя.

— Да, аз сам видях как летеше куче, после жаба...

— Изумително! Аз непременно ще поръчам на мистър Хайд да превърне моето котенце Кюин в летящо. Вечерно време то ще изгонва прилепите от верандата, от които аз страшно се страхувам и които ми

развалят най-доброто време на денонощието. Защото в тази Индия, в Мадрас, човек живее само вечер. Колко възхитително ще бъде!

И понеже мисис Дрейдън беше не само окултистка, но и поетеса, то, като повдигна безцветните си очи към небето, почна да импровизира:

*По небето летеше прилеп,
подир него летеше котка.*

Между Пирс и Браунлоу се водеше разговор в друга насока.

Пирс питаше Браунлоу ще създават ли с помощта на Хайд други летящи хора, или Ариел ще остане единственият. И в последния случай, за да не примамят враговете на Хайд, не следва ли да вземат съответни мерки?...

„Дали да не убием Хайд?“ — с половин дума разбра Браунлоу, помисли и каза:

— Засега трябва да вземем мерки той да не ни напусне. Други летящи хора няма да правим. Но с Ариел може да се случи нещо. Хайд ще ни бъде нужен още. Следете само да бъде изолиран от външния свят. Ясно ли е?

Пирс кимна с глава и отговори:

— Ще бъде изпълнено.

ГЛАВА VI

КЪМ НЕИЗВЕСТНАТА СЪДБА

Като излезе от Хайд, Ариел тръгна към общежитието по градинската пътечка. Стъпваше бавно, сякаш се учеше да ходи, и така натискаше с подметките на сандалите, че пясъкът, с който беше посипана пътечката, хрускаше. Той не се съмняваше, че го следят.

Ариел все още се намираше под впечатлението на своите полети из стаята. Той може да лети! Тази мисъл го изпълваше с радостно вълнение, причините на което се страхуваше да разбере сега тук в градината, при светлината на слънцето, под погледите на Бхарава, които чувствуваше върху себе си. Ариел потискаше, не допускаше да изплуват от съзнанието му мислите, които като ликуваща песен звучаха в душата му: „Свобода! Освобождение!“. Опиваше се само от отзвука на тази песен.

Чак като зави зад ъгъла, той си разреши да помисли внимателно, за да не премине мисълта в действие: „Ако само поискам, то веднага бих могъл да се издигна и да отлетя от това омразно училище, от тези ужасни хора!“. И още по-усърдно, още по-твърдо стъпваше по скърцащия пясък.

Мисълта да се измъкне на свобода, да узнае миналото си, да намери роднините си не изоставаше Ариел нито за миг.

Въпреки забраните и хипнотичните внушения, през нощите, оставайки сам, той се стараеше да извика в паметта си спомени за ранното детство, преди постъпването в „Дандарат“. Понякога виждаше и насън картините на това минало — откъси от онова, което беше запазила паметта, — като сънищата биваха дори по-ярки от съзнателно извиканите спомени.

Той виждаше съвсем друга страна, оловно небе, улични лампи, смътно блещукащи през гъстата сиво-кафява мъгла, огромни, мокри от влага и дъжд здания, хора, които внезапно се появяваха и също така внезапно изчезваха в дрезгавите кълба на мъглата...

Той седи в автомобил и гледа този задимен, влажен, мрачен свят...

И изведнъж друга картина...

Голяма стая. Огромна камина, в която горят дърва. Ариел седи на килима и строи от кубчета къща. Край него на копринена възглавничка седи руса девойка и му подава кубчетата. В меко кресло до камината, с книга в ръце, поглеждайки строго над очилата, се е настанила старица с черна дантелена забрадка на посивялата глава.

В стаята влиза човек с черен костюм. Той има зли, кръгли като на бухал очи и фалшива, отвратителна усмивка. Ариел толкова се страхува и мрази този човек. Човекът с черния костюм върви по килима и все по-широко се усмихва, в очите му има злоба. Той ритва с крак къщичката от кубчета. Ариел плаче и... се събужда.

Навън се очертават листата на палмите, а на бездънно синьото небе — едрите звезди... Стрелкат се прилепи... Задушна нощ. Индия... „Дандарат“...

Понякога Ариел се виждаше в малка, задушна, люлееща се стая. Зад кръглия прозорец — огромни, страшни, зелени вълни. А срещу него на дивана, още по-страшен от вълните, черен човек — същият, който ритна в съня му или наяве къщата-играчка...

Други спомени от ранното детство паметта не беше запазила. Ужасите на „Дандарат“, през които премина Ариел, заслониха миналото. Но то живее в душата му както стръкче тревичка в пясъчната пустиня.

Самотно, безрадостно детство и младост. Ни роднини, ни приятели... Само Шарад... Горкият Шарад! Той е стъпил само на първото стъпало от стълбата на мъченията. Ако сполучеше да го избави от този ад!

„Аз мога да летя...“ Но с усилие на волята Ариел пропъжда тази мисъл и твърдо стъпва по земята.

— Ариел, дада! — радостно шепне Шарад, виждайки влизания приятел, но като поглежда строгото изражение на лицето му, веднага млъква. Сега не е време за разговор.

Удари гонгът за закуска и приятелите тръгнаха към трапезарията мълчаливи, без да се гледат.

Този ден Шарад получи няколко забележки от възпитателите за разсеяност. Денят минаваше бавно.

Преди залез-слънце в стаята на Ариел се отби Бхарава и му каза да не забрави да вземе от иконома нови дрехи.

— Утре в пет часа ще мина да те взема. Бъди готов. Измий се, облечи новите дрехи.

Ариел наведе покорно глава.

— Как е Шарад? — запита на тръгване Бхарава.

— Лошо овладява съсредоточаването — отговори Ариел.

— Трябва по-строго да се наказва — рече Бхарава и като метна сърдит поглед към Шарад, излезе.

Преди лягане, както всякога, Ариел накара Шарад да прочете няколко откъса от свещените книги — Шастри. Той беше спокоен, строг и изискваше Шарад да чете високо, напевно.

От вниманието на Шарад обаче не убягна, че Ариел на няколко пъти поглеждаше към прозореца и в това време по лицето му преминаваше сянка на загриженост. Дърветата в парка шумяха от поривите на вятъра, който предвещаваше дъжд. Чуваха се далечни гръмотевици, но на небето още ярко светеха звездите. И чак когато от дясната страна бледомъглявата ивица на Млечния път почна да потъмнява от надигания се облак, Ариел въздъхна с облекчение. Скоро се чу шумът на първите едри дъждовни капки. В тъмнината прозвуча мелодично гонгът — настана часът за сън.

Шарад затвори дебелия том, Ариел духна светилника. Те седяха рамо до рамо в тишината и мрака.

Шарад чу как Ариел стана. След него стана и Шарад. Ариел го прегърна и повдигна.

— Колко си лекичък! — пошепна Ариел и тихичко се засмя. — Шарад, искаш ли да те вдигна още по-високо?

И момчето почувствува как Ариел го вдигна почти до тавана, поддържа го на тази височина и го пусна. Нима Ариел има такива дълги ръце?

— Лягай, Шарад! — пошепна Ариел.

Те легнаха на рогозката и Ариел зашепна в ухото на момчето:

— Слушай, Шарад! Хайд направи от мене летящ човек. Разбираш ли, сега аз мога да летя като птица.

— А къде са ти крилете, дада? — запита Шарад, опипвайки раменете на Ариел.

— Аз мога да летя без криле. Така както летим насън. Те навярно искат да ме показват на хората като чудо. А аз... аз искам да отлетя от „Дандарат“.

— Какво ще стане с мен без тебе, дада? — заплака Шарад.

— По-тихо! Не плачи! Аз искам да те взема със себе си. Ти си лекичък и мисля, че ще мога да литна заедно с тебе...

— Взemi me! Взemi me оттук, дада! Тука е толкова лошо, толкова страшно. Аз ще умра без тебе — шепнеше момчето.

— Ще те взема... Чуваш ли как шуми дъждът? Това е хубаво. В тъмнината никой няма да ни види... Прозорецът е отворен... Ш-шт!... Идва някой... Мълчи!...

Вратата скръцна.

— Спиш ли, Ариел? — чуха те гласа на Бхарава. — Ариел!

— Мм... — промуча Ариел, а после, сякаш изведнъж се разсъни, извика: — Ах, това сте вие, гуру Бхарава!

— Защо не си затворил прозореца, Ариел? Виж колко вода е потекла по пода! — Бхарава затвори прозореца, спусна пердето и си отиде, без да каже нищо повече.

Ариел разбра: Бхарава го следи, не му се доверява. Прозорецът може да се отвори, ами ако Бхарава е поставил отвън пазач? Достатъчно е да се повдигне пердето и ще почне тревога...

Легнал на рогозката, Шарад трепереше като в треска. Навън вече шумеше дъждът. Гръмотевиците се чуваха все по-близо, по-често и по-силно. Блясъкът на мълниите осветяваше стаята през лекото перде със син пламък. Ариел стоеше до прозореца с намръщено лице. След това свали от дървеното колче на стената една дълга кърпа и пошепна на Шарад:

— Върви подир мене!

Те отместиха леко рогозката-стена, промъкнаха се в съседната стая и безшумно излязоха в коридора. Там беше съвсем тъмно. Ариел вървеше напред, повел Шарад, който се държеше за края на кърпата. Всички спяха. Наоколо цареше тишина. Те слизаха и се изкачваха по стълби, безшумно преминаваха дълги коридори и накрая запълзяха по стръмна дървена стълба.

Ариел вдигна капака, който водеше към покрива. Изведнъж ги ослепи мълнията, оглуши ги гърмът, намокри ги дъждът. Те се изкачиха на плоския покрив.

— Качи се на гърба ми, Шарад! — пошепна Ариел.

Шарад се покачи на гърба му. Ариел го привърза с кърпата, изправи се и погледна наоколо. При блясъка на мълнията той видя широкия двор, залят от вода, и светещите като езеро корпуси на „Дандарат“, стените. В далечината се виждаха светлините на Мадрас, а зад тях — океанът. Ариел чувствуваше как Шарад трепери на гърба му.

— Скоро ли ще полетиш? — шепнеше Шарад в ухото му.

Ариел беше обхванат от вълнение. Нима наистина сега ще се издигне във въздуха? Да лети в стаята беше лесно, но сега, в бурята, с Шарад на гърба... Ами ако паднат сред двора?

Изведнъж се чуха непредвидени чести сигнали на гонга. Тревога! Ариел си представи злото лице на Бхаравя, спомни си заплахите му и излетя над покрива.

Почувствува, че му се вие свят. Мислите му се бъркаха.

Ариел прелетя над покривите като самолет, който прави кръг над летището, преди да вземе курс. На двора вече крещяха, прогърмя изстрел, замяркаха се светлините на фенери, в прозорците пламнаха лампите.

През потоците дъжд Ариел се устреми напред, като летеше, за да му е по-леко, по посока на вятъра, който духаше откъм югозапад.

Долу бързо се мярнаха дворът, плоските покриви, паркът, стените...

Вятърът отнасяше Ариел към океана. Отляво, при блясъка на мълнията, се виждаха планинските вериги, отпред — светлините на Мадрас. На форта „Сен-Джордж“ пламтеше огненото око на фара.

Сега Ариел летеше над пясъчната равнина толкова ниско, че се виждаха оризовите ниви. И отново пясък... Дъждът плющеше по тялото, в ушите свистеше вятърът, развявайки косите им.

Под тях, бляскайки със светлините си, пропълзя влак. В океана се виждаше параход. Като се приближаваше към пристанището, той даваше продължителни сигнали.

Ето го и Мадрас. Мръсната рекичка Кувам беше се надигнала от дъжда. Тесни криви улици на „Черния град“, ниски кирпичени къщи, размесени с бамбукови бараки. Европейската част на града беше добре осветена. Ариел и Шарад чуваха свирките на автомобили, звъна на трамвая. Над покривите на града се издигаше куполът на обсерваторията, дворецът на набоба^[1].

Те прелетяха над ботаническата градина. При светлината на лампите и блясъка на мълниите можеше да се различат ореховите и финикови палми, индийските смокини, пускащи корени от клоните си, бамбуковите горички, кафеените дървета.

От градинските алеи се чува учудени гласове. Чак сега Ариел съобрази какво невнимание проявява, като лети над града. Но той беше толкова замаян от полета, че мислите му се бъркаха. От време на време му се струваше, че всичко това става насън. Шарад викаше нещо, но поради шума на дъжда и вятъра Ариел не можеше да разбере думите му. Най-после Шарад му викна в ухото:

— Виждат ни хората, дада!

Вместо отговор Ариел се обърна рязко на запад, към планините. Той чувствуваше, че го обзема слабост. Цялото му тяло беше в пот, дишаше тежко. Но трябва да отлети колкото се може по-далече от „Дандарат“, от Мадрас.

Бурята отминаваше, дъждът утихваше, но вятърът духаше силно. Почна отново да ги отнася към океана. Там могат да загинат. И Ариел напрягаше последни сили. Шарад се държеше здраво за Ариел, който чувствуваше на гърба си топлината от тялото на малкия приятел. Да спаси него и себе си — на всяка цена!

Така те летяха сред бурята и мрака към неизвестната съдба.

[1] Набоб — титла на мохамедански аристократ в Индия. — Б.пр

↑

ГЛАВА VII

БОДЕН И ХЕЗЛЪН

Кантората на адвокатите Боден и Хезлън — Лондон, Сити, Кинг Уилям стрийт — се помещаваше до самата черква „Мария Уулнот“.

От прозореца на кантората можеше да се види в ниша статуята на мадоната, потъмняла от лондонските мъгли и сажди, а звънът на църковния часовник заглушаваше дори съскането и кашлицата на старинния канторски часовник в черен, изяден от червеи шкаф с такива огромни размери, че в него биха могли да се поберат и Боден, и Хезлън — възсухи, бръснати старчета в старомодни сюртуци, които си приличаха като братя-близнаци.

Тридесет години те седяха един срещу друг зад бюрата с музеен вид, отделени от клерковете^[1] със стъклена преграда. През стъклото можеха да наблюдават служещите и в същото време да си говорят за тайните работи на фирмата, без да се опасяват, че ще бъдат чути. Впрочем те говореха много малко и се разбираха с полудуми.

След като прочиташе някакво писмо, Боден поставяше в ъгълчето му таен знак и го предаваше на Хезлън. Той на свой ред прочиташе документа, гледаше йероглифа, кимаше с глава и пишеше резолюция за клерковете. Само в редки случаи мненията им не съвпадаха, но и тогава бяха потребни няколко думи или откъслечни фрази, за да стигнат до съгласие.

Това беше стара, известна фирма, специализирала се по делата за наследства, завещания и настойничества и приемаща само богати клиенти. Не е чудно, че Боден и Хезлън натрупаха голямо състояние, размерите на което значително превишаваха законните норми на хонорара. Но тази страна на работата оставаше тайна на фирмата, опазвана в главните счетоводни книги зад дебелите стени на огнеупорните каси.

В това рядко за Лондон слънчево утро мистър Боден както всякога пръв разглеждаше кореспонденцията и прехвърляше прочетените писма на бюрото на своя съдружник.

В ъгълчето на един плътен синкав плик стоеше пощенският щемпъл на Мадрас. Боден бързо скъса плика и се вдълбочи в писмото, все повече свивайки тънките си сухи устни.

Като свърши четенето, той включи радиото. Гласът на говорителя съобщаваше борсовите курсове, но Боден не го слушаше. Радиото беше включено само за да не могат клерковете зад стъклената преграда да чуят нито дума от онова, което ще си говорят Боден и Хезлън. Очевидно предстоеше много важно съвещание и Хезлън вторачи в Боден кръглите си като на бухал, обезцветени очи.

Но говорителят напразно се силеше — Боден още нищо не казваше. Той прехвърли мълчаливо писмото на Хезлън, който го прочете с голямо внимание и устреми белезникавите си очи в съдружника. Така те седяха известно време, сякаш водеха мълчалив разговор.

И наистина, в тези минути те си казаха много един на друг, поточно, всеки от тях мислеше за едно и също, опреснявайки в паметта си всички обстоятелства на едно от най-сложните, но най-изгодни свои дела — делото на Халтън.

Преди няколко години умря старият клиент на Боден и Хезлън, богатият земевладелец и фабрикант, баронет^[2] сър Томас Халтън. Той остави малолетни деца — Аврели и сестра му Джейн. Според завещанието цялото огромно недвижимо имущество на Томас Халтън и лъвската част от движимото преминаваха върху сина му Аврели; за настойници до пълнолетието на наследниците бяха назначени Боден и Хезлън. За тях това настойничество беше златна мина. Те така ловко се разпореждаха с имуществото заедно с членовете на настойническия съвет, че с всяка измината година умножаваха своето собствено състояние. Но мисълта им не можеше да се примири, че след като наследниците станат пълнолетни, този извор на доходи трябва да пресъхне и Аврели ще наследи, макар и доста намалялото, но все още значително състояние. В случай че Аврели умре, преди да достигне пълнолетие, имуществото щеше да бъде наследено от сестра му Джейн, а тя беше по-голяма от брат си и краят на настойничеството щеше да настъпи още по-рано. Затова за ловките настойници най-изгодно беше положението, при което Аврели да продължава да живее, но да се окаже недееспособен и след като достигне пълнолетие. Юридически това щеше да бъде възможно, в случай че Аврели се

окаже душевноболен и бъде признат за такъв по установения ред. Към това именно бяха насочени усилията на Боден и Хезлън. Те вече не един път бяха настанявали свои подопечни в дома за умопобъркани, където подкупените от тях лекари умело правеха от нормалните деца душевноболни хора. Обаче това излизаше скъпо. В мадраското училище „Дандарат“ се оказаха по-сговорчиви, а резултатът, както беше известно на Боден и Хезлън, не личеше да е по-различен. Мадраското училище предлагаше и тази изгода, че Индия беше далече и затова настояническите власти, с които впрочем Боден и Хезлън се разбираха добре, и главно подрастващата Джейн не биха могли да следят съдбата на Аврели. И той още от ранно детство беше отведен от самия Боден в „Дандарат“. Но понеже това училище не съществуваше официално, то в настояническите отчети фигурираше някакво митично училище-санаториум за нервноболен деца. Бланките, подписите и отчетите на това училище се фабрикуваха в „Дандарат“.

Като доведе в „Дандарат“ малкия Аврели, мистър Боден има продължителен разговор с директора на училището Пирс-Бхаравя, на когото даде указанието: животът и физическото здраве на Аврели Халтън трябва да бъдат запазени на всяка цена. Колкото се отнася до нервната система и психиката, те трябва да бъдат пределно разклатени. Общоевропейско образование на Аврели да не се дава в никакъв случай. Умствено да не го развиват. Никакви практически познания, никакво запознаване с живота. Ако не сполучат да го направят безумен, да го държат поне в състояние на инфантилизъм — детския стадий на развитие.

Пирс бързо разбра какво искат от него и обеща да създаде от Аврели класически идиот. Не толкова лесно, но все пак се споразумяха и за парите.

Боден се завърна в Лондон напълно удовлетворен. Целият отчет пред съдружника за пътуването се състоя от две думи: „Ол райт!“. И Хезлън не попита нищо повече.

Пирс изпращаше два пъти в годината на Боден и Хезлън официални отчети за настояническия съвет и неофициални донесения.

Отначало те бяха твърде утешителни. Но после започнаха да се появяват изречения като „Ариел-Аврели за съжаление се оказа труден за възпитаване“ — и съдружниците разбираха прекрасно какво значи това.

Но те не губеха надежда. В най-лошия случай, ако Аврели не се побърка, то все пак не ще е трудно да бъде признат за недееспособен. Боден и Хезлън пишеха във всеки отчет пред настояническият съвет за умствената изостаналост и недоразвитост на своя подопечен. Когато той се яви като пълноценен мъж с мъх на устните пред лекарската експертиза, настояническият съвет и съда и не бъде в състояние да отговаря на обикновените въпроси „какъв ден е днес, кой месец, на колко сте години, от каква националност сте, вероизповедание“ и други такива, и на всеки въпрос ще отговоря неизменно „не зная“ — неговото слабоумие ще бъде очевидно за всички. Останалото ще довършат приятелските отношения със съдебномедицинските експерти и членовете на настояническият съвет.

Така минаваха годините. До пълнолетието на Аврели оставаха само няколко месеца, когато се получи писмото, което накара Боден да включи високоговорителя.

Пирс съобщаваше, че курсът за учение на Аврели в „Дандарат“ е свършил, но той, разбира се, може да остане, докато навърши пълнолетие.

Понеже „умственото състояние на Аврели-Ариел Халтън за съжаление не е съвсем наред, то той, Пирс, бил принуден да подложи Ариел на специално лечение по метода на професор Хайд; мистър Боден и мистър Хезлън знаят какъв опитен лекар и голям учен е той. За най-голямо прискърбие дори намесата на професор Хайд не оказва забележимо въздействие върху умствените способности на Ариел, но опитът все пак не остана без резултат: Аврели неочаквано за всички, и за самия мистър Хайд, получи необикновена и наистина чудна способност, за която е трудно да се повярва, ако човек сам не я види — способност да се издига във въздуха без всякакъв апарат. Този божествен дар прави Ариел доста полезен за великите цели, които си поставя нашата организация.“

В черновата Пирс отначало написа „безценен“, но после поправи с по-внимателното „доста полезен“.

„И ако уважаемите господа Боден и Хезлън не възразяват, то ТД и ДОЗ (което означаваше Теософско дружество и Дружество за окултни знания) са готови да използват незабавно Ариел за своите цели, разбира се, след като бъде признат за недееспособен.“

Най-после усърдието на говорителя послужи — като се премести до Хезлън, Боден проговори:

— Не е ли полудял Пирс?

— Това се случва с онези, които имат работа с ненормални — отговори Хезлън, като кимна с глава.

— Както и да е... — и без да се доизкаже, Боден почна бързо да пише нещо на телеграфна бланка. Нахвърлял няколко реда, той предаде на Хезлън бланката, на която беше написано:

„Да не се предприема нищо до получаване на нашите указания. Вземете всички предпазни мерки.

Боден, Хезлън“

Хезлън кимна с глава и предаде на клерковете през гишето телеграмата, като написа адреса.

— Един от нас ще трябва да отиде — каза Хезлън.

— Да — потвърди Боден.

И съдружниците се вторачиха един в друг, като обмисляха новата ситуация.

— Джейн... — след пауза каза Боден, давайки насока на мислите на своя съдружник.

— Да — отговори той.

И те потънаха в дълбок размисъл, на който биха могли да завидят йогите.

[1] Клерк — чиновник в кантора. — Б.пр. ↑

[2] Баронет — дворянска титла в Англия, по-ниска от барон, която се купува с пари. — Б.пр. ↑

ГЛАВА VIII

СПЪНИ-КАМЪК

Какъвто и въпрос да обсъждаха, който се отнася до съдбата на Аврели, не можеше да не помислят за Джейн. Тя беше негова сестра и възможна наследница. Но главното — тя беше Джейн. Нейният характер причиняваше на настойниците много огорчения и неприятности. За тях тя беше спъни-камък, вечна грижа. Боден и Хезълн я мразеха.

Още в детството си Джейн се отличаваше с опърничавост и непокорство. Когато пък порасна, тя започна да проявява към настойниците недоброжелателство и недоверие. Откакто Аврели замина в Индия, Боден и Хезълн се мъчеха да ѝ внушат, че нейният брат е душевноболен, че се намира на лечение и свиждането с него е невъзможно, понеже това би му навредило. Но тя упорито повтаряше: „Не ви вярвам. Къде го криете? Искам да го видя“.

Докато Джейн беше под настойничество, Боден и Хезълн се справяха някак с нея. Но тя беше по-голяма от Аврели, преди няколко месеца навърши пълнолетие, което ознаменува с черна неблагодарност спрямо настойниците: за управляване на своето имущество тя покани най-злия враг и конкурент на Боден и Хезълн — адвоката Джордж Доталер, на когото даде пълномощия да води всичките ѝ работи. От Джейн и Доталер сега можеше да се очакват всякакви интриги и неприятности.

Още вчера тя допусна нетактичност, която възмути почтените съдружници до дън душа: пристигна при тях в кантората заедно със своя нов съветник и направи същински скандал, настоявайки високо — така, че да чуват клерковете — да посочат местопребиваването на брат и или ще поиска съдействието на съда.

Боден протестираше с възмущение „срещу това грубо вмешателство в техните настойнически права“.

— За действията си ние сме длъжни да даваме отчет само пред настойническия съвет — каза той.

— В такъв случай аз ще се обърна към настоящия съвет и ще го заставя да съобщи къде се намира моят брат! — извика девойката и без дори да подаде ръка, си отиде със своя адвокат.

И Джейн може да постигне своето. Тя не ще се спре и пред това да отиде в Индия да търси брат си. Ами ако го намери в ролята на летящ човек, нает за зрелища от теософите и окултистите! Работата миришеше на скандал. Трябва на всяка цена да се забави заминаването й, а засега...

Боден откъсна поглед от очите на своя съдружник и бързо нахвърли текста на нова шифрована телеграма до Пирс:

„Аврели да се скрие на сигурно място. Бъдете готови да приемете сестра му.

Боден, Хезлърн“

Пирс знаеше всички обстоятелства. Боден го запозна с тях още когато заведе Аврели.

В настоящия съвет Джейн може да получи само адреса на измисленото „училище-санаториум за нервни деца“. Разбира се, тя няма да намери това училище. Но ако дандаратовци сгрупат и почнат да показват летящия човек, то вестта за такова чудо, разбира се, би се разнесла не само по цяла Индия, но и по целия свят и като бъде в Индия, Джейн навярно ще поиска да види това чудо. Да предположим, че тя няма да познае Аврели, той е вече почти пълнолетен младеж, а тя го е виждала като дете. Но все пак трябва да се изключи всякаква възможност да се срещнат.

Боден не беше успял да прехвърли телеграфната бланка на Хезлърн, когато клеркът протегна през гишето ръка и постави на масата на Боден току-що получена телеграма, предадена по радиото:

„Аврели изчезна. Организираме търсене.

Пирс“

Отначало Боден не разбра нищо. Той не беше успял да подаде телеграма със заповед да бъде скрит Аврели и получава известие, че Аврели се е скрил. Може би е скрит? Или има телеграфна грешка? Но тази фраза — „организираме търсене“ говореше за друго.

— Наистина е отлетял! Зяпльовци! — изсъска Боден и хвърли телеграмата с такъв отчаян жест, че тя едва не удари Хезлън в лицето.

Хезлън я прочете и те отново като бухали се вторачиха един в друг.

Заминаването за Индия става неизбежно. А това не е евтино. Вероятно ще трябва да се пропилят не малко пари за търсенето на Аврели.

Нито Боден, нито Хезлън обичаха разходите, макар и за сметка на Аврели. Защото неговата сметка е и тяхна сметка. Не може ли да се прехвърлят тези разходи на други? И Боден каза още веднъж:

— Джейн.

— Да — потвърди Хезлън, мислите на когото всякога вървяха успоредно с мислите на Боден.

ГЛАВА IX

ЧОВЕШКИЯТ МРАВУНЯК

Мис Джейн беше много учудена, когато на другата вечер при нея се яви Боден.

„Очевидно заплахата е повлияла“ — помисли си тя, като канеше посетителя да седне.

— Вчера ние с вас се поскарахме, Джейн — каза Боден, сядайки. — Но вие трябва да ме разберете. Защото аз не съм сам. Ако бих задоволил вашето искане и ви посочех адреса на Аврели, моят съдружник би могъл да се обиди и да сметне, че вие не му се доверявате — за себе си не говоря, — щом искате да се убедите в какви условия се намира вашият брат...

— Напълно ми е безразлично ще се обиди ли, или не вашият съдружник. Аз съм сестра и имам право да зная всичко за моя брат и да го видя — възрази Джейн.

— Тъкмо така мисля и аз — каза примирително Боден. И като помълча, извика: — Чуйте, Джейн! Много ми е тежко, че между нас стават недоразумения.

— Кой е виновен за това, мистър Боден?

— Ако досега ние криехме от вас местопребиваването на вашия брат, то го правехме само по настояване на лекарите, които намират, че вашето свиждане с брат ви би могло да се отрази вредно на здравето му. За него са опасни всякакви вълнения, дори радостните.

— Не ви вярвам.

Боден въздъхна с вид на човек, когото оскърбяват незаслужено.

— Разберете, че да се изпълни вашият каприз...

— Каприз ли? Желанието на сестрата да научи нещо за съдбата на своя брат вие наричате каприз?

— Но като изпълня вашето желание, аз мога да причиня вреда на Аврели, за когото отговарям в ролята си на настойник. Като ви отказвам, възбудям вашия гняв и подозрение. От това страдат доброто име, честта и гордостта на нашето съдружие. Нека бъде, както

желаете. Вие сте вече пълнолетна и сте сестра на Аврели. Можете да отговаряте за постъпките си. Аз ще ви посоча къде се намира Аврели, но при едно условие. Ако вие отидете при него, аз трябва да присъствувам на вашето свиждане. Към това ме задължава положението ми на настойник.

Джейн нямаше желание да пътува с Боден, но неговото предложение опростяваше работата, с него по-лесно и по-скоро щеше да намери брат си, и тя не възрази.

— Доколкото пък това пътуване — продължаваше Боден — е свързано със загуба на време и разноски, прави се за изпълнение на вашия кап... желание...

— Аз ще заплатя разноските — отговори живо Джейн. — Не само вашите, но и на мистър Доталер, който ще дойде с мене.

Боден се понамръщи. Пак този Доталер! Но настойникът познаваше Джейн: не можеш я склони. И той трябваше да се съгласи.

— Да поръчаме ли билети за океанския параход? — запита той.

— Ще поръчам сама и не за параход. Ще летим с аероплан.

— Толкова ли нямате търпение? Това ще струва скъпо.

— На мене, а не на вас.

Боден се замисли. Той се страхуваше да лети с аероплан. Но колкото по-скоро пристигнат в Мадрас, толкова по-добре. За бягството или „отлитането“ на Аврели той нищо не каза. Това беше твърде необикновено, невероятно. Възможно е Пирс наистина да е полудял. Толкова повече всичко трябва да се разследва на място.

— Това ще струва скъпо — повтори Боден. — Пътят е далечен.

— Франция? Швейцария? Италия? — запита Джейн.

— Индия — отговори Боден.

— Индия! — с учудване извика Джейн. — Да, не е близко! — Тя помисли малко. — Няма значение, толкова по-добре. Ще наема пътнически аероплан.

След като Боден си отиде, Джейн се замисли дълбоко. Виж ти къде Боден и Хезлън са изпратили брат й! Това не е току-така. Индия! С нейния ужасен за европейците климат, трески, чума, холера, змии, тигри... Това беше почти всичко, което Джейн знаеше за Индия.

Тя влезе в библиотеката и почна да избира книги. Нетърпението й да се запознае с тази страна беше толкова голямо, че девойката отваряше напосоки страница подир страница и четеше. Главата й се

пълнеше с някакъв хаос. Всичко беше толкова сложно, необикновено, неразбираемо... Смешение на раси, смешение на племена, езици, наречия, касти, религии... Тъмнокози арийци, индуси, кафяви дравиди, още по-черни туземци... Арийските езици — хиндустани, бенгали, маратхи; дравидските — телугу, тамилски, тибетобирмански... Повече от двеста наречия... Касти — брамини-жреци, кшатри-войни, вайшии-търговци, фабриканти и шудра-земеделци, с вътрешни кастови деления, броят на които достига до 2378... Касти на наследствени лекари, сладкари, градинари, грънчари, звездобройци, смешници, акробати, поети, скитници, оплаквачи, бедняци, гробари, палачи, събирачи на кравешки тор, барабанчици... И всички те вероятно имат свое облекло. Каква пъстрота!... „Чисти касти“ — сладкари, продавачи на благовония, продавачи на бетел. Какво още... Бръснари, грънчари... Всички враждуват един с друг, страхуват се да се докоснат... Зидарите презират коминочистачите, коминочистачите — кожарите, кожарите — дерачите на мърши. Само дъхът на пария осквернява на разстояние 24 — 38 — 46 и дори 64 крачки. Най-оскверняващо дишане имат дерачите на мърши... Брамини, будисти, християни, мохамедани... Безброй секти и религиозни дружества... „Тридесет и три милиона богове“. Шест милиона вдовици. Защо толкова много? Ах, ето, вдовиците в Индия нямат право да се омъжват втори път. Между тях сто хиляди вдовици са по-млади от десет години и триста хиляди — по-млади от петнадесет години... На вдовиците бръснат главите, счупват стъклените гривни на ръцете и краката им, роднините на мъжа им вземат скъпоценностите. Страшен е животът на полузатвора-полутраур. Много вдовици не могат да понесат това и свършват живота си със самоубийство...

За нова Индия, за новите хора, за новите жени в книгите на Джейн не беше казано нищо. Тя получи страшна представа за тази страна, като за огромен, хаотично мърдащ човешки мравуняк. И сред триста милиона черни, жълтеникави, „кафени“ мравки се е загубил някъде нейният брат... Джейн дори потрепера и като захвърли книгите, извика по телефона Доталер.

ГЛАВА X

БЕЗДОМНИ БЕДНЯЦИ

Ариел се задъхваше. Капките дъжд се смесваха с капките пот. Той чувствуваше, че няма повече сили да лети с товар на гърба. Трябва да отдъхне.

В мрака на нощта под него се чернееше гора, край която се виждаше по-светло пространство, вероятно пясъци.

Слязоха край един ручей до баняново^[1] дърво, въздушните корени на което, спускайки се по стъблото, образуваха в основата му тъмна мрежа от сплетени пръстени. Млади бамбукови фиданки окръжаваха дървото. Това беше скрито кътче, където можеха да отдъхнат, без да се страхуват, че ще ги види някой.

Дишайки тежко, Ариел развърза кърпата. Шарад скочи от гърба му и веднага падна на земята пред Ариел, като се стараеше да прегърне краката му и отдаваше божествени почести на своя спасител.

Ариел се усмихна тъжно, вдигна момчето и каза:

— Аз не съм бог, Шарад. Ние и двамата с тебе сме бедни сиромаси бегълци. Да легнем тука и да си починем. Отлетяхме далече.

Шарад беше малко разочарован от обяснението на Ариел.

Добре е да имаш за другар бог. Но той беше твърде изморен, за да мисли за всичко това.

Завряха се в гъстите корени, без да мислят за опасните змии и насекомите. Ариел постави грижливо под главата на Шарад сгънатата кърпа и момчето веднага заспа дълбоко.

Въпреки умората на Ариел не му се спеше. Той бе твърде развълнуван.

Вятърът разгони облаците. На небето заблестяха едрите звезди. Луната залязваше зад тъмната гора. Последните леки бели облаци преминаваха пред диска на луната като нощни вълшебства. Отнякъде, може би от близката градина, се носеше непознат сладникаво дразнещ аромат на цветя. Той проникваше чак в неспокойното сърце на Ариел, будейки тревога при мисълта, че наблизо може да има хора.

Нов порив на вятъра свлече от земята ивицата бяла мъгла.

И Ариел, за свое огорчение, видя, че съвсем не се намира в безлюдна местност. Зад пясъчната ивица като черна стомана блестеше река. Светлинните на привързаните в пристанището лодки се оглеждаха в нея, мъждукаха, а целият мрак сякаш сега се беше съсредоточил в гъстия листак на дърветата на отсрещния бряг. Луната се скри зад гората. И само някаква голяма звезда, може би планетата Юпитер, като нощен страж сред множеството по-дребни, обсипали небето звезди, наблюдаваше спящата земя.

Тази тиха картина действуваше успокоително. Клепачите на Ариел почнаха да се затварят. Без да изпуска от ръката си топлатата длан на Шарад, Ариел задряма, прислонен до змиевидните корени.

В полусън той си представяше нови страни, някакви неясни, непознати краища, където под чистите небеса дните приличат на погледи от широко отворени очи, а нощите — на плахи сенки, треперещи под отпуснатите ресници, където змиите не хапят, а хората не се измъчват и не се убиват един друг. Или е чел някъде за това? В книгата на живота, а може би у някой бенгалски поет? Полусън...

Нещо го бодна в очите. Ариел ги отвори и видя старо джамболяново дърво, листата на което бяха обвити с тънкия воал на утринната мъгла и през тях просветваха червените лъчи на изгриващото слънце. Росата върху бамбуковите гъсталаци блестеше като злато.

Някъде отляво долиташе песен. Ариел обърна глава. Между клоните се виждаше водоем с каменна стълба, заобиколен от кокосови палми.

Във водоема един пълен човек извършваше утринно измиване. Запушил уши, той правеше определено число потапяния. До него — вероятно някакъв брамин, който се страхува от осквернение дори в очистващата вода, избута с длани боклука от повърхността и после изведнъж се потопи. Третият не се решаваше дори да влезе във водоема — той се задоволи да намокри кърпичка и да изцеди водата върху главата си. Едни бавно слизаха по стъпалата, други, мърморейки утринната си молитва, се хвърляха във водоема от горното стъпало. Едни разтриваха на брега тялото си, други сменяха къпалното си облекло с чисто, поправяха гънките, а някои беряха по ливадата цветя.

В отдалечения край на водоема патици ловяха водни охлюви и чистеха перата си.

Ариел мислеше, че е слязъл в джунглите, но се оказа, че навсякъде наоколо има хора.

Бръмнаха пчели, чуха се птичи гласове. Откъм реката долитаха песни. Шарад продължаваше да спи.

Ариел взе от локвата шепа глина и започна да маже лицето, шията, ръцете и краката си.

Някъде, може би в храма, зазвъня гонг. Познатият звук събуди веднага Шарад. Той бързо седна, огледа се с неразбиращи очи, видя непознатата обстановка и усмихващия се младеж с шоколаден цвят.

Шарад се изплаши и беше готов да заплаче.

— Не се страхувай, Шарад, аз съм — каза ласкаво Ариел.

Шарад падна пред него на земята. Вчера Ариел летеше, сега се превърна от бял в тъмнокож дравид. Само бог е способен на това.

— Стани, Шарад. Гледай, аз се намазах с глина, за да не правя впечатление с белия цвят на кожата си. Помни, ние с тебе сме просяци, които ходят по пътищата и просят милостиня.

— Ходят? А защо не летят? Толкова е интересно да се лети.

— Защото, ако летя, ще ме хванат като птица и ще ме поставят в клетка.

— А ти ги превърни тях в птици или кучета, дада! — извика Шарад.

Ариел се засмя и махна с ръка.

— Да вървим, Шарад.

Те излязоха от убежището си и бавно тръгнаха по пътя, изровен от нощния дъжд. Локвите блестяха на утринното слънце като злато.

Покрай пътя се простираше бодлива ограда от сеора, а зад нея малък водоем, покрит със зелени водни растения. Черен брадат човек стоеше до пояс във водата и чистеше зъбите си с огризан край на клечка. Той погледна равнодушно Ариел и Шарад и продължи да се занимава със своя тоалет.

По пътя премина висок кабуливала — жител от далечните планини — с широко наметало. На гърба му се подмяташе торба, а в ръцете си държеше кошница с грозде, стафиди и орехи. Той бързаше за селския пазар.

Ариел и Шарад се отстраниха от пътя като парии, застанаха на колене и запяха.

Кабуливала остави едната кошница на земята и хвърли към просяците един грозд. Ариел и Шарад се поклониха до земята. Когато той отмина, Шарад притича до грозда, грабна го настървено и го занесе на Ариел.

Впрегнат в скърцаща талига, бавно премина бивол. На шията му седеше голо момче с бръсната глава и кичур коса на темето. Старецът, който лежеше в талигата, като видя просяците, хвърли на Шарад една оризова питка.

— Сега ще се нахраним — каза Ариел.

Като закусиха, те се помъкнаха по пътя. Отпред, в горичката от гуавови дървета, се виждаха покрити с чимове колиби. Стените им бяха измазани с глина. На ливадата пред селото шумеше вече пазарът. Продавачите на плодове, сирене, изстудена вода, гирлянди от цветя, риба, сушени билки канеха настойчиво минувачите, полуголи деца се тълпяха край продавачите на играчки — свирки от палмови листа, шарени бастунчета, дървени кречетала, стъклени куклички.

Под баелово дърво седеше сух като скелет, с огромна чалма индус и свиреше на пищялка, надувайки бузите си. От плоската му кошница, клатейки глави, се показваха змии.

Тълпата заобикаляше на безопасно разстояние заклинателя на змиите. Мършавичко момче обходи зрителите с дървена чашка и селяните хвърляха дребни монети, не по-големи от анна^[2]. Рупиите се намираха само в джобовете на най-богатите селяни.

До него седеше друг заклинател на змии — дебел мъж с черна брада. Свирейки на дълъг, удебелен в края фагот, той така надуваше бузи, че те без малко щяха да се пръснат.

Жените с цветни сари, фереджета, звънтящи гривни на ръцете и краката се тълпяха край продавачите на шалове и ярки тъкани.

— Добри господа, смилете се! Бог да ви помогне! Дайте ми шепа от нашето изобилие — молеше сляп просяк с дървена чашка в ръце.

Превиваха се акробати, пееха просяци, свиреха флейти, гърмяха барабани, връщяха кози, ревяха магарета, крещяха деца...

— Чай чури, чай!^[3] — напевно канеше жените продавач на стъклени и медни гривни.

Очите на Шарад пламнаха. Той теглеше за ръка Ариел към тълпата деца, които бяха наобиколили простите играчки. Шарад погледна със завист едно момиченце, което, забравило всичко на света, свиреше пронизително с току-що купената червена свирка.

Ариел също беше увлечен от зрелището. След вцепеняващата тишина и еднообразния живот в „Дандарат“ тази ослепителна светлина, разногласният шум, ярките, пъстри багри, откритите сари и яшмаци, знамената, листата на дърветата вливаха в него непозната възбуда, замайваха главата. Подобно на Шарад той беше опиянен от разкриващия се живот.

Заглушавайки шума, откъм пътя изведнъж се чу рязък звук на автомобилна свирка. Като се промъкваше през тълпата, към пазара бавно приближаваше напръскана с кал кола. В нея седяха няколко сахиби-англичани в бели европейски костюми.

У Ариел трепна чувството за предпазливост. Той стисна здраво ръката на Шарад.

Автомобилът спря. Двама сахиби с фотоапарати се врязаха в тълпата, която се раздели почтително пред тях и остави широк проход. Те идваха право към Ариел.

„Потеря!“ — с ужас си помисли Ариел и помъкна Шарад към горичката. Но не беше така лесно да се промъкнат през гъстата тълпа, а сахибите бяха вече съвсем близко. Те се оглеждаха, сякаш търсеха някого.

Ариел обхвана Шарад и излетя във въздуха.

Взрив от адска машина не би хвърлил в по-голяма уплаха тълпата. Целият пазар сякаш се сля като едно същество, в един вик на учудване и ужас. Мнозина изпопадаха на земята, покривайки главите си с наметала и ръце. Заклинателят на змии изпусна свирката от ръцете си, тя падна в кошницата и змиите засъскаха и почнаха да се разпълзават. Живите стълби на акробатите се разпаднаха като картонени къщички. Бръснарят остави клиента си и с ножицата и гребена скочи във водоема. Хората се притискаха и блъскаха един друг, преобръщаха кошници, палатки, завираха се под талигите. Малчуганите пляскаха неистово с ръце и крещяха.

Сахибите стояха с отворени уста и окаменели лица.

Когато уплахата попремина, един от сахибите, мистър Линтън, каза на своя спътник:

— Сега, мистър, няма да отричате, че левитацията съществува!

— Наистина, Индия е страна на чудесата — отговори онзи, — ако... ако не станахме жертва на масова хипноза. Жалко само, че не успях да фотографирам полета. Но аз бях така слисан...

[1] Баням — фикус. — Б.пр. ↑

[2] Анна — няколко стотинки. ↑

[3] Хайде на гривните, хайде! ↑

ГЛАВА XI

ОТКРОВЕНО, ИЛИ БИВА СИ НИ И ДВАМАТА

Мистър Линтън изпрати в мадраския вестник съобщение за необикновеното произшествие, свидетели на което бяха няколкостотин души. Напечатаха статията с бележка на редакцията:

„Нашият специален кореспондент посети местопроизшествието и разпита свидетели, които потвърдиха фактите, приведени в стаята на мистър Линтън. По всяка вероятност имаме работа с ловък фокус или пък с нов безкрил летателен апарат. Продължават разследванията на този загадъчен случай. Личността на летящия човек и придружаващото го момче не е установена.“

Това съобщение беше препечатано от други вестници и възбуди голям шум и спор. Индуските вестници на прогресивното религиозно дружество „Брамо-Самадж“ се смееха на лековерните:

„Може ли здравомислещ човек от двадесети век да повярва, че някакъв младеж посред бял ден, пред очите на тълпата открадва момче като ястреб пиленце и отлита с него?“

Трябва да се каже, че повечето свидетели бяха уверени, че младежът е откраднал дете.

Вестниците, пък и списанията на браминските консервативни „правоверни“ секти използваха тази необикновена история за укрепване на религиозния фанатизъм. Те писаха за големите тайни на йогите, за левитацията, за чудото, като представяха неизвестния младеж едва ли не за ново въплъщение на божеството, явило се на земята, за да укрепи западащата религия и да засрами слабоверните.

Английските теософски вестници се въздържаха да изкажат своите мисли, очаквайки директиви от лондонския център. Но редакторите клоняха към това, че в интерес на английското владичество в Индия е по-изгодно да се поддържа версията за чудото. Пламналите сред индийското население разпри и раздори бяха във

всеки случай „положително“ явление: колкото повече раздори и разпри има сред народа, толкова по-лесно се управлява той.

Запитан от „Брамо-Самадж“, големият бенгалски учен Рагупати отбягна да даде пряк отговор: „Ученият може да изказва своето мнение само за онези факти, които сам той може да провери в съответните условия. Мога да кажа само, че никога не ми се е случвало да бъда свидетел на левитация, а съвременната наука не разполага дори с хипнотични обяснения, че са възможни подобни явления“.

Когато Бхарава-Пирс прочете бележката за случая на пазара, се хвана за главата.

„Това са Ариел и Шарад. Виж къде са отлетели!“

И Пирс с ужас мислеше за скандала, който ще избухне с Браунлоу.

Бурята не закъсня.

Същия ден мистър Браунлоу отиде при Пирс. Пирс никога досега не беше виждал толкова вбесен водача на индийските теософи.

Браунлоу едва не наби Пирс, заплашваше да го изхвърли от „Дандарат“, наричаше го простак и зяпльо.

— Вие поехте отговорността. Сега се сърдете на себе си. Къде е вашата прехвалена хипнотична верижка, която ще задържи Ариел здорово от желязна верига? Какво ще кажем сега на Боден и Хезлън? Какво ще отговорим на лондонския център? Как ще се справим с шума, вдигнат от вестниците? Да изпуснем такъв коз от ръцете си!

Когато Браунлоу се измори да креци и се поуспокои, Пирс каза:

— Обаче сега ние знаем, ако не точното местопребиваване, то района, в който се намира Ариел. Той не е отлетял толкова далече, както очаквах. Очевидно Ариел не може да лети бързо с Шарад, а той няма да го остави. И ние ще ги хванем...

— Ще ги хванем! — прекъсна го Браунлоу. — Ще хванем птиците, излетели от клетката. За да стане това, ще трябва да направим всички ловци летящи като Ариел, а това е недопустимо.

— Обаче хората ловят птиците с примамка — възрази Пирс. — Ариел и Шарад ще имат нужда от вода и храна. Ако потрябва, ние ще разпратим стотици хора, ще обещаем награда на селяните, ще известим населението. Признавам, Ариел ме измами, надхитри ме. Сам съм си виновен. Но кой би помислил, че той умее така артистично да се преструва? Вината е моя и аз не ще пожая собствените си пари,

за да поправа тази грешка. Ще помогнат и Боден и Хезлън. Аз ги уведомих вече и получих телеграма, че Боден лети насам с аероплан. А когато Ариел и Шарад ни паднат отново в ръцете, не ще бъде трудно да подкупим вестниците и свидетелите и на всичко ще бъде придаден характер на шега, мистификация, вестникарска уловка. Когато пък всичко това се забрави...

— Ние ще почнем да показваме Ариел и ще накараме хората да си спомнят тази история. Не, летящият човек е загубен за „Дандарат“. Ариел и Шарад трябва да бъдат хванати, но само за да не се разнесе слухът за „Дандарат“, за това какво представлява нашето училище, което могат да закрият, а нас...

— А нас да поставят на подсъдимата скамейка ли? Надявам се, дотам работата няма да стигне. Лондон не ще допусне. Това би компрометирало не само вицекраля на Индия, но и правителството на метрополията. Какви цели преследва „Дандарат“? Чия воля изпълняваме? Нима вие мислите, че аз ще мълча за всичко това, ако застана пред съда?

— Ще мълчите!

— Ще разкажа всичко откровено.

— Няма да направите това, Пирс.

— Ще го направя. Аз няма повече какво да губя. И в Лондон знаят това. Ще разкрия такива неща, та като научи за тях, ще ахне целият свят...

— Не забравяйте, Пирс, че и за вас са известни някои неща от времето, преди да намерите приют в „Дандарат“. Избавиха ви от каторга, защото се надявах, че ще бъдете непрекословен и мълчалив изпълнител.

— Избавиха ме от каторга, за да ме пратят сега на каторга за чужди престъпления ли? А вие какво сте, проповедник на всеобща любов, кротост и милосърдие? Вие предполагате, че не зная вашата кариера ли? Бъдете спокоен, аз съм събрал някои сведения за вас... Не говоря вече за вашата много полезна дейност в „Дандарат“. Колко деца са откраднати от родителите им по ваша заповед? Колко са погубени, осакатени, колко са свършили със самоубийство? Аз имам всичко записано. И за всичко това аз ли трябва да отговарям? Аз сам?

Известно време те се гледаха мълчаливо, като петли пред нова схватка.

Но благоразумието възтържествува. Браунлоу тупна фамилиарно Пирс по рамото и усмихвайки се насмешливо, каза:

— Бива си ни и двамата. Да не се караме. Трябва да излезем от това положение, Бхарава-бабу.

— Отдавна трябваше да направим така! — извика Пирс.

— А с Ариел, изглежда, е по-добре да свършим...

— Да го довършим — уточни Пирс.

— Когато попадне в ръцете ни.

И те почнаха да обсъждат плана за предстоящите съвместни действия.

ГЛАВА XII

„ВЪЗДУШНИ ГРАТИСЧИИ“

Като се издигна над пазара, Ариел полетя към горичката. Слепите му очи биеха. Шарад опъваше ръцете си и затрудняваше полета. За да пори по-лесно въздуха, Ариел летеше, като се държеше почти хоризонтално, притискайки Шарад към гърдите си.

Ариел се стараяше да лети над гората и да избягва откритите места. Но гората скоро свърши. Почти до хоризонта се простираха ниви. Тук-там стърчаха фабрични комини.

Ариел и Шарад видяха как селяните, които работеха по нивите, вдигаха глави и оставаха с отворени от учудване уста, други падаха на земята или избягваха. Това много забавляваше Шарад. Той плезеше език, махаше с крака, но Ариел си мислеше само дали ще има сили да стигне до гората, която се виждаше в далечината.

Изведнъж Ариел чу зад себе си бръмчене на гигантска пчела. Като се огледа, той видя приближаващ се аероплан, който летеше доста ниско и не много бързо. Нима това е потеря? Ариел искаше вече да се спусне като камък на земята, но сетне помисли и реши, че Пирс няма да тръгне да ги преследва с аероплан. И как ще го хване във въздуха? Но самолетът би могъл да бъде разузнавач, пратен от Пирс. А ако хората от самолета почнат да стрелят?...

Докато Ариел мислеше, самолетът вече съвсем наближи. Летецът не можеше да не забележи Ариел и Шарад. И Ариел изведнъж реши да се издигне над самолета и да го пропусне под себе си.

Когато аеропланът минаваше под тях, Шарад викна:

— Дада, спусни се на крилото му!

Поради шума на мотора Ариел не чуваше гласа на Шарад, но и без това реши да се спусне на крилото. Там най-добре ще се укрие от изстрелите, ако хората стрелят по тях. Като ускори полета, Ариел се сниши към корпуса на аероплана, без да изпуска от ръцете си Шарад.

Чак след като Шарад се хвана за ръба, Ариел отслаби напрежението на ръцете си, а после и сам „седна мислено“ на крилото,

от което аеропланът леко потрепна. Сега Ариел можеше да си откъдне. Но от предпазливост той още един път „обезтегли“ тялото си и летейки над Шарад, се върза за него с кърпата. Сега те можеха да летят като „въздушни гратисии“.

Шарад беше във възторг. Най-сетне има твърда опора под себе си. Наистина металическата повърхност беше нагрята от слънцето така, че пареше тялото, но с това неудобство можеха да се помирят. Важното е, че летяха на север, към Бенгалия, държейки курс край бреговете на Бенгалския залив. Отлично. Те можеха да отлетят далече, без да хаят сили. Вероятно това е пощенско-пътнически аероплан по линията Мадрас-Калкута.

Едно безпокоеше Ариел: какво ще правят пътниците, ако забележат него и Шарад? И той беше нащрек.

Беше минал вероятно към половин час, когато в края на дясното крило, до кабината, се показа една глава в пилотски шлем и очила. Ариел следеше с вълнение главата с шлема. Няма ли да се покаже ръка с револвер? Но главата скоро се скри под крилото и не се появи. Може би хората се съвещаваха. Летецът навярно беше усетил тласък и натежаване на аероплана.

На хоризонта се показа фар, кръглият купол на обсерваторията. Нещо твърде познато... И изведнъж Ариел извика — той позна Мадрас.

Ариел нямаше никакъв жизнен опит, никакви практически знания. Колко жестоко се излъга той! Аеропланът летеше не на север, а на юг — към Мадрас. Да, разбира се! Защото океанът е отляво. И как не съобрази!

Ариел хвана нищо неразбирация Шарад и се спусна надолу. За щастие под тях имаше гъсти храсталаци бамбук и тръстика.

Оглушени от рева на мотора, те известно време не се чуваха един друг.

И чак когато шумът в ушите им утихна, Ариел обясни на Шарад защо така внезапно изоставиха аероплана.

— Сега ще постъпим по-умно. Ще дочакаме мъглата или да се смрачи и ще кацнем на аероплан, който ще полети на север. Друг път няма вече да сгреша.

Ядеше им се, но нали в „Дандарат“ бяха свикнали да гладуват! Шарад подъвка млади фиданки от тръстика. Страхувайки се да не

попаднат в ръцете на враговете, те не излизаха от убежището си.

Привечер небето се покри с облаци. През нощта валя дъжд, а на сутринта падна гъста мъгла. И изведнъж в мъглата се чу шум на мотори. Вързани здраво с кърпата, Ариел и Шарад се издигнаха във въздуха. Не беше лесно и безопасно да се качат на крилото на аероплана в мъглата. Аеропланът едва не ги събори. Тогава Ариел се отметна настрана и изчака. Стана нужда да се понапрегнат, за да догонят аероплана.

Накрая сполучиха. Сега Ариел се спусна внимателно на крилото и то едва забележимо се наклони.

Летяха почти целия ден, измъчвани от жегата, жаждата и глад, но всеки час, всяка минута ги отнасяха все по-далеч от омразния „Дандарат“ и страшния Пирс.

Привечер се дигна буря. Аеропланът се гмуркаше във въздушните ями, издигаше се на гребена на въздушните вълни.

При един силен порив на вятъра Ариел и Шарад бяха съборени от крилото. Ариел нямаше сили да догони аероплана и те почнаха да се спускат към земята.

— Този път успяхме да отлетим далече, Шарад — каза Ариел.

ГЛАВА XIII

ВИШНУ И ПАРИИ

Още от въздуха видяха развалини на дълга сграда без покрив. Ариел и Шарад се приземиха върху купчина чакъл в една от стаите на сградата и подплашиха цял облак прилепи, които се гушеха по ъглите. Прилепите дълго летяха, докато най-последно се успокоиха. Бегълците намериха закътано от дъжда и вятъра местенце, прегърнаха се и заспаха.

В зори Ариел стана пръв, стараяйки се да не събуди Шарад. Излезе през една дупка в стената и се огледа.

Слънцето още не изгриваше. Парцали лека мъгла се влачеха над земята като нощни призраци, подплашени от първите повеи на утрото. Растенията бяха покрити с едри капки роса. Развалините на нескопосното здание придаваха на местността тъжен вид. Грозното дърво ашат беше проточило своите дебели корени през зеещите пукнатини в стената. Сред цъфналите храсти тук-там се извисяваха отломки от тази стена. Два полуразрушени стълба показваха мястото на бившите врати. От тях към брега на реката се простираше алея от дървета шишу. Под сянката на вековните деодари се виждаха купчинки, прилични на гробове. В мъглата проблясваше водоем с размити брегове. Водата от него изтичаше на ручей, а дъното му служеше за легло на корените на кориандър. Миризмата на цветовете му изпълваше цялата градина. Отвъд градината започваше малка царевична нива, на края имаше къщурка, покрита със слама. Глинените стени бяха потъмнели от дъжда.

Зората обагри мъглата. Зацвърчаха птиците, оживяха гнездата на враните. Първият лъч на слънцето запали като брилянт роената капка върху един лист на храста.

Ариел се загледа в бляскавата точка. Но тя изведнъж изчезна. Жадното слънце я изпи. На Ариел му стана тъжно. Красотата и радостта са толкова мимолетни... Приседнал на един камък, той се замисли.

Звуците и шумовете на пробуждащия се ден му пречеха да се съсредоточи.

От къщурката зад царевичната нива излезе старец, облечен само с дхоти, и като си пееше тихичко, започна своята ежедневна сутрешна работа — измазваше своята къща с прясна глина.

Скоро от къщурката излезе девойка в сиво сари, което е било някога синьо. Черните ѝ коси бяха сплетени на плитки. В ръцете си тя носеше меден тас и менче. Съдовете и гривните на ръцете и краката ѝ звъняха при всяка нейна крачка.

Девойката поглеждаше плашливо към развалините. Това почна да безпокои Ариел. Дали тези хора не са го видели как се спуска с Шарад?

Девойката приближи до ручей и започна да мие с пясък съдовете.

— Ела при мене, мили — чу Ариел ласкав глас и потрепера. Като се обърна, той видя през редеещата мъгла младеж, които стоеше до кръста във водата на отсрещния бряг на водоема, а на брега — огромен бивол с кротки, покорни очи. Сякаш отговаряйки на зова на младежа, биволът шумно изпръхтя и бавно влезе във водоема, като разлюля леко водата с широките си гърди. Младежът почна да мие усърдно бивола, който пръхтеше от удоволствие и бавно клатеше глава.

Дали този младеж не караше стареца и девойката да поглеждат към развалините? Младежът и девойката действително се гледаха, но не си разменяха нито дума.

Като изми бивола, младежът го изведе от водоема, хвърли поглед към девойката и пляскайки лъскавата кожа на бивола, тръгна по обрасналата с трева пътека. Девойката ги съпроводи с поглед, докато не се скриха зад горичката.

— Дада! Ариел-дада! Къде си? — чу се гласът на Шарад. Като се събуди и не намери до себе си Ариел, той се уплаши и изтича на двора. — Ах, ето къде си бил, дада! Искам да ям, дада! Страшно съм гладен!

Ариел забеляза как девойчето, като видя Шарад, изпусна менчето и без да прибере съдовете, затича към къщурката. Краищата на неговото сари се развяваха, оголвайки здравите мургави крака, трептяха на раменете и гърба, а гривните силно дрънчаха. Старецът погледна девойката, после и той, като отърси глината от ръцете си, бързо се скри в колибата.

— Видя ли какво направи, Шарад — каза Ариел, като стана иззад храста. — Забелязаха ни.

— Извинявай, дада, но аз толкова се изплаших, като не те видях край мене.

— Какво да правим сега? Да бягаме? Да отлетим?

— Както искаш — покорно отговори Шарад. — Но на мене много, много ми се яде. Никога досега не ми се е яло така, дори краката ми треперят. Защото вчера цял ден не сме яли и цялата минала нощ... Може би у тях ще се намери шепа ориз?

„Едва ли в това глухо място биха могли да се намерят съучастници на Пирс. И в края на краищата всякога можем да отлетим. Шарад е прав. Трябва да си поискаме храна от тези селяни“ — мислеше Ариел. Той сам чувствуваше глад и слабост. При такава слабост май не ще отлети.

Докато той размишляваше, вратата на къщурката се отвори и на прага се появи старецът. В ръцете си държеше дървено блюдо с две панички, а с лакътя си притискаше рогозка. Зад гърба му поглеждаше девойката в ново червено сари и с венче в ръцете. Те вървяха тържествено по края на царевичната нива към развалините, старецът — напред, девойката — след него.

Хванати за ръце, Ариел и Шарад очакваха мълчаливо какво ще стане по-нататък.

На около седемдесет крачки старецът спря. Девойката взе изпод лакътя му рогозката и я постла на земята, старецът постави отгоре блюдото. После се поклониха на Ариел до земята.

— Поздрав на тебе, незнайни пратенико на небето! Позволи на моята внучка да докосне с глава твоите нозе. Благослови ни. Който е по-висок от хората, него не ще оскверни близостта на отхвърлените. Ако не сме достойни за твоята благословия, то дари ни с радостта да приемеш от нас храната, която ти поднасяме с чисто сърце.

Ариел не разбра изведнъж защо старецът му отдава такива почести. А Шарад, без да откъсва жаден поглед от блюдото, го буташе в хълбока и шепнеше:

— Да отидем, дада! Виждам печен ориз и мляко!...

Ариел тръгна към стареца. В същото време старецът и внучката му отстъпваха назад и се отдалечаваха.

— Благодаря ви, добри хора — отговори Ариел, като стигна до останеното на земята блюдо. — Защо бягате от нас? Ние с удоволствие ще разделим с вас утринната закуска. Шарад, вземи блюдото и рогозката. Носи ги към къщи! — И добави по-тихо: — Но да не си посмял да ядеш, докато не разреша.

Старецът и внучката спряха, без да престават да се кланят. Когато Ариел и Шарад се приближиха, девойката, почервеняла, протегна с треперещи ръце венчето към Ариел и в смущението си промърмори нещо.

Ариел се поклони, взе от ръцете ѝ венчето и го сложи на шията си.

Когато стигнаха в къщурката, старецът със сияещо лице обиколи жилището си и заведе гостите на малката веранда. Стената на дома, която опираше до верандата, беше опушена от пламъка на фитил.

Девойката постла рогозката. Шарад постави блюдото на пода и всички седнаха наоколо.

— Донеси петмез, лучи и ориз, Лолита — каза старецът. Но девойката гледеше като омагьосана Ариел, а той — нейните големи тъмнокестеняви, начернени със сажди очи. — Лолита! — повтори старецът. Тя трепна и хукна да изпълни заповедта. — Моля да приемете храна от ръцете на недостойния раб!

Шарад не чака да бъде повторена молбата. Ариел също се зае с апетит за яденето.

— Жалко, че не можем да подкиселим ориза, няма сок от неузряло манго — продължаваше старецът. — В моя участък растат мангови дървета — и той посочи с ръка, — но за мене е трудно да откъсна манго.

Ариел погледна нататък, където сочеше ръката на стареца.

— Кажи ми, баба, как се наричаш? — запита го той.

— Низмат — отговори старецът, развълнуван от това, че гостът го нарече баща.

— Няма ли наблизо хора? — запита Ариел.

— Само зад горичката живее младият Ишвар със сляпата си майка.

„Вероятно него съм видял — помисли Ариел. — От него няма защо да се опасяваме. Той е добър. Как ласкаво се държеше със своя бивол...“

Ариел премери с очи разстоянието до дърветата и каза:

— Ей сега ще донеса няколко манго.

И дори без да става на крака, както си седеше, излетя във въздуха и когато се издигна над дома, се понесе към дърветата.

Необикновено чувство на лекота го овладя.

За пръв път летеше под открито небе без товар. Изведнъж го обхвана такъв възторг, че беше готов да пее, да се премята във въздуха. Прелитайки над старото джамболяново дърво, той се гмурна във въздуха, откъсна няколко листа и ги хвърли, забавлявайки се с тази игра. Долетя до манговото дърво, направи кръг над големите тежки листа, спусна се по-ниско и увисвайки вертикално във въздуха, почна да къса оранжево-жълтите, с големина на гъше яйце плодове, сякаш стоеше на земята и ги береше от клоните. Като набра няколко плода, той „като лястовичка“ се върна обратно, изплашвайки гълъбите на покрива и пауна край верандата.

Низмат лежеше проснат на рогозката. Лолита седеше на пода до разхвърляните панички, хлебчета и дървени блюда, които очевидно беше изтървала. Само Шарад с почервеняло лице и блестящи очи се смееше и се удряше по колената. Каква уплаха вся неговият другар! Смути се и Ариел, като видя уплахата на девойката и учудването на стареца.

— Извинявайте, струва ми се, че ви изплаших — каза той.

— Светлина моя, милваща очите! Светлина, услаждаща сърцето! Пълна е твоята радост в мене! О, господарю на всички небеса! Ти ме направи участник в твоята слава! О, Вишну, който се въплъщава в Рама и Кришна! Твоето десето въплъщение ли бяха удостоени да видят очите ми, които не са видели радост в живота? — И Низмат, коленичил, протегна ръце към Ариел.

— Аз... Не, не, Низмат-баба, аз не съм Вишну! Аз съм обикновен смъртен човек, също какъвто си и ти. Аз умея само да летя. Направиха ме такъв по чужда воля. Ти знаеш, че хората летят на аероплани и не ги смяташ за богове. Летят и мухи, и щурци, и птици...

Но Ариел виждаше, че старецът не му вярва, не вярва, защото не иска да се откаже от радостта си да вижда божество. Може би не трябва да му се отнема тази радост.

— Е, добре! Смятай ме за когото искаш, но се отнасяй с мене като с обикновен човек. Заповядвам ти това! Седни до мене и яж. Нека

яде и Лолита. И ми разкажи как живееш.

— Да бъде волята ти! — отговори старецът. — Седни, Лолита — заповяда той на внучката си. — Яж и нека се развесели сърцето ти.

И Низмат започна да разказва за себе си.

Той принадлежеше към най-низшите парии. Вратите на храмовете бяха затворени за него. Той не можеше да взема вода от обществените кладенци. Длъжен беше да се отстранява от пътя, макар в кал и блато, при среща с хора от висша каста или по-висша степен на своята каста, за да не ги оскверни с диханието си и дори с погледа си. Цял живот беше гладувал със семейството си. Неговият по-голям син, радост на очите му и утеха в старостта, заболял, когато навършил двадесет години. Жена му повикала знахаря и магьосникът цяла нощ горил болния с нагорещено желязо и четял заклинания. Но злият дух, вселил се в сина, бил по-силен и до сутринта той умрял. Такава била волята на бога. От холера, трески, глад умрели жена му, вторият син, неговата жена и деца. Останала само внучката — Лолита. Умрял и нейният мъж.

— Лолита вдовица ли е? — с учудване запита Ариел. — На колко е години.

— Скоро ще навърши петнадесет. Тя е вдовица вече от три години.

— Но защо Лолита не носи бели вдовишки дрехи? Защо не са отрязани косите ѝ? Защо има стъклени гривни? Защо роднините на мъжа ѝ не са ги строшили? — запита Шарад, който по-добре от Ариел познаваше обичаите на страната.

— Ние сме твърде бедни, за да спазваме всичките обреди и обичаи, пък и покойният мъж на Лолита нямаше роднини — отговори Низмат. — Съседът Ишвар обича Лолита — при тези думи девойката наведе очи и поруменя — и е готов да се ожени за нея. Но майка му не се съгласява нейният син да се ожени за вдовица, както сега понякога правят хора, които забравят старите закони. Сляпата помни още онова време, когато изгаряха живи вдовиците с труповете на умрелите мъже. Тя самата трябвало да бъде изгорена, но сахибите не позволили. Старицата обаче държи твърдо на стария закон: вдовиците не бива да се омъжват втори път. Затова в нашата страна има толкова вдовици — въздъхна Низмат. — И моят род ще залезе.

Ариел се замисли. За всичко това не беше слушал в „Дандарат“. Искаше да запита обича ли Лолита Ишвар, но не се реши. Дали се боеше да не я смути още повече, или пък да не чуе от устата ѝ утвърдителен отговор?...

За да прехвърли разговора на друга тема, той запита:

— А какви са тези развалини?

— Някога тук се намиреше фабрика за индиго — отговори Низмат. — Нейният господар, сахиб, човек жесток, умееше да превръща в синьо индиго кръвта на своите работници. Той облагодетелствува местния раджа Раджкумар и раджата отне от нас, селяните, земята и я предаде на сахиба. Оставените без земя селяни, за да не умрат от глад, бяха принудени да работят във фабриката, забравяйки за кастовите различия. Аз също работех в нея. Няколко мюсюлмани, селяни от съседните села, също лишени от земя, поискаха да им бъдат върнати отнетите ниви, които се засяваха с индиго. Фабрикантът-сахиб приемаше на работа не само мъже, но и жени, и старци, и деца от седем години. Работниците умираха. Умря и самият сахиб. Едни казват — от треска, други — била го ухапала змия, а чуваха се и такива слухове, че го удушил един мюсюлманин. От населението на три села останахме живи само аз с внучката и сляпата Тара със сина си Ишвар. Дошлите работници се разпръснаха. Фабриката се срути. Сега храсталаците и цветята все повече покриват развалините. Майката природа заличава раните, нанесени на земята. Когато сахибът умря — продължаваше Низмат, — раджата обяви, че ни връща земята да я работим на изполица. Той трябва да има поне някакъв доход: земята стана много, а селяните — всичко две семейства. Но Тара и аз можехме да вземем само малки парчета, макар арендата да не е голяма... Ако можехме да съберем нашите домакинства, да заживеем като едно семейство...

Той замълча. Мълчеше и Ариел. Шарад дояждаше последното хлебче. Лолита гледаше Ариел изпод спуснатите си клепачи. Той чувствуваше нейния поглед и това го вълнуваше.

ГЛАВА XIV

И БОГОВЕТЕ МОГАТ ДА ЗАВИЖДАТ НА ХОРАТА

Ариел и Шарад си почиваха след преживените вълнения. Низмат и Лолита се грижеха за тях; на Ариел те едва ли не се молеха. Шарад наричаше вече Лолита сестра — диди. У него скоро се върна детската му жизнерадостност. Низмат го обикна като син, „дарен му от небето“, а Лолита го глезеше като по-малък брат. Шарад намери семейство.

Ариел се замисли за съдбата на Шарад и за собствената си съдба. Сред тези прости любещи хора той би се чувствувал много добре, ако се отнасяха към него като към Шарад. Излишната почтителност, която граничеше с обожаване и религиозно преклонение, много го притесняваше и смущаваше. Всяка сутрин Лолита, като се покланяше до земята, му поднасяше венчета и гирлянди като жертвоприношение. Той четеше в очите на вдовицата-девойка като в отворена книга: почитание, смесено с частица страх — това имаше в душата ѝ. В тези големи тъмнокестеняви очи с дълги извити черни ресници той би искал да види по-прости, приятелски чувства. Ариел се опитваше да се шегува с нея, показваше на всички със своя вид и поведение, че е обикновен човек, но лицето на Лолита оставаше сериозно, строго, почтително и това го огорчаваше.

Той отиваше в гората, завираше се някъде в гъсталака, лягаше на тревата и мислеше.

Колко странно и печално се нареди съдбата му! Той не познаваше родителите си, не видя ни любов, ни приятелство, ни ласки, нямаше истинско детство, нищо не научи освен няколко езика и назубрени текстове от свещените книги. И изведнъж го направиха летящ човек. Той може да лети по-свободно и по-леко от птица! Нима това не е прекрасно? Нима хората не мечтаят за това? Не се ли виждат да летят насън? Нима тези мечти и съновидения не са породили аеропланите, дирижаблите? Да, да бъде летящ човек би било много

хубаво, ако това не го отделяше от хората. Какво го чакаше в „Дандарат“? И Пирс, и Браунлоу щяха да го карат както по-рано да изпълнява тяхната воля, щяха да се отнасят с него като с ловджийски сокол, да го показват на хората като чудо на природата. Тук простите хора — Низмат, Лолита — го вземат за божество. Пък и само Низмат и Лолита ли? А Шарад?... Може би и останалите ще се отнасят така към него? Нима той не притежава качество, което би се сторило на хората свръхчовешко, свръхестествено? Да се примири ли с ролята на божество? Но това значи да се обрече на голяма самота и скука... Лолита, тази мила, нежна жена-полудете, ще го гледа всякога отдолу нагоре като недосегаемо същество. Може би той ѝ харесва, но Лолита навярно би сметнала за светотатство мисълта, че между тях би могло да има други отношения освен „божествено“ покровителство от негова страна и преклонение — от нейна.

И после, той не може да остане да живее завинаги с тях. Търсят го. Той е рядка птица, отлетяла от клетката. Трябва да смени мястото, да бяга и отлита все по-далече. За негово нещастие кожата му е бяла, макар и загоряла под палещите лъчи на индийското слънце. Той е твърде бял за индус и тук ще прави впечатление. Да боядисва кожата си с глина е неприятно и несигурно: първият дъжд ще измие такова боядисване. Да се представи за сахиб, да потърси европейски костюм? Английски той говори добре. Но какво ще каже на хората за себе си? За това трябва да се помисли. Няма да лети. Или само през тъмните нощи, преди да е съмнало, когато хората спят дълбоко.

С Шарад ще трябва да се раздели. С него е по-тежко да се лети, а и двамата могат по-лесно да ги познаят. Шарад е на сигурно място. Ще го пазят като „дар на божеството“, като изпратен от небето син на Низмат.

А Лолита?... Ариел въздъхна. Нека тя намери възможното за нея щастие и почти невероятното, рядкото щастие за индийската вдовица — нека се омъжи за Ишвар. Той е добър младеж и тя ще бъде щастлива с него. Ариел ще им помогне. Жалко, че майката на Ишвар е сляпа. Тя би се покорила на „волята на божеството“, ако можеше да види Ариел, когато се спуска към нея от небето. Но на нея ще ѝ разкажат и тя ще повярва.

Над главата на Ариел се разнесе пронизителен вик. Той видя в гъстите клони на дърветата две белобради маймуни, едната — голяма,

другата — по-малка. Голямата отнемаше от по-малката някакъв плод. Малката пицеше, а голямата я драцеше, хващаше я за ушите, за опашката. Малката крещеше така жално, може би викаше на помощ майка си, че Ариел не се стърпя и литна към тях.

Маймуните бяха толкова поразени, че изведнъж млъкнаха. Но когато Ариел протегна ръце, за да ги разтърве, двете хукнаха на разни страни, скачайки от клон на клон, от дърво на дърво. И чак когато избягаха далеч, закрепяха, вероятно сигнал за тревога, на който се отзоваха други маймуни и птици от разни места в гората. Ариел се усмихна тъжно: „И маймуните се страхуват от мене“ — и се огледа. Над главата му имаше плътна покривка от сочни зелени листа. Стъблата на дърветата бяха обвити с виещи се растения и преплетени с лиани. Тук-таме през листака проникваха слънчевите лъчи и като златни петна падаха върху земята, обрасла с храсти и трева. Мястото е глухо. Никой не ще види. Все пак напразно излетя. Не издържа.

Като се промъкваше между лианите, Ариел почна бавно да се спуска. Чу се шумолене. Ариел се огледа и видя Ишвар. Изпуснал вързопа съчки, младежът падна по очи. Ариел кацна до него и каза:

— Стани, Ишвар, не се страхувай!

Ишвар се понадигна. Лицето му беше бледо. Ръцете му трепереха. Бог бе слязъл при него и го нарече по име! Боговете всичко знаят.

— Обичаш ли Лолита, Ишвар?

— Цялото ми сърце е изпълнено с нея, господи, като чаша с розово масло! — извика Ишвар. — Ако тази любов е греховна, прости ми. А ако не ми простиш, отнеми ми любовта заедно с живота.

— Благославям твоята любов, Ишвар — отговори Ариел със същия тон. — Иди и кажи за това на твоята майка Тара.

— Твоите думи изпълват с радост сърцето ми, изсъхнало за любов. Но нека добротата и милосърдието ти изпълнят докрай душата ми. Върни зрението на моята майка, за да може да види щастливото лице на своя син!

Ариел се смути.

— Всеки си има своята карма^[1], Ишвар — отговори той и отлетя. А Ишвар стоя още дълго на колене, загледан в дърветата, зад които се скри Ариел.

Този ден Ариел има дълъг разговор с Низмат.

В края на разговора Низмат повика своята внучка и каза:

— Нашият велик гост, Лолита, благославя твоя брак с Ишвар. Тара трябва да се съгласи. Не може да откаже.

Бузите на Лолита поруменияха, а в очите и пламна радост. Тя се хвърли пред Ариел и „прие прах от краката му“. Ариел вдигна Лолита. Колко благодарност имаше в нейните очи!

— Бъдете щастливи! — каза той и се усмихна. Но усмивката на бога беше печална. Понякога и боговете могат да завиждат на простите хора!

[1] Карма — тук думата е употребена в смисъл на съдба, предопределение. — Б.пр. ↑

ГЛАВА XV

МОЖЕ ЛИ ПРАХЪТ ОТ ПЪТЯ ДА МЕЧТАЕ ЗА СЛЪНЦЕТО?

— Ти много ли го обичаш, диди? — запита Шарад Лолита.

Той поливаше цветята в саксиите, наредени по корнiza на верандата. Лолита стоеше над мангала и бъркаше с лопатка зеленчука в кипящото масло.

— Кого, Шарад?

— Твоя годеник, Ишвар.

Лолита се замисли и не отговори.

— Защо мълчиш?

— Не зная, Шарад, дали го обичам — отговори най-после тя.

— Но защо се зарадва, когато Ариел каза, че ще помогне да стане сватбата? Аз видях как пламнаха очите ти.

Лолита отново замълча. Ръцете ѝ забележимо трепереха.

— Ти си още малък, Шарад, и трудно ще разбереш. Ишвар е добър момък. Аз зная, той ме обича, макар да не сме си казали и две думи с него.

— Защо?

— Майка му не позволява да идва при нас, да разговаря с мене, дори да ме гледа, за да не се оскверни. Но той все пак гледа и аз виждам, че ме обича, макар да не се решава да говори за това.

— Нима той самият не е парий?

— Да, той е парий, но неговият род стои едно или две стъпала по-високо от нашия... Да останеш вдовица за цял живот е много тежко, Шарад. И после дядо Низмат толкова тъжи, че неговият род ще залезе. И той старее. Вече му е много трудно да работи. А ако Низмат умре, какво ще стане с мене? Остава ми само да се хвърля във водата, както правят много вдовици у нас.

Шарад се замисли.

— А Ариел обичаш ли?

— Млъкни, Шарад! — с уплаха извика Лолита. Бузите ѝ преbledняха, веждите ѝ се сбърчиха. — За това не бива дори да се мисли!

— Защо? — не мирясваше Шарад.

— Може ли прахът от пътя, който всички тъпчат с крака, да мечтае за слънцето в небето?

— Слънцето осветява и цветчето на лотоса, и праха по пътя — важно отговори Шарад и лукаво примижа. — Ариел съвсем не е слънце, той е обикновен човек като мене. Само че аз не умея да летя, а него го научиха.

Дойде си Низмат. Шарад се измъкна незабелязано от верандата и се затича към гората. Той обикаляше като хрътка из бамбуковите храсти, докато намери Ариел, който лежеше замислен под едно дърво.

— Искам да ти кажа нещо, дада! — И като коленичи до Ариел, Шарад му разказа за разговора си с Лолита.

„Дандарат“ беше научил Ариел да скрива чувствата си, но все пак Шарад забеляза, че разказът развъълнува приятеля му.

— Сега да вървим да закусваме, дада. Низмат си дойде вече от работа.

— Да вървим, Шарад! — И Ариел погали ласкаво момчето по косите.

Те се запътиха към къщурката.

— Старецът работи, Лолита работи, а аз се търкалям из тревата — каза Ариел на Шарад. — Но какво да ги правиш? Колкото пъти му предлагам своята помощ, Низмат не иска и да чуе.

Старецът срещна Ариел както всякога радостно и почитателно. Сега Низмат мечтаеше само за сватбата на внучката си. Колкото и беден да е, сватбата трябва да стане не по-лоша, отколкото у другите хора. Да има сватбени флейти, сватбени оплаквания в тон с байрави и балдахин на двора под бамбукови пръти, увити с гирлянди от цветя. Вместо полилеи могат да се намерят повече свещници. Добре е да се извика духов оркестър, но това струва скъпо. Гирляндите ще направят Шарад и Лолита. И трябва по-скоро да се насрочи денят на сватбата.

— Може би ще отложим до празника пуджи? — каза Ариел.

— Защо да отлагаме до есента? — възрази Низмат. — Колкото по-скоро, толкова по-добре. С Тара ти още ли не си говорил, господарю?

— Не... Утре ще поговоря — отвърна Ариел. Той беше много разсеян, почти нищо не ядеше, затова пък често поглеждаше Лолита, но нейният поглед беше упорито прикован към пода.

След закуската Ариел пак отиде в гората. При разходките си той все повече се отдалечаваше от къщурката.

Веднъж излезе от гората и внезапно се спря като закован, поразен от неочаквано зрелище. Пред него блестеше ослепително повърхността на голямо квадратно езеро в рамка от бял камък. На другата страна се издигаха бели замъци, огромни като планини, красиви като златни накити и леки като дантели. Един замък се потапяше с бялата си стена във водата на езерото и се отразяваше в нея с дивни резби, с кулички, високи и ниски, различни по височина и вид, напомнящи фантастични цветя, с балкони, с лоджии и причудливи покриви.

В центъра на сградата величественият свод се извисяваше към малка, тънка, изящна камбанарийка с удължен кръгъл купол. Постройката беше покрита от горе до долу с резба, арабески, с живо движение на капризни линии. Всичко това приличаше на странна фантазия насън.

Когато Ариел разказа на Низмат за своето откритие, той се учуди:

— Гледай къде си отишъл, господарю! Това са дворците на нашия раджа Раджкумар.

Оттогава вълшебният вид на дворците притегляше Ариел като магнит. Красотата на архитектурата се откри за пръв път пред неговите очи и дълбоко залегна в душата му.

Той често се промъкваше към недостъпните дворци и през храсталаците им се любуваше като на живи същества. Понякога до него достигаше мекият звън на гонг, гласовете на хора. Тайнствен и забранен за него свят!...

И този път, развълнуван от обхваналите го мисли, той отиваше неволно към замъците, разгръщайки с ръце клоните, без да чува разногласото пеене и цвърчене на птиците и провикванията на пискливите маймуни.

„Нима тя ме обича? Не Ишвар, а мене?“ — мислеше Ариел и сърцето му се свиваше сладко, а дишането секваше.

Да остане с тези мили, простидушни хора, да се ожени за Лолита, да обработва земята... Но ще може ли „прахът от пътя“ да се издигне до слънцето? А защо да не се издигне — със силата на любовта?... Ишвар ще бъде нещастен. Тара не се съгласяваше на брака му с Лолита, може би не ще се съгласи и сега, въпреки уговорките на Ариел. Слепите са недоверчиви. Проклет дар! Нещастие е да не бъдеш като всички!... Може би ще успее да убеди Лолита. А Пирс? Пирс, който няма да миряса, докато не го вържат с верига. Този Пирс като зловеща сянка помрачава светлината на живота му... Не, не му прилича на него, обречения на вечно изгнание, да мечтае за лично щастие. Да избяга... да остави Лолита... Цвърченето на птиците му се струваше като дрънкането на гривните върху мургавите ръце и крака на Лолита, слънчевите зайчета — бляскането на нейните очи, ароматният полъх — нейното дишане... Лолита сякаш се беше разтворила в цялата природа, окръжаваше го, обвиваше и прегръщаше като въздуха. Главата му се маеше...

ГЛАВА XVI

ОТНОВО В РОБСТВО

Незабелязано Ариел свърна настрана, излезе на брега на езерото и тръгна по пътя към замъците, без да обръща внимание този път на тяхното ослепително великолепие.

Истеричен вик на жена го изтръгна от замислеността.

Ариел спря и се огледа.

Вляво от него се простираше ниска каменна ограда, която отделяше градината на раджата от пътя. Полугол тъмнокож човек метеше пътя. Зад оградата в градината се виждаше кладенец. До кладенеца стоеше жена от „правоверните“ в зелено копринено сари. Тя с ужас се навеждаше над кладенеца, скубеше разчорлените си коси и бясно крещеше:

— Синът ми! Синът ми! Спасете го! Падна в кладенеца.

Метачът хвърли метлата, прескочи през оградата и се затича към кладенеца, за да измъкне падналия.

Но жената, като видя метача, полетя насреща му подобно на разярена лъвица и широко разпери ръце.

— Да не си посмял! — закрещя тя. — Не се приближавай! Твоят дъх осквернява!

— Но ти викаше за помощ — възрази уплашеният метач и се спря.

— По-добре моят син да се удави, да умре, отколкото да бъде осквернен от твоето докосване! — фанатично извика тя.

Полуголият мъж, парий, принадлежащ към наследствените метачи, наведе глава като бито куче, повлече се към оградата, прескочи я и отново се зае с метлата, нервно тресейки глава.

А жената отново закрещя:

— Спасете го! Спасете го!

От замъка дотичаха слуги. Но всичките те бяха парии. Като видяха как жената посрещна метача, слугите спряха на установеното от обичая разстояние, без да знаят какво да правят. Някои от тях се

затичаха обратно към замъка, може би досетили се да извикат на помощ хора от висшата раса.

Жената преградна, престана да крещи. Сега тя с ням ужас гледаше в кладенеца. Настана зловещо мълчание.

И изведнъж Ариел чу заглушен жален детски плач, приличен на врещене на козле.

Забравил всичко, той се издигна нагоре, описа дъга от пътя към кладенеца и като забави полет, започна да се спуска в него. Зрителите извикаха и се вкамениха, а майката на детето падна на земята.

Ариел почувствува хладина. Кладенецът беше дълбок. След яркото слънце той нищо не виждаше. Но скоро на дъното заблестя водата и в нея черно петънце. Навярно детето се блъскаше — от черната точка се разнасяха бляскащи кръгове. Нещо закачи Ариел за ръката. Беше въже.

Като слезе на дъното, Ариел видя, че за въжето беше привързано ведро. То плаваше на една страна, вече напълнено наполовина с вода, а в него — момче на три-четири години. При всяко движение ведрото все повече се пълнеше. Още минута и детето щеше да потъне.

Ариел хвана детето и почна бавно да се издига. Водата се стичаше от детето и на струи падаше долу. По каменните позеленели стени на кладенеца се виждаха едри капки влага.

Ярка светлина и топлина облъхнаха главата и раменете на Ариел. Той замижа, после отвори леко очи, за да набележи място, където да сложи спасеното дете, отново примижа, премина през ръба на кладенеца и долетя до жената. Някой измъкна детето от ръцете му. В същото време той почувствува как няколко ръце го хванаха.

Ариел отвори широко очи и видя хора, облечени в богати копринени тъкани, обшити със златни шарки. Като дъга след дъжд блесна голям елмаз на нечия дреха в малинов цвят.

— Отвържете въжето от ведрото — каза повелително човекът с елмаза.

Няколко слуги се хвърлиха към кладенеца, вдигнаха ведрото и развързаха въжето.

Ариел беше предаден в ръцете на слугите. Те го вързаха здраво, при което хората с богатите дрехи се отстраниха по-далече от тях, за да не се осквернят.

— Водете го в двореца! — продължи да командува човекът с елмаза.

И преди изуменият Ариел да успее да произнесе и дума, го поведоха към двореца, вързан и сред тесен обръч от слуги, които държаха края на въжето.

„Не ще отлетя!“ — помисли Ариел.

Той чу как майката на спасеното дете каза на дотичалата стара жена:

— Дамини! Вземи Анат и го отнеси при мене в зенана^[1]. Аз не мога да се докосна до него. Може би той е осквернен.

[1] Зенан — женска половина на къщата, недостъпна за външни хора. ↑

ГЛАВА XVII

ЯБЪЛКАТА НА РАЗДОРА

— Кога най-после ще отидем в училището-санаториум, мистър Боден? Ето вече шести ден откакто сме в Мадрас, а аз още нищо не зная за съдбата на брат си.

— Търпение, Джейн — отговори Боден, заливайки бифтека с портър. Където и да се намира англичанинът, на масата му трябва да има любимите английски ястия и напитки. — Аз ви говорих вече, че в училището има карантина. Тази проклета страна не остава без епидемии. Току-виж, сам хванеш нещо като тропическа треска, ако не и по-лошо. Тук заразата преследва човека на всяка крачка. Лакеят може да ви поднесе на добре наредената маса холера, а вестникарят-туземец да ви предаде с новия вестник чума.

— Нима чумата не се пренася от гризачите и насекомите? — запита Джейн, която беше прочела нещо в своите книги за Индия, и отмести чинията с недоядената риба.

— Най-страшната, белодробната чума, се предава чрез предмети. Нима това не ви е известно? Ето защо ви препоръчвам да не излизате от къщи и да не четете вестници.

— Аз и така съм като арестувана — с въздишка каза Джейн. — Да дойдеш в Индия и да не видиш нищо освен тези покриви! — Джейн махна ръка към „Черния град“ — квартала на туземците, безредно разпрострял се зад река Кувам.

Те седяха върху плоския покрив на осеметажния хотел, обзаведен с европейски комфорт. Раираният навес в зелено и оранжево защищаваше от палещите слънчеви лъчи. Между масите имаше палми в качета и вази с цветя. Върху масите шумяха електрически вентилатори. В нови кофи от сребро имаше разхладителни напитки в лед.

Хотелът беше близо до реката. От прозореца на стаята си Джейн, наблюдаваше пъстрия живот на „Черния град“. По тесните криви улици се движеха тълпи тъмнокожи, шоколадови, кафявожълтеникави

хора в пъстри костюми и Джейн, като си спомняше прочетените книги, се стараяше да определи към каква раса принадлежат тези хора. Движеха се магарета, биволи, коне, скърцаха талиги, тичаха кучета. Кресяха пронизително продавачи на лед, лимонада, цветя. Пищяха флейти, глухо думкаше барабан, проточено пееха просяци, саниаси — „светии“ — декламираха напевно свещени химни, събирайки слушатели, навсякъде с маймунска ловкост тичаха нагоре-надолу полуголи деца.

Нажежените от слънцето плоски покриви бяха пусти. Когато слънцето захождаше, въздухът ставаше малко по-прохладен, небето пламваше от едрите звезди и изгряваше луната, някаква особена, индийска луна, заливаща целия свят със зеленикава светлина и с въгленочерни сенки — улиците опустяваха, затова пък покривите все повече се пълнеха с хора, излезли да подишат вечерна и нощна прохлада. Те донасяха тук рогозки, възглавници, подноси с ядене и започваха оживен разговор. Кресливи гласове предаваха от покрив на покрив последните новини — за умиранията, за болестите, за ражданията, сватбите и сватовствата, за семейните караници, покупките и домакинските разноски. По този безжичен телеграф всички събития на деня ставаха достойни на „Черния град“.

Ако Джейн знаеше местните езици, тя щеше да чуе интересните разговори за летящия човек, който вълнуваше всички улове. Но за Джейн всичко това беше само „кресливо бърборене“, което действуваше на нервите ѝ.

Често, дори твърде често, по улиците се движеха погребални процесии. Пронизителните звуци на флейтите късаха душата. Труповете отнасяха извън града, за да ги изгорят. Жените в бели траурни облекла ридаеха.

В този „Черен град“ умираха едва ли не повече, отколкото се раждаха.

Джейн бързаше да се махне от прозореца, за да не вижда тази обилна жътва на смъртта.

Не е чудно, че Боден успя да наплаши девойката. Откакто бяха пристигнали в Мадрас, тя посети само ботаническата градина, която я порази с разкоша на тропическата си растителност. На връщане от градината ѝ се случи да види слон, покрит с чул и със седнал на него водач.

„Но може би този слон е от цирка?“ — помисли девойката.

— И Доталер през цялото време се губи някъде — каза тя, като белеше разсеяно един банан. Тя се хранеше почти изключително с банани и яйца, които смяташе за най-предпазени от зараза.

— Мистър Доталер, както и аз не седим със скръстени ръце — възрази Боден, който беше вече преминал към любимите коктейли и ликьори. — Ние се надяваме скоро да ви съобщим добри новини!...

Боден и Доталер действително не седяха със скръстени ръце. Най-малко главите им усилено работеха.

По пътя те се гледаха един друг като врагове и всеки се стараеше да изучи характера и слабите страни на другия. Целите им не съвпадаха — за Боден беше изгодно Аврели да стане ненормален, но да продължава да живее колкото се може повече, за Доталер беше пожелана смъртта на Аврели, понеже в такъв случай имуществото на покойния би преминало към Джейн. От Джейн Доталер беше получил всички пълномощия за водене на имуществото ѝ. Използувайки нейната житейска неопитност, той би могъл безнаказано да прехвърли капиталите ѝ в своя джоб.

Боден дълго мислеше — през време на пътуването пред него не бяха обичайните кукумявкини очи на съдружника и това го правеше по-малко решителен.

Как да постъпи? Да отвори очите на Джейн за поведението на Доталер или пък да склучи с него съюз? Бедата беше в това, че Джейн дотолкова не се доверяваше на Боден и Хезлън, че и да се скара с Доталер, не би предала управлението на имуществото си на почтените съдружници. С какво обаче да заинтересува Доталер? Да склучи троен съюз Боден-Хезлън-Доталер и да делят печалбата на три части? Но имуществото на Аврели беше много по-голямо от това на сестра му. За Боден и Хезлън такъв троен съюз не беше изгоден. Трябва да се измисли някаква друга комбинация. Колко бяха необходими на Боден тук очите на Хезлън!

Все пак Боден почна да напипва почвата за съглашение. Доталер се държеше уклончиво. В Мадрас обаче той проведе самостоятелна линия.

Пирс, с когото Боден без знанието на Джейн се виждаше всеки ден, веднъж му каза, че Доталер вече му правил някои намеци: ако Аврели бъде намерен и умре, то Пирс ще получи голяма сума. Този

мошеник Пирс на свой ред намекна на Боден, че дали Ариел ще остане жив, или ще умре, ще зависи от условията: кой ще даде повече — Боден или Доталер.

— Преди всичко трябва да се намери Ариел — каза Боден на Пирс.

— И какво тогава смятате да правите с него? — запита Пирс.

— Да бъде признат по съдебен ред за недееспособен като психично болен и да бъде държан под здрав ключ в Лондон. Не забравяйте, че аз съм негов настойник! — отговори раздражено Боден.

Този отговор не се хареса на двуликия Янус — Пирс-Бхарава. Летящият човек е най-ценна придобивка за Теософското дружество, а, значи, и лично за Пирс, и да го изпусне из ръцете си, както и да бъде убит, е неизгодно. Но по-добре е да бъде убит, отколкото да бъде изпуснат.

Пирс не каза нищо, но в душата си реши, че все пак е по-добре, когато дойде време, да се спазари с Боден: Боден, като се сдобие с пожизнено настойничество над Ариел, да се разпорежда с неговото имущество, а Ариел пък може да бъде предоставен на теософите, макар и срещу голямо възнаграждение — лондонският център ще се съгласи на това.

Но преди всичко трябва да се намери Ариел. На Пирс беше известно, че Ариел и Шарад са летели върху крилата на самолета, който пътува за Мадрас, и недалеч от града са напуснали този самолет. По-нататък следите на бегълците се губеха.

— Във всеки случай те трябва да се намират някъде в околностите на Мадрас — каза Пирс. — Гладът ще ги застави да отидат при хората. Мои агенти са разпратени по всички селища.

— Но Ариел може да отлети — възрази Боден.

— Във всеки случай с Шарад не ще отлети далече, а той няма да остави Шарад — заяви уверено Пирс.

Ни единият, ни другият знаеха, че Ариел и Шарад отлетяха с обратния рейс на самолета на североизток — в Бенгалия.

— Сега последният въпрос — каза Боден. — Вие, Пирс, все пак трябва да поговорите с мис Халтън. Не мога да я заведа в несъществуващото училище-санаториум. Вие трябва да се представите за директор на този митичен санаториум. — И Боден обясни на Пирс как трябва да се държи и за какво да говори с Джейн.

Срещата на Пирс с Джейн Халтън стана още същия ден.

В европейски костюм и големи костенуркови очила Пирс имаше солиден, внушаващ доверие вид.

Той се извини, че не е могъл да я посети по-рано. В училището имало карантина. Пирс изрази съжаление по повод печалната съдба на нейния душевноболен брат. Училището-санаториум направило всичко възможно да върне душевното здраве на Аврели, най-добрите психиатри го лекували, но болестта се оказала твърде упорита. По време на една от кризите на болестта Аврели избягал въпреки най-строгия надзор. Защото тези душевноболни притежават необикновена хитрост, смелост и находчивост. Измъкнал се на един от покривите, от покрива прескочил на дървото и избягал. Но нека тя не се безпокои! Ще го хванат. Всички мерки за това са шеги.

Джейн искаше да разпита подробно Пирс за характера на заболяването на Аврели, но в това време неочаквано се яви Доталер, който се губеше някъде три денонощия. Той имаше изморен вид и беше развълнуван. Дори не се беше избръснал и не беше сменил пътническия си костюм.

— Аврели е намерен! — без да поздрави, извика той и се тръшна в креслото.

— Къде? Как? — се чува въпроси.

— Смъртно съм уморен. Дайте ми, моля, вода.

Джейн му подаде чаша вода.

— Благодаря ви. Ето как го намерих: щом долетяхме в Мадрас, още първия ден се обърнах към един свой колега, адвоката Уултън, който живее вече двадесет години в Индия и я познава на пръсти. Той има огромни връзки. Аз го помолих, ако узнае нещо ново за летящия човек, да ми съобщи незабавно.

— За летящия човек ли? — с учудване запита Джейн.

— Да, за Аврели. Това е негова мания, не ви ли казаха? Той си въобразява, че може да лети... И ето, преди три дена мистър Уултън ме повика и ми съобщи, че при него бил един клиент от Удайпура. На клиента се случило да чуе от познат, който посетил местния раджа, че у този раджа се появил летящ човек. Други подробности не узнах, но единият край на нишката беше в ръцете ми.

— Защо не ми казахте това? — с неприязън запита Боден.

— Вие сам разбирате, че не биваше да се губи ни минута — възрази сърдито Доталер.

— Трябваше да ни телеграфирате пътъм. Ние бихме помогнали — вълнуваше се Боден, но Доталер остави забележките му без отговор и продължи: — Направо от Уултън отидох на аерогарата и отлетях за Калкута, оттам за Удайпура, там намерих познатия на Уултън, узнах от него къде се намира резиденцията на този раджа и се запътих към него. Раджа Раджкумар, казват, бил типичен източен деспот и опърничав, не благоволи да ме приеме. Тогава успях да подкупя този-онзи от слугите и да узная, че летящият човек действително се намира в двореца на раджата. Как е попаднал там, не разбрах. Казват, че летящият човек много забавлява раджата. Като узнах това, веднага се върнах, за да ви съобщя за моята находка. В какво можете да ме упрекнете, мистър Боден?

— Върнахте се само защото раджата не ви прие и ви потрябва нашата помощ — злъчно забеляза Боден.

— Дори и така да е, какво лошо има в това? — възрази Доталер. — Ако раджата ме приемеше и ми дадеше Аврели, бихме се върнали заедно с него и толкова.

Боден не сметна за нужно да продължава спора с Доталер. Но и за Боден, и за Пирс беше ясно, че Доталер се опитваше да хване всички нишки в своите ръце. За щастие не успя.

Обаче Доталер съвсем не разказа всичко, което узна, видя и правеше.

Той действително беше успял да научи къде се намира Аврели. Научи и за обстоятелствата, при които Аврели беше попаднал в двореца на раджата, макар и да не повярва, че Аврели може да лети. Със самия раджа ловкият адвокат не се и опита да се срещне. Той имаше друга цел. Доталер се запозна със слуги на раджата от най-низшите и най-презрените. Адвокатът разчиташе, че сред тях ще намери подходящ за целите си материал. Той искаше да ги подкупи, за да убият Аврели. Но слугите се оказаха толкова наплашени, че предложението на сахиба ги хвърли в неописуем ужас. Сахибите всякога излизат сухи от водата, а туземците-слуги ги очакват най-ужасни мъчения, ако раджата узнае за предателството и престъплението им.

„Ако ми предложеха златен слитък колкото този дворец, стигащ с върховете си в небето, аз и тогава не бих се съгласил“ — отговори на Доталер белобрад старец градинар. В такъв дух отговориха и другите слуги.

Доталер веднага разбра, че с тези хора не може да се сговори. Нещо повече, страхувайки се от отговорност, те можеха да донесат на раджата за замислите на сахиба. Беше опасно да се остава дълго във владенията на раджата при такива обстоятелства.

За Доталер не беше трудно да си уреди аудиенция при раджата — както всички местни князчета той охотно приемаше сахибите. Но ще пусне ли раджата Аврели? Това е още въпрос. Всички слуги твърдяха, че раджата много държи на летящия човек. И дори раджата да го пусне, то какво ще спечели Доталер? Не може Доталер, като получи Аврели, сам да го убие. Адвокатът беше твърде предпазлив, за да стане непосредствен участник в убийството. Ако пък Аврели загине в двореца на раджата, Доталер ще остане настрана. Друга е работата, ако Аврели изчезне безследно, след като раджата го предаде в ръцете на Доталер. Разбира се, Доталер може да се позове на бягството на Аврели и последвалата го случайна гибел. Но Доталер ненапрасно беше адвокат. Той знаеше от практиката си на защитник как най-малкият пропуск, непредвидливост довеждат престъпника до съдбоносни последствия и как понякога след няколко години се откриват престъпления, изглеждащи съвсем забравени. Не, не е работа за джентълмен да цапа ръцете си с кръв. Нека това правят други, управлявани от умели ръце!

В края на краищата може да се помири с това, че Аврели ще остане жив. Важното е да го измъкне от ръцете на Боден и Пирс. Аврели скоро ще бъде пълнолетен. Използувайки Джейн, Доталер ще вземе мерки съдът да признае Аврели за нормален. Настояничеството ще бъде прекратено. Младежът ще отиде да живее при Джейн и разбира се, както и сестра му, ще предостави на него, Доталер, да управлява, да води всичките му работи.

И Доталер състави нов план. Ако при раджата отидат сестрата на Аврели, неговият настойник и Доталер и предявят своите права върху Аврели, упоменавайки при това, че той е син на лорд и едър капиталист, раджата ще бъде принуден да отстъпи. Джейн не ще поиска повече да се разделя с брат си. Всичко ще бъде наред.

— Аз казах вече — продължи след кратко общо мълчание Доталер, — че раджата е деспот и своенравен. Но ако при него се явите вие, мис Джейн, и вие, мистър Боден...

— А аз за какво говорех? — не издържа Боден. — Без нас няма да мине!

— И аз казвам същото. Вие, струва ми се, искате да се карате, мистър Боден?

— Аз също трябва да отида — заяви Пирс.

— Вашето отиване не е необходимо, както ми се струва — възрази Доталер намръщен.

— Крайно необходимо е — настояваше Пирс. — Като директор на училището-санаториум, където се намираше на лечение Аврели Халтън, аз мога да засвидетелствувам на раджата, че младежът е невменяем и затова трябва да бъде при специален режим.

Оценявайки положението, при което Доталер в настоящия момент се явява като най-опасен съперник, Боден реши да има при себе си един съюзник повече и поддържаше Пирс. Джейн не възразяваше и Доталер беше принуден да се съгласи.

Решиха, без да губят време, да отлетят същия ден.

Доталер пое ролята на водач. Без особени приключения те стигнаха до приказните дворци на раджата.

ГЛАВА XVIII

НЕСПОЛУЧЛИВИ ТЪРСЕНИЯ

Най-после Джейн видя истинската Индия. Въпреки вълнението от предстоящата среща с болния си брат, когото не беше виждала с години, девойката бе завладяна от красотата на дворците и парковете. Сякаш нарочно пред главния дворец преведоха слонове, богато украсени с избродирани със злато чулове. Тези вече бяха истински, а не от цирк.

Раджата прие много любезно гостите в европейски наредения си кабинет и в европейски костюм, което разочарова Джейн. Тя се тревожеше по какъв начин ще се разбира с него. Но се оказа, че раджата говори прекрасно английски. И все пак той беше типичен източен човек. Белоснежният нагръдник на колосаната риза само подчертаваше мургавостта на кожата му. Лицето на раджата напомняше на Джейн Отело.

Боден изложи накратко целта на тяхното посещение.

Докато Боден говореше, лицето на раджата все повече изразяваше недоумение.

— Много съм огорчен — каза той, когато Боден, завърши своята реч, — че съм лишен от удоволствието да изпълня вашата молба. Аврели Халтън, както вие наричате чудния младеж, действително се намираше при мене, но сега го няма... И аз... не мога нищо повече да прибавя към това. Вашият Аврели изчезна.

Всички бяха смаяни от тази неочаквана новина. Джейн, Боден, Пирс, Доталер задаваха в надпревара въпроси, но раджата, подръпвайки нервно къдравата си брада, повтаряше все едно и също:

— Нищо не мога да прибавя към това, което казах. Слугите ми съобщиха, че младежът е изчезнал миналата нощ и аз вече не съм чувал нищо за него... Искате ли чай? Вие вероятно сте изморени от пътя? Не? Може би ще желаете да видите моите елмази?

— Сър! — извика Боден. — Вие, позволявам си да мисля, напълно разбирате цялата отговорност...

Той не довърши думите си. Маската на фалшивата европейска любезност изчезна мигом от лицето на раджата. Очите му блеснаха така, че Боден се задави и побледня.

— Позволявам си да мисля, че вие също разбирате цялата отговорност на вашите думи, сър! — прекъсна той Боден. — Смятам за крайно оскърбителна дори само вашата мисъл, че аз — той особено наблегна на думата „аз“ — говоря нещо, което не отговаря напълно на действителността.

Всички разбраха, че разговорът е свършен и повече нищо няма да изкопчат от раджата. Раздялата беше много по-студена и напрегната от срещата.

Като слизаха по мраморната стълба, потънала в килими и цветя, Боден каза тихо на Джейн, за да утеша и нея, и себе си:

— Не тъжете, Джейн, сигурно Аврели е извършил ново бягство. Това, разбира се, е много печално, но ние все пак днес-утре ще го намерим. Далече той не е отле... не е избягал.

Джейн въздъхна.

— Раджата не иска да се раздели с летящия човек. Той навярно го крие — каза Пирс на Доталер, когато вървяха през парка покрай ниската каменна ограда. — Но ние ще вдигнем на крак всички, ако потрябва, ще отидем до вицекраля и ще издействуваме обиск в двореца и предаване на Аврели.

Доталер мислеше за нещо свое. Пирс вървеше мълчаливо пред всички.

Изведнъж до слуха на Пирс достигна глас иззад оградата. Няколко думи, произнесени на езика хиндустани, го накараха да спре и да се вслуша в разговора.

Посред улицата стоеше метач, а до него — сух старец и девойче.

— Нека на следващия ми рожден ден бъда последен гад, ако лъжа! — извика метачът, видимо възмутен от недоверието. — Аз говоря като човек, който сам, със собствените си ръце върза летящия човек, преди да го хвърлят по заповед на раджата в бездънния кладенец.

Старецът махна с ръка и като смръщи болезнено лице, глухо промълви:

— Всичко е свършено. Да вървим, Лолита!

Но девойката не мърдаше. Тя погледна с безумни очи стареца, после твърдо каза:

— Той не може да умре!... Той каза: „Чакай ме, Лолита“ — и аз ще го чакам...

— Какво, мистър Пирс? — извика Доталер, като се приближи до Пирс. Но когато погледна побледнялото му лице, с тревога произнесе, понижавайки глас: — Какво се е случило?

— Нищо, нищо... Сърдечен пристъп. Това се случва с мене... Ей сега ще ми мине.

Доталер го гледаше недоверчиво.

Вечерта, когато автомобилът пристигна пред входа на хотела, Пирс реши, че няма защо повече да крие тайната. Той каза на Боден:

— Мистър Боден! Няма какво да спорим повече. Ариел-Аврели Халтън не е жив. Той е убит по заповед на раджата.

И Пирс разказа за разговора, който бе чул.

Изведнъж зад стената се разнесе силен вик. О, тези предателски тънки стени на индийските провинциални хотели!

Пирс и Боден завариха Джейн обляна в сълзи.

Сепнат от шума, дотича и Доталер. Като узна за случилото се, той едва сдържа радостта си. Всичко потръгна по най-добър за него начин!

ГЛАВА ХІХ

ГОСПОДАРЯТ Е РАЗГНЕВЕН

Анат, когото Ариел извади от кладенеца, беше син на човека с елмаза — Мохита, първия съветник и любимец на раджата.

Да бъдеш любимец на раджата е много изгодно. Раджа Раджкумар притежаваше съкровища, общата сума на които дори сам не знаеше. На малцина европейци е известно, че някои индийски раджи са първите богаташи на света, в сравнение с които прославените милиардери — ротшилдовци, моргановци, рокфелеровци, вандербилдовци — са, кажи-речи, бедни хора. С векове, от поколение на поколение раджите са умножавали богатството си, съставено главно от скъпоценни камъни и злато.

Всички тези богатства са малко известни, защото раджите нямат нужда да продават своите елмази, пък и да им се наложи някой път, то не всякога е възможно — на световната борса има малко купувачи на такива камъни като „Великия Мопол“ или „Репент“. Тяхното недвижимо имущество — дворци, чифлици — е също голямо. Но те не могат да се сравняват по ценност с купищата брилянти и елмази.

Не е чудно, че раджите могат да награждават своите любимци така, както никога не са могли да награждават своите любимци най-могъщите и богати крале в Европа.

Но благоволенieto и любовта на раджата трябва да се заслужи с угодничество. Като всички хора, които водят празен живот в затворен свят, както писа Волтер, „в свят без хоризонти“, раджата се страхуваше най-вече от скуката, макар да имаше добро образование, да владееше прекрасно английски език. Неговата жена Шияма говореше френски като парижанка. Заедно с нея раджата посещаваше Европа — Лондон, Париж, Берлин. Но фраквете и смокингите след свободното и леко национално облекло, театрите и вечерите, европейската кухня, целият начин на живот бяха за него отегчителни, развлеченията — чужди. И той караше жена си да бързат с отпътуването.

В къщи, като извършеше обряда пречистване и хвърлеше тесните дрехи, Раджкumar дишаше с облекчение и се чувствуваше щастлив. В лек копринен халат той лежеше с часове на дивана. Момче-слуга му правеше хлад с палмово ветрило. Раджата вземаше купените в Европа книга и списания, избираше някой „по-лек“ роман и се вдълбочаваше в четене.

Европеец можеш да бъдеш и в Индия.

Той беше своего рода „просветен тиранин“. Принадлежеше към религиозната организация „Брамо-Самадж“, не се кланяше на идоли, не изпълняваше твърде усърдно обременителните религиозни обреди, ядеше дивеч, приготвен от готвача мюсюлманин, следеше литературните новини, четеше философски книги, еднакво се съгласяваше и с Русо, и с Ницше. Обичаше обществото на сахибите и дружеше с тях.

Като се потъркаляше два-три дена с новите книги, той изведнъж започваше да чувствува, че змията на суката отново запълзява в сърцето му.

И тогава на сцената се появяваше Мохита, който беше изучил до тънкоост своя господар.

— Какво ново има, Мохита? — питаше раджата, захвърляйки небрежно книгата върху килима.

Мохита „вземаше прах от краката на господаря“, приветствуваше го с високопарни изрази и накратко докладваше за стопанските работи, за новите договори, сключени със сахибите и селяните, за постъпленията от арендата, за вземанията от неизправните длъжници.

Но сега раджата го слушаше разсеяно и го прекъсваше, повтаряйки въпроса:

— Какво ново имаш, Мохита?

— Трупата момчета и момичета е подготвила нови танци.

Раджата си спомни парижкия канкан и се усмихна:

— Старо. Впрочем покажи го.

Мохита плесна с ръце, кадифената завеса на високия свод до вратата се разтвори и в стаята, звънейки с гривни, дайрета и звънчета, влетяха девойки, увити в тънка коприна, и момчета с пъстри костюми. Те почнаха да танцуват под звуците на флейта. Движенията им бяха грациозни, а на изплашените им лица бяха застинали усмивки.

— Старо — още един път повтори раджата и махна с ръка.

Флейтите замлъкнаха, децата престанаха да танцуват и се струпяха накуп като изплашено стадо овци.

Раджата започна да разказва на Мохита за канкана, с какви костюми излизат жените, какви фигури правят — „разбираш ли, краката по-високо от главата и всички волани — фюйт!“ — той заповяда да направят на момичетата такива костюми — разкошни поли, по-високи токове — и да ги научи на канкан. Озадаченият Мохита се поклони.

— Какво имаш още?

— Танц на гърбави, куци и слепи.

Това беше ново.

— Покажи.

Децата избягаха, не скривайки радостта си, че всичко мина благополучно — не заповядаха никого да бият или затворят в подземията на хляб и вода, което често се случваше.

Разнесоха се глухи удари на барабан и в стаята, куцайки, падайки, блъскайки се и охкайки, се втурна тълпа хора с необикновен вид, в невъзможни костюми от цветни дрипи. Мохита не губеше време в отсъствието на своя господар. Откъде е изнамерил тези изроди? Гърбавите, с големи глави и уста като на жаби, налитаха на куците, събаряха ги с гърбиците си, падаха, слепите се блъскаха с челата си и с писък се улавяха за удареното място, гърмяха барабани...

Раджата се смееше с глас. Мохита сияеше.

— Повикай раджина Шияма! — извика раджата.

Раджината се яви в модни парижки дрехи и обувки с необикновено високи токове.

Като погледна танцуващите, тя извика:

— Прелест! — и изведнъж, като седна на пода и прегърна коленете си, се засмя неудържимо и така заклати главата си, че прическата ѝ се разроши.

Раджата свали от пръста си пръстен с огромен брилянт и го хвърли на Мохита. Той хвана бляскащия подарък във въздуха и се поклони ниско.

Един сляп, съборен от гърбав, падна по гръб. Удряйки главата си в издатината на колоната, той зави инстинктивно и извика:

— О, дано изпукате, проклети мъчители!

Лицето на раджата мигом потъмня, също и лицето на Мохита — когато облак помрачава слънцето, на земята лягат сенки.

— Това не е за тебе, господарю, а за гърбавите! — побърза да заяви Мохита.

Но раджата, като се обърна към стената, измърмори злостно:
— Ето камшика! И ме оставете.

Всички излязоха. Добре, че Мохита успя да получи пръстена. Но господарят се разгневи. Мохита заповяда на слугите да прибавят на слепия и от него сто удара. Това беше напълно достатъчно да освободи нещастника от всички горести, които още можеше да му поднесе животът.

Мохита се сърдеше, защото имаше в запас за раджата още няколко номера. Голи роби, въоръжени с железни тояги с нокти на края. Раджата особено обичаше това развлечение. Когато робите почваха да си нанасят рани и кръвта обливаше мургавите им тела, поклонникът на Русо биваше обхванат от същинска страст, очите му пламваха, ноздрите му се разширяваха.

— Удряй! Драци! По-силно! Така! Така!... — поощряваше той своите гладиатори и биваше много огорчен, когато някой от тях падаше мъртъв на земята и играта се прекратяваше.

В запас имаше и лов на тигри. Беше подготвен великолепен слон с огромни бивни, към които бяха прикрепени островърхи медни коронки.

Но днес раджата не повика повече Мохита и той просто загуби ума си, не знаейки с какво да си върне милостта на господаря.

По това време се случи и произшествието с неговия син. Когато слугата събщи на Мохита, че синът му е паднал в кладенеца, той хукна нататък и беше свидетел как Ариел прелетя от улицата, спусна се в кладенеца и измъкна момчето.

За сина си Мохита не се безпокоеше. Той беше дете от първата му, вече разлюбена жена, а имаше три.

Но летящият човек порази Мохита.

Той не мислеше какво представлява летящият човек — свръхестествено същество ли е, или нов вид фокусничество. Важното е, че това бе съвсем необикновено, ново зрелище, нов номер. С летящия човек, който и да е той, не е страшно да се яви пред

страшните очи на господаря. Като види това чудо, раджата ще забрави всичко и Мохита ще си върне неговото разположение.

И Мохита се разпореди да вържат летящия младеж, дори да е самото въплъщение на Кришна.

ГЛАВА XX

МИРЪТ Е ВЪЗСТАНОВЕН

Мохита водеше вързания и заобиколен от слугите Ариел в двореца през черния вход покрай кухните, пълни с черни, шоколадови и жълтеникави полуголи, с бели калпаци готвачи. Те се изкачиха по тясната стълба на втория етаж, минаха през женската половина на двореца, зенана, където шумно, под наблюдението на слуги, играеха децата. В една стая възрастна жена погледна Ариел през очилата, единият край на които беше привързан за ухото с червен конец. Подът на друга стая беше постлан със сини и бели пътеки и килими, по които бяха разхвърляни възглавници от пъстри копринени тъкани. Върху ниска кушетка седеше девойка с наметнат на главата край на син шал. Раменете ѝ конвулсивно потрепваха. На коленете ѝ падаха едри сълзи. До нея стоеше старец в бяла дреха, със знаците на кастата от червена и жълта глина на челото. Той строго мърмеше девойката, може би също такава пленница като Ариел.

По покритата галерия с леки украсени колони, от които се откриваше изглед към огледално-спокойното езеро, те преминаха в половината на раджата. Огромните зали със сводове, отрупани със скулптурни орнаменти, с колони и нишки, изпъстрени с арабески, фантастични цветя, животни и птици, се сменяха като в чуден калейдоскоп. Понякога на Ариел му се струваше, че вижда всичко това насън. Миришеше силно на атар — уханно масло с есенция от далматинска роза и приятен аромат на цъфтящи олеандри в големи вази, украсени с блестяща цветна глазура. От ароматите и пъстротата главата на Ариел почна да се замайва.

— Стойте тука — заповяда Мохита на слугите, които пазеха Ариел, когато се приближиха до пурпурна зареса със златни халки.

Изад завесата се чуваше нечий гневен глас. Слугата дръпна Ариел за края на въжето, което свързваше ръцете му. Ариел спря.

Мохита се мушна развълнуван зад завесата.

Като се кланяше до земята, той започна да се приближава към раджата, лицето на когото все повече се начумерваше. Освен това лице Мохита не виждаше нищо друго.

— Не съм те викал, Мохита! Защо дойде? — строго запитва раджата.

Като продължаваше да се кланя унижено и да извива цялото си тяло, Мохита приближи до господаря и му пошепна нещо на ухото. Върху лицето на раджата се появи израз на учудване, недоверие, любопитство, пак учудване и пак недоверие.

Мохита следеше развълнувано тези промени.

„Само да не ме изгони!“ — мислеше той.

— Добре. Покажи ми го. Но ако ме мамиш, то помни: твоите жени още днес ще облекат бели вдовишки дрехи!

Без да е изслушал раджата, Мохита хукна зад завесата и заповяда да въведат Ариел.

Ариел влезе в залата и в първия момент беше ослепен. Ярките слънчеви лъчи проникваха някъде отгоре и играеха със златото по стените и колоните, блестяха върху скъпоценните камъни, обсипващи дрехите на хората, които стояха около въздушните виещи се колони. Върху малиновите килими и възглавници под синята завеса лежеше огромен къс злато, светец като дъгата.

Като дойде на себе си, Ариел видя, че онова, което взе за къс злато, беше самият раджа в обшити със злато дрехи. Брилянтите и елмазите на костюма му трябваше да струват милиони, а на челото му блестеше такъв огромен брилянт, който трудно можеше да се оцени.

Раджата беше тъмнокож човек, с малко плосък нос и дебели, почти негърски устни, макар в жилите му да течеше, както уверяваха родословните летописи, кръвта на най-чист индус.

С черните си бляскащи очи раджата се втренчи мълчаливо в Ариел. Само наученото в „Дандарат“ помогна на Ариел да издържи този поглед.

После раджата погледна наобиколилите го хора, облеклата на които можеха да съперничат по яркост и пъстрота на перата на пауните и папагалите.

Раджата заповяда на Ариел да се приближи.

Слугите побутнаха Ариел в гърба.

— Кой си ти? — запитва раджата.

Ариел, който още не беше решил как да се държи, мълчеше.

— Кой си ти? — отново залита раджата на английски, мислейки, че Ариел не знае езика хинди. Младежът мълчеше както преди.

На свой ред Мохита зададе същия въпрос на езика бенгали, маратхи, после от арийските езици премина на дравидските — телугу, тамилски, най-после на тибето-бирманските... Същият резултат.

Раджата се намръщи и каза:

— Той или е глух, или е упорит. Но аз ще го заставя да говори! — И прочете му светнаха. — Умееш ли да летиш? — запита раджата, преминавайки отново на хинди.

Мохита не издържа и като се приближи до Ариел, го удари по врата.

— Та говори, магаре, ако не искаш съвсем да изгубиш езика си!

Устните на Ариел трепнаха, но той не каза нищо. Реши, че ако се престори на глух и не покаже способността си да лети, може би ще го пуснат.

Раджата измъкна от ръцете на слугата ветрилото, с което му правеше хлад, хвърли го срещу Мохита, затропа с крака и изрева:

— Негодник! Довел ми някакъв идиот!...

— Смили се, господарю на живота ми! — извика Мохита, падайки пред раджата на колене. — Не лъжа! Запитай ги — той посочи слугите, — запитай моята жена Бинтяба-сини. Всички видяха как този човек или дух в плът летеше! Заповядайте да го набият с камшици и той ще заговори и ще полети!

— Той няма да се отърве от камшиците, но засега ще ги получиш ти! — Раджата плесна с ръце.

Завесата отдясно на трона се разтвори. Край раджата се появи огромен къдрокос човек, черен като ебонитово дърво, с камшик със седем опашки в ръка, готов да изпълни заповедта на владетеля.

Раджата посочи мълчаливо Мохита. Палачът замахна с камшика и удари. Легнал на пода, Мохита силно изохка и се сгърчи цял, свивайки ръце и крака.

Ариел се изпъна и изведнъж каза:

— Спрете! Да, аз мога да летя!

Камшикът на палача застина във въздуха, а раджата от уплаха се облегна на възглавницата, после закрещя на слугите:

— Дръжте по-здраво въжето! Ако отлети, на всички ви главите ще взема!

Ариел седна на пода. Мохита охкаше, но лицето му сияеше. Бурята отминаваше! Той пролази и също седна на пода.

— Кой си ти? — отново запита раджата, като гледаше не без страх Ариел.

Ариел се страхуваше най-много да не го изпратят обратно в „Дандарат“ и затова каза:

— Аз не зная кой съм и откъде съм дошъл.

Раджата беше съвсем озадачен.

— Как така не знаеш? Защо долетя в моя парк отвън? А по-рано къде си бил?

— Това аз зная толкова, колкото и новороденият младенец. Осъзнах се на улицата, откъдето долетях — Ариел говореше, каквото му дойдеше наум.

— Но откъде знаеш за новородените деца? — запита раджата.

Ариел се смути, не знаейки какво да отговори.

— Ти, изглежда, лъжеш — каза раджата. Но в гласа му вече нямаше гняв.

Летящият човек порази дълбоко въображението му.

С този чуден човек трябва да бъдеш по-внимателен. И после, каква придобивка! Ни фараоните, ни най-великите императори и крале не са притежавали такава играчка! Ако само се опитоми тази двунога птица!...

— Как се казваш?

Ариел помисли и отговори:

— Сидха.

Това беше името на един от духовете в индийската митология.

— Сидха ли? Нека бъде Сидха — каза след пауза раджата.

— Всемиловичив господарю! — напомни за себе си съживилият се Мохита.

Раджата му хвърли благосклонен поглед и каза:

— Ковчежникът ще ти даде крор рупии... И седемстотин лака^[1] рупии... за седемте резки по тялото, които получи.

Мохита се поклони до земята. Толкова хиляди рупии, разбира се, раджата няма да му даде, но все пак не ще го остави без награда.

— Чуй, Сидха, остани при мене и няма да съжаляваш.

В залата влезе раджина Шияма.

Шияма беше в национално облекло. Изящна златна диадема украсяваше челото и беше прикрепена към черните коси с игличка с едри изумруди и кървави рубини, масивно колие от ковано злато обвиваше шията, на краката се спускаха ниско платинени гривни със звънчета. Беше облечена в яркозелена дреха, както се полага на правоверна, и ръцете и от раменете до китките бяха покрити със златни гривни, привързани с копринени шнурчета, поддържащи също и чупливите стъклени гривни, спуснати на китките на ръцете. Сред всички тези местни украшения на ръцете на раджината имаше няколко златни гривни със скъпоценни камъни, работа на най-добрите парижки златари.

Като я гледа човек, трудно може да си представи, че тази жена, прилична на приказна царица, умее да се конти в европейски дрехи и обувки с високи токове.

— Чуй, Шияма... — каза раджата. — Мохита ми намери ново чудо.

При това верният приближен, започна да се усмихва и да се кланя. Раджата беше вече в добро настроение и искаше да загаси пламъка на своя гняв с похвала за Мохита в присъствието на жена си.

— Гледай, този младеж умее да лети — продължаваше той, сочейки Ариел с пръст, нанизан до средата с пръстени.

— Значи, това е той! Аз вече чух, че е спасил Анат. Трябва да се възнагради за това — каза Шияма, приближавайки Ариел. — Защо е вързан? Горкият!... И какъв е красив!... Развържете ръцете му! — заповяда тя на слугите.

— Развържете ръцете му, но го препашете с въже — побърза да каже раджата, като се размърда неспокойно на възглавницата. — И дръжте по-здраво края на въжето!... Е, а сега, Сидха, покажи какво умееш.

Този път Ариел почна веднага да се издига във въздуха. Слугите постепенно отпуснаха въжето като на привързан аеростат. Ариел се издигна към високия таван и започна да описва кръгове разглеждайки великолепните украшения.

Раджата го следеше с интерес и безпокойство, излегнат на възглавницата. Шияма отстъпи по-далече, за да вижда по-добре, и следеше летящия човек с преbledняло от вълнение лице.

— Изумително! — извика тя.

— Достатъчно, Сидха! Слизай!

— Какво значи всичко това? — запита развълнувана Шияма. — Кой е той? Бог? Човек?

— Сидха не иска да ни каже това — отговори раджата. — Но той ще каже и ще живее у нас. Нали, Сидха? И няма да отлетиш от нас? Бог ли си ти, или човек, но и на небето не ще ти бъде толкова добре, както при мене. Няма ли да отлетиш?

— Не!

— Великолепно. Но не се обиждай, отначало все пак ще те понаблюдаваме.

— Ти може би си гладен, Сидха? — запита дружелюбно Шияма.

Ариел я погледна с благодарност. За това можеше да помисли само жена.

Но Ариел се лъжеше малко, Шияма беше добра жена, обаче задаваше този въпрос със задна мисъл: „Боговете не се нуждаят от храна“. И с отговора си Сидха ще открие своята същност — божествена или човешка.

— Да, изгладнях — отговори просто Ариел, като се усмихна.

„Не е бог!“ — помисли Шияма.

А раджата даваше с половин глас най-строги и точни указания на Мохита как да пази и да се грижи за Сидха.

В заключение, като свали от пръста си два пръстена, раджата ги хвърли на Мохита.

Мирът беше възстановен.

[1] Крор — сто лака, лак — сто хиляди рупии, рупии — около шестдесет и четири златни копейки. ↑

ГЛАВА ХХІ

СЪГЛАСЕН

Отведоха Ариел в стаята, която се намираше до спалнята на раджата. Раджата искаше Сидха да бъде по-близо до него.

За летящото същество бяха отделени дванадесет слуги, сякаш той беше принц по рождение. Впрочем слугите бяха едновременно и пазачи на пленника.

С ниски поклони те предложиха на господин Сидха да вземе вана с благоуханни есенции, облякоха го в скъпи дрехи и му поднесоха изобилен и вкусен обяд.

Имаше редки плодове, между тях и бирмански мангустани, които Ариел никога не беше виждал и не знаеше как да ги яде. Той смутено мачкаше и късаше плодовете, мъчеше се да ги разкъса със зъби.

Прислужващият почтен индус с посивели коси, величествен като брамин, скривайки усмивката си, каза:

— Разрежи ги с ножа, господарю, и опитай онова, което се намира вътре. „За бог не знае твърде много“ — помисли си старецът.

След обяда Ариел се изтегна с удоволствие върху дивана. Наведено над него, едно мургаво момче му правеше хлад с ветрило. Покрай високия прозорец с решетка прелитаха лястовички и Ариел им завиждаше.

Тука е по-добре, отколкото в „Дандарат“, и все пак не беше спокоен. Той имаше вече представа за раджата, който с такава лекота минава от ласки към жестокост. Сега Ариел е добре, но какво го очаква утре?... С какво удоволствие би сменил тази позлатена клетка със скромната къщурка на Низмат! Какво ли мислят за него старецът, Лолита и Шарад? Той изчезна така внезапно... Нима за цял живот е обречен да преминава от една клетка в друга? Защо не е свободен като лястовичките? Ако не беше тази желязна решетка, Ариел би отлетял заедно с тях в синия простор на небето.

През деня раджата наднича няколко пъти в стаята на Ариел, ласкаво се осведомяваше добре ли е, доволен ли е от храната и

слугите.

Раджата нямаше търпение да си поиграе с новата играчка, но Шияма го убеди да не безпокои Сидха — нека днес си почине. А раджата, въпреки своя източен деспотизъм, в много случаи отстъпваше на своята любима раджина, която се смяташе за една от най-красивите и умни жени в Индия и му беше полезна помощница в работите със сахибите. Онова, което той не можеше да постигне, постигаше го лесно Шияма с няколко ловко казани думи и с очарователната си усмивка.

И през нощта, събуден няколко пъти от лек шум, Ариел виждаше край себе си раджата по халат и чехли с извити нагоре носове.

Сутринта вратата се отвори, влезе раджата в същия халат и с връзка вестници в ръце и като приседна до Ариел, каза:

— Ето че ние научихме едно-друго за тебе, Сидха! Аз не обичам да чета вестници, но моят секретар ми посочи бележката за летящия човек. Това естествено си ти. И разбира се, не си се появил в този свят вчера на пътя край моя дворец... Слушай, Сидха, или който и да си ти — продължаваше да гука ласкаво и нежно раджата като гълъб, — довери ми се и няма да загубиш... Да вървим, ще ти покажа някои работи. Но аз вече те предупредих. Не се обиждай, докато не се споразумеем с тебе и не станем приятели, аз ще те държа с верижка. Моите ковачи и златари работиха цяла нощ и приготвиха златна верига. Но тя е тежичка и освен това недостатъчно здрава. Стана нужда да се направи желязна със златен обръч-пояс. Пареш! — викна раджата.

Подрънквайки с веригата, влезе слуга, опаса кръста на Ариел със златния обръч, заключи го и предаде на раджата ключа и края на веригата.

— Да вървим! — повтори раджата, хванал здраво в ръце веригата.

Той поведе Ариел по безкрайната редица зали, украсени със злато, мрамор, слонова кост, майолика. Навсякъде мозайка, скулптури, инкрустации, вази, статуи, цветя...

Стените на една зала бяха целите покрити с кехлибар, на друга — с планински кристал, на трета — със слонова кост. Над вратите се

извисяваха огромни слонски бивни в златна обковка, украсени с най-тънка резба.

От „слоновата зала“ стълбата водеше надолу.

Те се спускаха дълго, докато стигнаха в подземие. Раджата взе светилник и тръгна по коридора, осветявайки пътя. Още една стълба, още по-дълбоко подземие и най-после спряха пред чугунена врата с излета барелефи, изобразяващи фантастични знаци и дракони.

— Намираме се под езерото, което ти видя — каза раджата и отвори тежката врата. — Върви.

„Дали раджата не иска да ме затвори в подземие?“ — помисли си Ариел и влезе в тъмното помещение.

Изведнъж нещо щракна и пламна ослепителна светлина.

Покрай стената под ниския каменен свод имаше ковчезета с оковани с мед капаци. Тези капаци внезапно подскочиха и пред изумения поглед на Ариел неочаквано се откри картина, каквато рядко може да види човек. Едни ковчезета бяха напълнени догоре с едри рубини като кръв, други бяха пълни с изумруди с цвета на морската вода, в трети като небесната дъга блестяха елмази и брилянти...

Тук имаше сандъчета с топази, хризолити, бисери, тюркоази, рубини, ахати, сапфири, гранати, хризопрази, аквамарини, турмалини... Червени, сини, зелени, жълти, светещи и матови камъни...

По-нататък имаше сандъци с кюлчета злато, златен пясък, сребро, платина.

Изглеждаше невероятно, че толкова съкровища са събрани в един дворец, у един човек.

— Разбираш ли, Сидха, какво означават тези красиви камъчета и златото? Това е власт над хората. Едно камъче в ръката — и всеки чиновник-сахиб ще направи всичко, което пожелае... Аз им дадох не малко такива камъчета. Повече камъчета — и вицекралят на Индия ще направи всичко според моето желание, а още повече — и сам кралят на Великобритания ми изпраща грамота с титлата сър и любезно писмо. Ще ти ги покажа. Та ето, Сидха, който и да си ти, каквото и да е твоето минало, аз мога да те оставя при мене, ако пожелаеш сам. И ти ще получиш при мене онова, което никъде няма да намериш. Помисли. Можеш да не ми отговаряш сега. Ще дойда при тебе след закуска.

Върнаха се в двореца.

Ариел остана сам. Той се страхуваше най-много да не попадне отново в ръцете на Пирс. А никой освен раджата не ще може да го защити, ако Пирс го намери. В това Ариел не се съмняваше. Засега има благоволенieto на раджата. Защо да не се остави в неговите ръце? Лолита е близко, с нея ще намери начин да се види. „Ако раджата смени милостта с гняв... — Ариел се усмихна и политна към тавана. — Нима няма да мога да отлетя?“

И когато раджата се яви след закуската, Ариел му разказа честно всичко, което знаеше за себе си и за училището „Дандарат“.

Раджата се интересува много от разказа му и особено от училището.

— А няма ли там още някакви чудни младежи като тебе? — запита той.

— Има такива, тялото на които може да свети или да изпуска аромат, има гадатели на мисли, предсказвачи на бъдещето...

— Трябва непременно да се каже на Мохита за това. Но ти, млади човече, все пак си чудо на чудесата. И така, съгласен ли си да останеш при мене по своя воля? Ако си съгласен, аз ще сваля решетката от прозореца и ще хвърля тази верига в езерото.

„А ако не се съглася, ти ще хвърлиш и мене самия в езерото“ — помисли Ариел и отговори:

— Съгласен съм. Но как се казваш и кой си ти?

Раджата се разсмя.

— Ти наистина си паднал от небето. Аз съм раджа Раджкумар. Ти все пак си необикновен човек, макар и човек. Много ми е драго, Ариел. Отсега нататък ще се ползуваш с пълна свобода в пределите на моите дворци и паркове. Но не по-далече! Даваш ли дума?

Ариел си спомни за Лолита — за нея той не каза на раджата, мислеше да поиска разрешение да лети из околностите, но реши, че е още рано да се обръща с такава молба, и отговори:

— Давам дума.

Раджата беше необикновено доволен. Без верига с летящия човек можеха да се измислят много повече забавления. Това беше най-важното.

Още същия ден решетката от прозореца беше свалена, а веригата захвърлена в езерото.

ГЛАВА XXII

НОВАТА ИГРАЧКА

Можеше да се помисли, че раджата, жаден за забави, се беше побъркал по Сидха-Ариел. Той заряза не само работите си, но и всички свои любими развлечения — бой на гладиатори, лов. От сутрин до вечер прекарваше с Ариел, заставяше го да прави разни шеги или да измисля нови. Ариел покорно и дори охотно се подчиняваше на раджата.

След като събереше в най-голямата и висока зала цялото си домочадие, раджата, излегнат на възглавници, командуваше:

— Издигни се към тавана, Ариел! Лети в кръгове! Стоешком! Лежешком! По-бързо! Още по-бързо! Преметни се! При мене, Ариел! Вземи маймунката и лети с нея!

Ариел вземаше маймуната и се издигаше. Маймуната скимтеше силно от страх и се дърпаше от ръцете му. Зрителите се смееха до сълзи, а раджата повече от всички. Веднъж маймуната, като одраска Ариел, се измъкна от ръцете му и падна за щастие на възглавниците, но все пак се удари и дълго скимтя.

Ариел се издигаше и с опитомени гълъби, и с папагали, пускаше ги под тавана, гонеше ги и сам се преобръщаше като гълъб преметач.

Случваше се да лети и с момченца и момиченца. На момчетата това им харесваше, а момичетата скимтяха не по-малко от маймуните. Летеше и с чинии, отрупани с лакомства или пълни с цветя. Цветята разхвърляше на зрителите и ловко ги хващаше, както лети.

Когато фантазията на раджата за изобретяване на домашни развлечения се изтощи, преминаха в парка. На раджата особено му харесваше един номер: Ариел трябваше плавно да се издигне до самия връх на купола на дворецовата кула, оттам да пада стремително с главата надолу към езерото, над самата вода да се обърне, да застане на повърхността и крачейки, сякаш върви по водата, да се върне при него.

Това забавление се харесваше и на самия Ариел. Той се издигаше покрай стената, разглеждаше шарките, скулптурните изображения,

пукнатините, лястовичите гнезда. Мяркаха се етаж подир етаж, колони, галерии, балкони... Той се усмихваше на хората, които поглеждаха от прозорците. Веднъж хвана, както си летеше, една роза, подадена му през прозореца лично от Шияма. Той и кимна с глава и вече не изпусна цветчето.

Така се издигаше все по-високо и по-високо.

И ето, той стои на върха на яйцевидния купол, под слънцето, подлагайки гърдите си срещу поривите на вятъра. Над него — синьо небе, наоколо — безпределен простор. Със свистене прелетяват лястовичките. Долу блестят огледалата на езерата и водоемите, зеленят китни дървета и разкошни паркове. В тези минути му се искаше да пее. Ето така би отлетял! Къде?... Към къщурката на Лолита! Но не бива... Не сега... Долу е раджата, малък като буболечка, вече гледа, вдигнал глава, очаквайки скока. Време е да скача.

И странно — от земята той се издигаше спокойно и радостно, но пред скока от голяма височина чувствуваше страх и стягане в гърдите, може би като парашутист, който се опасява, че неочаквано парашутът ще откаже и няма да се разтвори. Ами ако също така неочаквано откаже и тази необикновена способност да лети?

Сподавяйки инстинкта си за самосъхранение, Ариел се хвърляше с главата надолу и като полетяваше малко, задържаше се във въздуха. Това ставаше сполучливо. Значи, всичко е наред! И падаше вече спокойно.

— Малко е да се позлати такъв човек! — викаше раджата от възторг. И измисляше вече ново развлечение.

Трябва да заведе Ариел в маймунарника — така наричаха развалините на стария замък, където се бяха заселили маймуни. Те дотолкова бяха свикнали с хората, че вземаха храна от ръцете им, но все пак не се оставяха да ги хващат. Ариел би могъл да лови младите маймуни. Каква суматоха и смях ще падне!

Или да отиде с Ариел на лов за тигри. Раджата си въобразяваше, че е възседнал слона, тигърът се хвърля на шията на животното и в това време Ариел налита отгоре върху тигъра и му забива ножа във врата...

Можеше да накара Ариел да лови в гората птици... Да прелита през цветни обръчи... Да се издига нощно време с фенер високо-

високо в небето и оттам да хвърля цветя... А защо и той да не полети с помощта на Ариел?

Раджата примижаваше от удоволствие, като си представяше безкрайната верига от нови увлекателни развлечения, на които може да кани важни сахиби и прочути съседи. Самите богове служат на великолепия раджа Раджкумар!...

Не само раджата, но и всички обитатели на замъка се увеличаха по Ариел-Сидха. Името му не слизаше от устата им. „Чухте ли какво направил Сидха вчера? А как ходеше по тавана с главата надолу!... А как през нощта над голямото езеро запалваше във въздуха огньовете!...“ Разказите следваха един подир друг. Всички се учудваха, мнозина завиждаха, други дори съжаляваха: „И все пак той е в клетка, макар и позлатена. На негово място аз бих — шепнеше един събеседник на ухото на другаря си — грабнал торба брилянти, колкото могат да се издигнат, и бих отлетял!“

Слуховете за летящия човек на раджа Раджкумар плъзнаха из околностите. Те достигнаха до Низмат и неговата внучка, достигнаха в края на краищата и до адвоката Доталер.

ГЛАВА XXIII

МОХИТА СЪБИРА МАТЕРИАЛИ

От многобройните обитатели на дворците на раджата само един човек гледаше намръщено и със затаена злоба Ариел. Това беше Мохита.

Първите дни той се радваше на необикновения успех на своята находка. Но много скоро почна да забелязва, че вниманието на раджата е всецяло погълнато от Ариел. Сидха-Ариел засенчи всички. Мохита беше забравен от неблагоприятния раджа, като че ли Ариел наистина се бе спуснал от небето в двореца на раджата. Ариел стана новият любимец. Раджата го отрупваше с ценни подаръци, с които Ариел не знаеше какво да прави. Мохита беше забравен и позеленяваше от завист. Отначало той се надяваше, че Ариел скоро ще омръзне на изменчивия, капризен раджа, както му омръзваха всички нови неща. Но дарбата на Ариел криеше в себе си неизчерпаеми запаси от новости. Една измислица се сменяше с друга, едно забавление — с друго, още по-интересно. Раджата разпращаше покани на свои съседи, набоби, раджи, висши английски чиновници, молейки ги обаче да не съобщават за видяното на журналистите.

Всичко това измъчваше користния и завистлив Мохита. И той най-после реши: по един или друг начин, но със Сидха-Ариел трябва да се свърши.

Отначало искаше да го убие тайно, но това беше рисковано. Трябваше да се измисли по-тънък план.

Обстоятелствата скоро му дойдоха на помощ.

Шияма също проявяваше интерес към Ариел. Като жена, макар и неуравновесена, но добра, тя го жалеше, разбираше по-добре от другите как би трябвало да се чувства тази рядка „птица“ в златните чертози на Раджкумар. Шияма оказваше на Ариел всякакво внимание, грижеше се за него, искаше от мъжа си да му дава почивка, разговаряше с него в стаята си в часовете, когато някакви неотложни работи отклоняваха раджата от забавите му с неговия нов любимец. Тя

разпитваше Ариел за живота му, четеше внимателно вестникарските бележки, в които се съобщаваха нещо ново за летящия човек, правеше справки. Така в нея съзря мисълта, като узнае миналото на Ариел, да намери неговото семейство и да го върне на близките му.

Стаята на Ариел беше на същия етаж, но за да отиде от нея в гостната на Шияма, трябваше да слезе по стълбата на долния етаж и след това отново да се изкачи на третия. За Ариел имаше по-кратък път. Когато Шияма излизаше на балкона и викаше Ариел, той се появяваше на своя балкон и прелиташе към балкона на раджината. Тя смяташе, че „жената на Цезар стои по-високо от подозренията“.

Тези въздушни визити бяха скоро забелязани от Мохита, в задълженията на когото влизаше и шпионирането на всички в двореца.

В главата на Мохита съзря план. Той тайно ненавиждаше Шияма, а и тя му отговаряше със същото. Всеки от тях имаше за това голямо основание. Мохита не обикна раджината, защото тя имаше влияние върху раджата, когото той би искал всецяло да вземе в ръцете си и всячески поощряваше най-ниските инстинкта и вкусове на деспота. Шияма намрази Мохита, тъй като виждаше в него зъл, дребнав, продажен човек.

Между Шияма и Мохита се водеше отдавна тайна борба, понякога преминаваща и в открити стълкновения.

И ето че на Мохита му падна случай да убие с един куршум два заека: да се отърве и от новия любимец на раджата, и от Шияма. Тогава влиянието му върху раджата би пораснало безпределно. Планът изглеждаше съвсем изпълним, защото самолюбивият до крайност и несдържан раджа, както добре го познаваше Мохита, беше извънредно ревнив. На тази основа веднъж в Париж едва не стана голям скандал; в Индия по същата причина един важен сахиб заплати с главата си, а раджата беше принуден да загуби много едри „камъчета“, за да замаже работата.

Да възбуди ревността на раджата, да използва това старо, изпитано средство... Но Мохита беше хитър и предпазлив. Само ревността може да не стигне, раджата твърде държи на Ариел. А ако почне да проверява, да размисля — всичко ще рухне. Хитрата Шияма ще намери начин да се оправдае. И кой е Ариел? Той не е принц по рождение, не е важен сахиб, за да го ревнуват.

Тук трябва да се действа ловко и преди всичко някак да се компрометира Ариел в очите на раджата, да се предизвика неприязън, подозрителност и по някакъв друг повод. Ако успее да опълчи властелина против новия любимец, тогава „всяка вина ще бъде виновна“. И Мохита не само лично следеше всяка крачка на Ариел, но нареди и на своите помощници да правят това. Той беше организиран образцово следенето.

Скоро Мохита събра напълно задоволяващ го материал. Той забеляза, а и помощниците му донасяха за същото: в свободните си минути Ариел охотно посещава слугите-парии — тези хора му напомняха за Низмат, Лолита и Шарад. Между слугите на раджата и Ариел се завързваха все по-приятелски отношения. Ариел обичаше децата и ги посещаваше, без да прави изключение дори за най-отхвърлените касти: метачи, дерачи, чистачи на слоновите стояла. Той забавляваше децата с полетите си, носеше им плодове, сладки неща от трапезата на раджата.

Особено се привърза към едно болно дете, което приличаше на Шарад, внук на стария градинар.

Момченцето беше навехнало крака си и не можеше да ходи. И Ариел често го вземаше на ръце, издигаше се с него ниско над цветните лехи и го люлееше като в люлка. Момчето изпаднаше във възторг. Обвивайки с мършавите си ръчички шията на Ариел, то се заливаше от радостен смях.

Слугите на раджата, които наблюдаваха тази сцена, се усмихваха и бършеха сълзите си. Тяхната любов и уважение към Ариел се увеличи още повече, когато старият градинар им показа един изумруд и рече:

— Даде ми го Ариел, за да го продам и с получените пари да повикам добър доктор от града. Нашият чаръкчия само измъчи внука, не може да го излекува.

— Откъде Ариел има изумруд? — учудваха се слугите.

— Подарък от раджата — отговаряше градинарят.

Изумрудът минаваше от ръка на ръка, блестейки върху мургавите длани.

— С това камъче може не само доктор да се извика, но и сватба да се направи — казваха някои.

— Да, човек ли е той, или бог — не знаем, но и боговете не ни жаят така, както Ариел!

И когато това необикновено същество излиташе от прозореца на своята стая и се спускаше при тях, слугите с протодушието на деца започваха да разказват на Ариел за своите нужди и несгоди. Подаръците на раджата всякога преминаваха от Ариел в ръцете на слугите.

„Отлично! — мислеше Мохита. — Ариел раздава наляво и надясно подаръците, които получава от самия раджа, и кому? На кучетата-парии! Това не може да се хареса на владетеля... Ще кажа, че е изчезнал моят пръстен... Така, намек... Ариел може да надникне във всеки етаж и във всяка стая, а и да влезе, ако няма никого... Слугите му се оплакват. В него те виждат защитник. Той ги утешава, тъжи с тях, с което развъртава... Само това липсваше, заразата на недоволството от градовете да проникне при нас! Днес слугите се оплакват, утре ще почнат да искат... Раджата няма да търпи подобно нещо!...“

Но Мохита още нищо не говореше на раджата. Той събираше сведения.

Наскоро стана следното.

Раджата приемаше някакъв важен чужденец-турист, който се интересуваше от „екзотиката“.

Домакинът показваше на госта бой на гладиатори. Заради тези боеве между раджата и раджината ставаха караници: раджината не можеше да търпи такива кървави развлечения, караше се и на него, и на Мохита, но боят на гладиаторите продължаваше, само че раджата ги устройваше в отсъствие на раджината.

И този път той покани чужденеца на боя, когато раджината отиде да се разходи с автомобила.

Край раджата се намираще и Ариел, сега неизменен негов спътник. Неговия „номер“ раджата искаше да покаже на госта за десерт, накрая.

Боят беше в разгара си. Вече се лееше кръв. С разширени ноздри и горящи очи раджата насъскваше борците.

Единият от тях силно нарани другия. Онзи падна. Първият вдигна своето желязно оръжие, за да нанесе последния удар. Но в това време Ариел, пред очите на изумения гост, прелетя през главата му на

арената и отби ръката на бореца. Раненият се възползува от това и лазешком избяга от арената.

Лицето на раджата потъмня от гняв. Ариел се намеси самоволно и прекъсна боя на най-интересното място! С този неочакван полет провали и своя „номер“. Развали цялата работа!

Раджата измъкна копието от ръцете на телохранителя с намерение да го хвърли срещу Ариел. Забелязвайки този жест, Ариел излетя над арената.

— Brut! Vête noire! Грубо животно! — чу се изведнъж гласът на раджината.

Всички се огледаха. В суматохата никой не бе забелязал как към ринга се бе приближил автомобил. В него седеше раджината. Мохита беше успял вече да се уговори с шофьора.

Раджата хапеше устните си. Кога най-после раджината ще престане да се меси в неговите работи? И как смее да го ругае пред чужденеца, и то на френски — на език, разбираем за европейския гост?

— Не се намесвай в чужда работа! — извика раджата и в гнева си хвърли копието към автомобила. Копието проби със звън предното стъкло, обсипвайки завардилият се шофьор с парчетата.

Именитият гост изтриваше потното си лице с напарфюмирана кърпичка, скривайки усмивката си — той беше щастлив да наблюдава интересна картина на екзотични нрави!

Мохита потриваше ръце зад гърба на раджата. Първата свада на раджата с Ариел! И не последната — с раджината. Кой знае? Може би работата ще се обърне така, че това да бъде последната им свада. Мохита и по-рано вливаше предпазливо отровата на омраза към раджината, като намекуваше, че тя командува господаря, че господарят е под чехъл, че за това вече му се смеят и че раджата ще направи много добре, ако по-скоро си върне свободата и направи раджина петнадесетгодишната дъщеря на съседния раджа, красива като пълната луна и кротка като гълъбче...

Но и след това Мохита не откри картите си, очаквайки ново провинение на Ариел.

И дочака...

Още от първия ден в дворците на раджата Ариел не преставаше да тъжи за Шарад, Лолита и Низмат.

Дори радостите на полета не го утешаваха. Нощем, когато раджата спеше, Ариел заставаще на прозореца. Залени от лунната светлина, дремеха парковете. Неподвижни листа на палми, цветове на лилии и лотоси в езерото. Ароматите замайваха главата. Може би и Лолита в това време при лунна светлина мечтае за него и погледите им се срещат в синьото небе върху сребристия диск. Ариел леко, като перушинка при тихо подухване, се издигаше над пода и излиташе от прозореца. Изпълваше го неизразимата радост на полета. Той се издигаше отначало бавно, после все по-бързо покрай дворцовата стена. Ето и покрива... Мярнаха се познатите лястовичи гнезда... По-високо и по-високо!... И долу пред него в далечината се откриваше страна, чудна като съновидение. Той протягаше ръце ту към луната, ту към сините простори на небето, осеяни със звезди, ту към цветущата земя... Долу се белееше стената около владенията на раджата. Отгоре дворците губеха своето величие и изглеждаха като натрупване на причудливи плодове-покриви с разнообразна форма. По-нататък се простираха гори, сред тях се виждаше път. Някъде в тези гори се намира бедната къщурка на Лолита. Ако се издигне по-високо, може да види и водоема. От къщурката го отделя малка нива.

— Лолита! — викна веднъж Ариел с пълен глас. Той беше толкова високо, че долу не можеха да го чуят.

И изведнъж, забравил всичко — и обещанието пред раджата, и това, че могат да го следят, — Ариел полетя надолу, към гората, там, където беше оставил сърцето си.

Лесно намери къщурката. Тя беше тъмна. Лолита и Низмат спяха вътре, Шарад — на верандата. Да се хвърли към спасеното момче, да го събуди... Сега още не е време... Ще се вдигне суматоха в двореца на раджата... И отново ще почне да го преследва Пирс. Ариел въздъхна дълбоко, нежно целуна по главата спящия Шарад... Огледа се. Долетя до манговото дърво, откъсна няколко плода и ги сложи до главата на Шарад.

После, като се сбогува мислено с близките, полетя обратно.

„Долетя пак! Жалко... — промърмори Мохита, който седеше върху плоския покрив на малкия дворец, където живееше със семейството си. — Но каквото и да бъде, Ариел нарушава дадената дума и лети някъде нощем. Е, това засега като че ли е достатъчно!“

ГЛАВА XXIV

БУРЯТА СЕ РАЗРАЗИ

Като издебна момент, когато Ариел се намираше при Шияма, а раджата беше много раздразнен от нещо, Мохита с разни гримаси, лицемерни въздишки и недомлъвки пристъпи към въпроса.

Той никого не обвинява и нищо не доказва. Но дългът на верен роб го задължава да отвори очите на своя господар за неща, които на него, Мохита, не му харесват. Естествено във всичко това няма нищо лошо, но не бива и да се отминават такива факти.

Мохита почна да изброява фактите с предишните уговорки.

Отначало той разказа за Ариел — за подаръците, които беше правил на слугите, за подозрителните разговори с тях, за нощните полети. После предпазливо почна да говори и за поведението на раджината.

Като видя за пръв път Ариел, Шияма го намери за много красив. Нима тя не каза това? И тогава — каква грижа! — го запита не е ли гладен. Когато Ариел летеше в двореца и хвърляше отгоре цветя, най-хубавите рози падаха на коленете на Шияма. Знак на голямо уважение ли бе от страна на Ариел? Само на уважение ли? С какво чувство раджината улавяше тези рози и ги поднасяше към лицето си — май към устните си? За да ги целуне? С какъв възторг, с какво изражение на очите гледаше тя летящия младеж! Раджата не виждаше всичко това, защото беше заслепен от Ариел. Но очите на Мохита виждат всичко... А нима тя лично не подаде на Ариел цветче, когато той, този красив момък, излетя веднъж към купола на двореца? И Ариел запази цветчето на раджината.

Ариел твърде често е сред слугите: може би готви заговор, а раджината го покровителствува и — кой знае? — дали не участва самата тя в този заговор, който може би заплашва живота на господаря?

Напоследък раджината и Ариел си устройват срещи, и то открито, като че ли да видят всички колко малко се грижи тя за своята

чест и за доброто име на своя високопоставен съпруг. Ариел лети в зенана, затворен според закона за всеки външен човек.

Кръвта нахлу в главата на раджата. Тъмното му лице започна да става мораво.

— Това е лъжа! — изхриптя той. — Ти си играеш с главата си, Мохита!

Мохита падна по очи и извика:

— За честта на господаря на моята душа не ще пожалея главата си. Иди при раджината и сам ще се убедиш. Погледай как си гукат като влюбени гълъбчета или пък готвят черен заговор против тебе!

Раджата стана, залитащ от обхваналия го гняв. Лицето му се изкривяваше от спазми. Сега то беше страшно — сякаш скрити мълнии го осветяваха със синкав пламък. Разярен и жаден за мъст, той тръгна към женската половина на двореца. Мохита го последва.

Раджата подръпна завесата.

До прозореца откъм балкона седяха сред възглавници Шияма и Ариел. Пред тях на ниска лакирана масичка имаше златен поднос с плодове. Ариел разказваше нещо, а Шияма го гледаше в лицето и внимателно го слушаше.

Гърлен вик разтърси въздуха. Ариел и Шияма обърнаха изплашено глави към завесата и видяха раджата.

Раджата скочи като тигър срещу Ариел, повали го върху възглавниците и го хвана за гърлото. Шияма се хвърли към раджата. Мохита свирна — той беше подготвил всичко. Дотичаха слугите.

— Вържете това змийче и тази мърша! — заповяда раджата на слугите. — Ариел — в кулата, а тази негодница — в подземие.

Раджата искаше да каже обратното: „Ариел — в подземие, а Шияма — кръглата кула“, но в гнева си сбърка. Мохита разбра грешката му и искаше да го поправи.

— Вярно ли те разбрах, господарю?

Но раджата помисли, че Мохита иска да защити раджината, и викна:

— Не разсъждавай!

Мохита отстъпи назад и прехапа език.

Шияма се изправи. Тя беше бледа, очите ѝ горяха от гняв.

— Нищожество! — извика тя, гледайки с презрение мъжа си. После притича до Мохита и го удари по бузата. — Негодник!...

Слугите стояха нерешителни и се страхуваха да се докоснат до раджината; част от тях, по знак на Мохита, тръгнаха към Ариел.

— Какво стоите? Кожата ви ще одера! — крещеше вбесеният раджа.

Като се подканяха един друг, слугите пристъпиха към раджината. Шияма измъкна изпод халата си кинжал. Блесна стоманата.

— Аз ще се убия, ако някой се докосне до мене! — заплашително викна тя и насочи кинжала към гърдите си.

Слугите замряха.

Ариел не видя какво стана по-нататък. Той беше вече обкръжен. След като го вързаха, вдигнаха го и го понесоха.

Ариел не се противеше; той беше изумен от вътрешната сила, с която прозвуча протестът на Шияма, и сякаш се вцепени.

Хвърлиха го в кръглата кула. Вратата се затвори.

Известно време Ариел лежа на пода до прозореца, поразен от станалото. Вратът го болеше и главата му се мътеше.

Когато мислите му се проясниха малко, той започна да разсъждава. Вероятно Мохита го е следил и е донесъл на раджата за полетите му извън владенията на раджата. Но какво е виновна раджината?... В какво я подозираха? Ето как свърши животът му у раджата! И как е наказан за своята нерешителност! Трябваше отдавна да отлети от тази клетка.

Клетата добра, раджина! Нима и тя стана жертва на някакви гнусни подозрения и доноси? Не ѝ дадоха дори да се оправдае. Да отлети ли? Желязната врата е затворена, на прозореца има дебела решетка...

Ариел виждаше част от парка, каменната ограда и зад тях, съвсем близко, пътя.

Някаква девойка стои на пътя до стената и внимателно оглежда двореца.

Ариел трепна, той позна Лолита.

Вестта, че Ариел се намира у раджата, беше стигнала до нея и тя понякога се промъкваше към двореца.

Тя успя да види, че Ариел лети над купола на двореца. От очите ѝ не убягна как красивата жена му подаде цветче, когато той прелетя край прозореца, ѝ сърцето ѝ се сви.

Крайпътният прах ли ще мечтае за слънцето? Ариел, разбира се, е намерил в двореца достойно щастие!

Но плодовете манго, появили се неочаквано край Шарад, можеше да донесе само Ариел. Значи, той е прелетявал до тях. Значи, не ги е забравил! И Лолита много искаше да види макар отдалеч Ариел.

Сега в двореца ставаше нещо лошо — чуваха се възбудени викове, хората тичаха из двора и парка. Но Ариел не се виждаше. И Лолита искаше вече да си отиде, когато изведнъж чу гласа му.

— Лолита! Аз съм, Ариел! Ако се измъкна оттук, ще долетя при тебе!... Чакай ме! — Зад него заскърца ключалката на вратата и той побърза да наведе глава към пода.

Като чу думите на Ариел, Лолита се разтрепера.

Той беше зад решетката. Какво означаваше това?...

ГЛАВА XXV

ГОСПОДАРТ Е НЕПОСТОЯНЕН

Слугите напъхаха Ариел в чувал, завързаха го отгоре и го понесоха. Помощникът на Мохита даваше с дрезгав глас заповеди.

Чувалът беше стар, не много плътен. Ариел видя светлина и като почувствува пресен въздух, разбра — носеха го през двора. После светлината помръкна, въздухът стана задушен и по-прохладен... Носеха го по дълги коридори, после почнаха да се спускат по стръмна стълба. Отново ходници, стълби... Най-после го сложиха върху студените плочи. Трепна жълт пламък на фитил. Развързаха чувала и мълчаливо поставиха в него два тежки камъка. В очите на един от слугите Ариел забеляза сълзи, а на лицата на другите — мълчаливо съчувствие. Но помощникът на Мохита следеше неотстъпно всяко тяхно движение. Ариел видя отвора на каменен кладенец. „Ето къде ще трябва да свърши дните си летящият човек“ — помисли си той с тъга.

Двама слуги завързаха чувала, вдигнаха Ариел и с въздишка го хвърлиха в дълбокия кладенец.

А в двореца, в стаята на Шияма, Мохита пълзеше на колене подир своя господар, биеше се с юмруци по челото и ридаеше:

— Смили се, господарю!...

Раджата се мяташе по стаята, отблъскваше с ритници Мохита от себе си и крещеше:

— Ти, ти, ти единствен си виновен за всичко! О, гнусен, проклет гад! Ти ме лиши от най-доброто украшение на моя дворец, от най-добрата ми утеха — летящия човек! Ти оклевети и него, и най-честната жена! Ако Шияма умре, а тя сигурно ще умре...

— Боговете ще я запазят, владетелю! Докторът каза...

— О, лукав роб! Как се обърна езикът ти да оклеветиш най-добрата жена в света? Защо това змийско жило не се покри с язви? Ти ме накара, лъжливо куче, да извърша престъпление... Пред смъртта хората не лъжат, а тя ми викна...

— Тя не ще умре, владетелю!...

— Та тя не е виновна за нищо и ти, гнусен злодей, я оклевети. Очите ми се отвориха — Раджата плесна с ръце.

— Пощади ме, владетелю! Изслушай ме!

— Почакай, гадино!... Вземете тази гнусна твар! — обърна се раджата към дотичалите слуги. — Хвърлете го в клетката при тигрите! О, ти достойно ще ме позабавляваш с това зрелище!

Слугите хванаха Мохита. Той зарева така, сякаш вече бяха го хвърлили в клетката на тигрите.

Но когато го изнесоха в другата стая, той изведнъж престана да крещи и заговори тихо, обръщайки се към слугите:

— Не ме хвърляйте на тигрите днес. Почакайте до утре. Всеки ще получи по хиляда рупии... Утре гневът на раджата ще премине и той ще ви накаже, ако избързате да ме хвърлите в клетката. Аз пак ще му потрябвам. И на вас ще потрябвам! Чуваш ли, Банким, чуваш ли, Ганендра?... По хиляда рупии!... Утре раджата ще зашита: „Къде е моят любим Мохита?“. Няма го Мохита! „Кой е посмял да го хвърли? Да му се отреже главата!...“ А ако не ме хвърлите, ще каже: „Добре, че сте запазили моя скъп Мохита“. И ще ви възнагради щедро... И за всеки случай нахранете тигрите до пресищане. Така, че късове месо да стърчат от устата им. Така, че зверовете да не искат и да ме погледнат.

... Всичко това стана вечерта, а на другия ден при раджата дойдоха Боден, Пирс, Доталер и Джейн.

ГЛАВА XXVI

БОРБА ЗА ЖИВОТ

Кладенецът беше дълбок. Като летя няколко секунди, Ариел се опита да забави падането. И сполучи, макар и много трудно. Но ще успее ли да се издигне! Камъните го теглеха надолу.

Чувалът се удари във водата с плясък. По тялото на Ариел преминаха тръпки — водата беше студена. За да не губи напразно сили, той се мъчеше да държи над водата поне главата си. Намокрената тъкан на чувала пропускаше лошо въздуха, който и без това беше тежък и почти без кислород. Ариел рискуваше не само да потъне, но и да се задуши.

Когато затихна шумът от падането, в настъпилата тишина се разнесоха гласове:

— Край!... Жалко!...

— А ти, Акшай, казваше, че ако той не е бог, то е сроден с боговете. Ако беше бог, не би се оставил да го удавят като кученце.

— Сега него, утре някого от нас...

С това свършиха погребалните речи. Скоро се чуха звуци от отдалечаващи се стъпки и захлопване на врата.

Ариел подскочи нагоре с отворена уста. Струваше му се, че тялото му се разкъсва. За миг той дори загуби съзнание, а камъните го теглеха надолу. Потъна в студената вода и се свести.

„Ако не се издигна веднага — гибелта е неизбежна“ — мина му през ума. Като затаи дъх, стисна зъби и сви пръстите на ръцете си, той почна отново да се издига, този път още по-бавно. Почна борба на две сили: едната теглеше нагоре, другата — надолу.

Важното е да не изгуби съзнание, за да отстъпи на силата, която го увлича надолу, там е смъртта...

Нагоре, надолу, отново нагоре, още, още малко... Ариел се обливаше в пот и цял трепереше. В устата си почувствува солен вкус на кръв. Нещо дращеше очите му.

По-високо! По-високо!

Но няма повече сили... Дали да не прекрати тези ужасии страдания на свръхчовешко напрежение? В главата му се омесват шум и звън, някакви писъци... Може би се пукат кръвоносните съдове... Кой е това? Къде? Блясва синкавата стомана на кинжал, ослепява очите до болка... Да падне, да не живее...

Ами ако спасението е близко?...

Ариел се мъчи да напипа стените на кладенеца, но на нищо не се натъква. Издига се все по-високо и изведнъж удря в нещо главата си. Къде е той? Нима, отивайки си, слугите са похлупили кладенеца с каменна плоча? Тогава всичко е свършено!

В последния проблясък на съзнанието си Ариел се досеща — ударил се е о свода на кладенеца. Само да не падне обратно.

Той губи съзнание.

Вероятно Ариел беше лежал дълго в безсъзнание. Като дойде на себе си, той с радост се убеди, че лежи на твърдо и сухо място.

Само летящ човек можеше да се измъкне от този кладенец!

Но той все още оставаше вързан в чувала с камъните.

Направи опит да развърже ръцете си, но възлите бяха затегнати здраво. Единственото, което успя, беше да прогризе малка дупка на чувала. Почна да диша по-леко. Какво да прави по-нататък?

Така той запълзя покрай стената, свърна зад ъгъла, допълзя до вратата, опипа я през чувала, опита да я блъсне, но вратата не се помръдваше. Запълзя по-нататък. Отново свърна зад ъгъла. Стената се проточваше дълга-предълга. Някакъв коридор. Може би той ще го изведе на свобода... Като си почиваше и от време на време почти изпадеше в безсъзнание, Ариел се придвижваше бавно напред. Чувалът почна да се прокъсва. Вървите се разхлабваха от движението.

Ето, той почувствува струя пресен въздух, вмъкнал се отнякъде в задушното топло подземие, и скоро действително намери отвор. Опита да се промъкне през него, но той беше толкова тесен, че само главата му се провря.

Отново запълзя. Мина покрай няколко такива отвора, които навярно служеха за вентилация. Най-после намери един по-широк. Почна да се провира през него. Старият чувал най-после се разкъса и камъните се изсипаха. Ариел се вдигна леко нагоре, долетя до някакъв завой и изведнъж почувствува пресния въздух.

Въздъхна радостно, с пълни гърди.

Трябва да избере посока... Той се обърна към зората. Изток... Отзад — запад, надясно — юг, наляво — север. Накъде да лети? При Лолита, Шарад, Низмат! Реши да свърне към пътя.

Като прелиташе над парка и кладенеца, от който измъкна момчето, Ариел чу как някой извика изумено.

— А той все пак е сроден с боговете! — извика слугата, клатейки глава. Това беше Акшай. — Отлитай, отлитай, гълъбче! — поздрави той Ариел. — Аз няма да кажа на никого, че съм те видял! Само да не те пипнат пак! Явно, двоите небесни роднини не ти помагат много в трудни моменти!

Ариел не само че не чуваше тези думи, но дори не погледна човека, застанал край кладенеца — не му беше до това. Макар сега да летеше без товар, той чувствуваше, че силите го напускат. Всички преживявания от вчерашния ден, ужасната нощ, нечовешката преумора... Не, не ще може да долети до къщурката на добрия Низмат...

Ариел се спусна в храстите край пътя и потъна в тежък сън.

ГЛАВА XXVII

НАХОДКА

При изгрев-слънце по пътя се появиха селяни, странствуващи монаси, магарета, натоварени с кошници.

Наближаваше пладне, когато по пътя се зададе пращен автомобил, в който седяха трима мъже и една девойка. Като видяха автомобила, изплашените селяни се отбиха от пътя и ниско се поклониха.

— Спрете, Джеймс — каза един от сахибите, обръщайки се към шофьора, когато колата наближи легналия в канавката човек. — Тука, изглежда, е извършено престъпление. Виждате ли онази окървавена глава?

Девойката, която седеше в автомобила, побледня.

— Какво ни интересува това, мистър Доталер? — възрази старият сахиб, лицето на когото приличаше по нещо на бухал. — Малко ли хора се убиват по пътищата на Индия? Защото това са диваци! Карайте, Джеймс!

Колата полетя напред.

— Стойте, Джеймс! — строго викна Доталер. — Върнете колата назад. Не можем да отменим това, мистър Бодеж. Вижте по-хубаво — това е бял човек. Може би е англичанин и е още жив. Защото негодниците-туземци са готови всякога да изпратят на онзи свят сахиба! Както щете, но аз ще отида да го огледам.

Колата спря.

— Той още пъшка! Той е жив! — извика Доталер. — Някакви върви, трябва да го развържем — продължаваше той, като се; наведе и с погнуса отрязва люлеещите се на ръцете и краката парчета върви. — Ей, вие! Някой от вас! Елате тук! — викна той, обръщайки се към спрелите наблизо селяни.

Този жест беше разбираем и за онези, които не знаеха английски, но никой не направи ни едно движение.

— Магарета! Страхливи говеда! — изруга Доталер. — Джеймс, бъдете така любезен, помогнете ми!

В същия момент Пирс с ужас извика:

— Това е той!

— Кой той? — запита бързо девойката, като още повече побледня.

— Той... вашият нещастен брат Ариел... Аврели Халтън...

Джейн извика и се облегна на седалката на автомобила. Боден и Пирс забързаха към Ариел. С общи усилия мъжете го пренесоха в колата. Джейн кършеше мълчаливо ръце, като гледаше брат си.

Ариел беше в безсъзнание.

— Да вървим, Джеймс! — командуваше Доталер.

Рязко изсвирване на автомобила. Тълпата се отдръпна встрани и колата потегли.

Когато тълпата селяни остана назад и автомобилът почна да ускорява движението си, минаващата наблизо девойка в бедно сари простря ръце и извика:

— Ариел!

При този вик по лицето на Ариел се изписа радост, той леко се усмихна, но клепачите му не се отвориха.

„Само това липсваше! Бедна улична девойка знае името му!“ — помисли си Джейн.

„Трябва да се изясни тази работа!“ — реши Пирс, като изпроводи беднячката с учуден поглед.

ГЛАВА XXVIII

ТОЙ ОТЛЕТЯ

Докараха Ариел в хотела на малкия градец, който се намираше на няколко мили от резиденцията на раджата, сложиха го на легло и пратиха за доктор.

Ариел бълнуваше. Джейн не се отлъчваше от брат си. Тя му даваше вода, мокреше с ароматен оцет челото му, гледаше измъченото му лице и мислеше: „Само да не умре!“.

„Само да не оживее!“ — молеше се Доталер.

Пирс си мислеше: „Сега вече няма да го изпусна от ръцете си!“.

Боден... Но Боден без кукумявкините очи на съдружника си беше съвсем отвикнал да разсъждава. „Само да се извлечеше от всичко полза... Но как?“

Като прегледа Ариел, лекарят каза на английски:

— Треска... Възможно е да е на нервна почва. Преживял е някакво голямо сътресение...

— И то много сериозно — обади се от ъгъла Пирс.

— Опасно ли е? — запита Джейн.

— Не, мис. Ако е на нервна почва, не е опасно, но...

Лекарят се смущаваше от кръвотечението от носа, ушите и устата, което, изглежда, е станало неотдавна у болния. За това той не можеше да даде обяснение, но се помъчи да не показва смущението си.

Като подписа лекарства, той побърза да си отиде.

Пирс не се отлъчваше от кревата на Ариел. И през цялото време се вслушваше в бълнуването му.

— Кинжал... Шияма... Тя се уби... Каква низост!... Лолита... Но аз мога да летя... Ние с тебе ще отлетим...

„Не бърбори ли той за онази девойка, която срещнахме на пътя?“ — мислеше Джейн.

Пирс се обърна към нея:

— Виждате ли, мис, вие сама сега можете да се убедите, че брат ви е душевноболен. Той си е въобразил, че може да лети като птица.

От гласа на Пирс Ариел трепна, по лицето му премина конвулсия, той отвори очи и в ужас извика:

— Пирс! Бхарава! Пак „Дандарат“ ли? — и отново загуби съзнание.

— За какво говори? Какво толкова го развълнува? — запита Джейн, изплашена от вика на брат си и от неговия вид. — Какво е това „Дандарат“?

— Хората при температура бърборят всякакви глупости, всичко, каквото им дойде в главата — отговори Пирс, като се отдръпна обаче от леглото. Той застана така, че Ариел да не може да го види.

Лекарят правилно определи болестта — Ариел имаше само силно нервно сътресение. И както понякога става в такива случаи, клинът беше избит с клин — гласът и видът на Пирс, мисълта, че той отново е попаднал в „Дандарат“, пробудиха у Ариел инстинкта за самосъхранение и прекъснаха бълнуващото му трескаво състояние. Той скоро дойде на себе си. Научен в „Дандарат“ да скрива мислите и чувствата си реши да не дава вид, че съзнанието му се е възвърнало и започна да симулира бълнуване, като незабелязано наблюдаваше околните.

Ариел забеляза миловидната девойка. „Болногледачка“ — помисли си. Като огледа незабелязано стаята, той с облекчение се убеди, че не се намира в „Дандарат“. Значи, още е възможно да избяга от Пирс, който беше успял да го проследи.

От съседната стая се чуваха нечий възбудени гласове. Доталер се беше счепкал с Боден заради Ариел. Пирс не изтрая и отиде при тях. Остана само девойката. Ако беше излязла и тя! Прозорецът е отворен, Пирс не се погрижи да го затвори, смятайки Ариел за тежко болен. Да се опита ли да отлети? Но ще има ли сили? Той е още много слаб, макар чашката силен бульон да го подкрепи. Какво обаче рискува? Нима сега не е в ръцете на Пирс?

Изведнъж Ариел се издигна над кревата в легнало положение, без да отхвърля завивките, с които беше покрит. Девойката извика от ужас. Описвайки по стаята дъга, Ариел излетя през прозореца.

Чули вика на Джейн, всички дотичаха в стаята.

— Той отлетя... Или и аз заболях и бълнувам?... Защото Аврели скочи от кревата и отлетя през прозореца...

Пирс хукна към прозореца и видя Ариел в синьото небе, високо над палмите.

— Този негодник пак ме надхитри! — бясно извика той.

— Значи, истина е? Боже мой! Но това е невероятно! Аврели лети? Моят брат Аврели Халтън да е летящ човек?

— Да, да, да! — закрещя Пирс в лицето на девойката. — Лети и отлита, дявол да го вземе! Аз го направих летящ човек, на своя глава, ако искате да знаете!...

ГЛАВА ХХІХ

ВЪЗДУШЕН БОЙ

Ариел летеше с такава бързина, че се задъхваше. Сетне хвана края на чаршафа и се уви плътно, за да не се надува и да не забавя полета му. Само при лакътя ъгълът на чарфаша трепкаше като бяло крило и жителите на затънтеното градче следяха с недоумение полета на невиджаната бяла птица.

Долу се виждаха плоски покриви, тесни криви улици и градини, зад града — планина, обрасла с дървета, зад планината — пясъчна долина, а още по-далече тъмнееше зеленината на горите.

Измъкнал се от страшния плен, Ариел вече не мислеше накъде лети, не избираше посоката, само да отлети по-далече...

Отляво духна силен горещ вятър, който почна да отнася Ариел настрана, пречейки на полета му. Изведнъж той видя как иззад хоризонта, обвит в синя мъгла, се издигат кълба сиво-мъгливи облаци. Ще има буря. Ариел измени посоката и полетя още по-бързо.

Като летя около един час, той почувствува умора. Слънцето печеше немилостиво. Беше жаден и гладен.

Трябва да кацне и да отдъхне.

Той погледна надолу, избирайки място. Блестяха железопътни релси, сред високите червени тухлени сгради се издигаха фабрични комини, а около сградите личаха жалките бордеи на работническото селище. По-далече от хората!...

Безкрайни ниви, на хоризонта — тъмните петна на гората, сребърният завой на реката. Там!...

Нивите постепенно оставаха назад. Отпред се виждаха вече тръстиките гъсталаци. Ами ако хората го забележат? Трябва да се спусне тук, да си избере уединено място.

Изведнъж над главата му се чу шум и глухо пляскане на крила. Ариел видя огромен орел, който летеше над него толкова ниско, че го облъхваше с вятър и го оглушаваше. Горящите му очи бяха устремени

върху Ариел, кривият хищен клюн поотворен, извадени огромните нокти. Ариел се метна настрана, а орелът подир него.

Започна въздушен бой.

Орелът нападаше стремително, а човекът със същата стремителност се завардваше от ударите и като направи голям полукръг, се опита да хване птицата отгоре за крилата или шията. Орелът обаче също действуваше ловко. Един път орелът сполучи да одраска крака на Ариел. Разсърденият Ариел се изхитри и удари птицата с другия крак в гърба и тя се преметна във въздуха.

Трябваше да се изучат навиците и тактиката на врага.

Човекът скоро се убеди, че орелът най-лесно се спуща надолу, като прибира крилата си и много бързо лети по права линия, но по-трудно набира скорост при завоите, малко се забавя със своите огромни крила, а най-много време му трябва да премине във вертикален полет. Наистина всичко това става за няколко секунди и дори части от секундата, но и тези мигове могат да решат изхода на боя. Излизаше, че най-безопасно е да имаш предимство във височината. Почна състезание за височина.

Премятайки се, огромната птица и човекът се издигаха все по-високо и по-високо. Двамата взеха да се уморяват. За Ариел, и без това изморен, беше лошо. Колко пъти той се изплъзваше под самите нокти на орела и колко пъти със здравите си пера орелът го удряше болезнено по лицето!... Най-после така удари с крило Ариел по главата, че той за миг изгуби съзнание, но веднага излетя отгоре и хвана орела за шията. Орелът се метна над него, дори се преобърна във въздуха, мъчейки се да се освободи, но не сполучи. Изплашената птица полетя направо към планините, които се виждаха зад гората. Ариел се опита да управлява полета, като ту закриваше едното око на орела, ту обръщаше главата му. Орелът обаче не разбираше какво искат от него и започваше да се мятта. И Ариел се отказа от своите опити.

На път към планините се виждаше река, където Ариел можеше да се напие с вода — това беше главното.

Спуснаха се на една горска поляна близо до реката. Ариел веднага излетя и се скри в тръстиките. Орелът, който рухна тежко в гъстата трева, лежа известно време с разперени крила, като отваряше и затваряше клюн и неподвижно гледаше пред себе си със замаяни очи.

После посраменият цар на въздуха се размърда, сви крилете си, отново ги разтвори и полетя, съпровождан от погледа на Ариел.

ГЛАВА XXX

ЧУЖД НА НЕБЕТО И ЗЕМЯТА

Когато шумът от крилете утихна, Ариел чу звук на свирка и като погледна надолу, видя мирна картина.

По тинестия бряг на реката пасеше стадо биволи. Ето голям синкав бивол с извити рога се потопи до шия в тинята, другите биволи тръгнаха подир него и скоро из тинята се виждаха само техните плоски носове.

На могилката полуголи пастирчета се улисваха в своите детски забави — правена от кал къщички, стени, дворци, фигурки на биволи, поставяха в ръцете на глинените човечета тояжки от камъш; други плетяха от трева кошнички и настаняваха в тях щурци; някои нижеха гerdани от черни и червени орехчета, ловяха жаби, свиреха на саморъчни флейти и пееха провлечени песни със странни трели.

Забравил временно жаждата и глада, Ариел наблюдаваше с интерес и завист пастирчетата. Те бяха щастливи посвоему. Тяхното детство минава сред природата, никой не ги преследва, не ги мъчат и не ги плашат както децата в „Дандарат“... Ариел нямаше с какво да си спомни детството освен далечните, почти избледнели впечатления за дома в мъглявия град, за стаята, килима, играчките, малката светлокоса девойка... Но и тези спомени се помрачават от зловещата фигура на човека в черно, който — насън или наяве — стъпка неговите играчки, грубо стъпка неговите детски години...

Изведнъж Ариел си спомни своята болест, своето неотдавнашно бълнуване... Та това беше вчера и дори днес!... Сред хората, наобиколили кревата му, той видя стар човек, лицето на когото напомняше лицето на онзи човек в черно, макар старецът да беше облечен в бял костюм, каквито носят европейците в Индия. Нима всичко това не беше бълнуване? Наред с Пирс този зловещ старец с остър нос-клюн и бухалски очи. Как е попаднал в стаята?... Имаше още един, висок, бръснат, който през цялото време гледаше Ариел с такава злоба. Какво е нужно на тези хора и какво ги е обединило? Само

девойката го гледаше със състрадание. Сигурно е добра като Лолита, Низмат, Шияма. И все пак колко малко добри хора има на света!...

Далечните гръмотевици върнаха Ариел към действителността.

Въздухът беше нажежен и необикновено задушен. Отново му се прииска да яде и пие. А пастирчетата като че нарочно оставиха игрите, седнаха в кръг и започнаха да пладнуват, изваждайки от торбите и кошничките си оризови питки, кокосови орехи и грозде.

Да си поиска ли? Но ако са го видели как долетя с орела, сигурно ще избягат от страх... Ще избягат, но може би ще оставят питките? Ариел стана, уви се в чаршафа и тръгна към децата.

Децата забелязаха непознатия бял човек и застанаха нащрек.

— Здравейте, братлета! Аз съм беден акробат. Искате ли да ви покажа една забавна шега? — запита Ариел.

Той изведнъж застана на ръце, след това се повдигна на пръстите на ръцете си и най-после се опря на показалеца на лявата си ръка. Като постоя така една минута, отново застана на краката си.

Децата бяха възхитени. Такава забележителна шега не е правил ни един панаирджийски акробат. Когато пък Ариел, като подскочи, се преметна няколко пъти във въздуха и застана на краката си, възторгът им нямаше граници. Те шумно, в надпревара му предлагаха питки, сушено грозде, кокосови орехи. Ариел се напи с вода и добре си хапна.

Прогърмя съвсем близко. Ариел искаше много да остане с децата, но страхът от Пирс го гонеше по-далече.

Като се сбогува с тях, той навлезе в горския гъсталак и когато той го закри съвсем от брега с децата и биволите, се изви над гората и внимателно се огледа.

Облаците покриха вече половината небе и хвърлиха гъстата си сянка върху нивите, които той току-що отмина. Вятърът налетя на вълни. Толкова по-добре. Този вятър, който гони облаците, ще му помогне да отлети по възможност по-далече от преследвачите. И Ариел се издигна още по-високо. Сините облаци висяха вече съвсем над главата му.

Изведнъж ураганът подхвана Ариел, хвърли го отначало надолу, а после, като го завъртя, го понесе нагоре в гъстите облаци. Ариел се опита да се бори, но изведнъж почувствува, че това е невъзможно. За да не губи напразно сили, той реши да се остави във властта на циклона. В края на краищата за него няма нищо страшно в това.

Защото не може да падне и да се разбие. Когато циклонът утихне и не ще може да го поддържа, той ще премине на самостоятелен полет.

Като обезтегли тялото си, Ариел почувствува, че вятърът е утихнал съвсем. Дишаше се леко. Не се усещаше ни най-малко движение на въздуха. „Това е, защото аз летя със също такава бързина, както и циклонът“ — досети се Ариел.

Но като погледна надолу, той неволно потрепера, въпреки че се намираше на голяма височина: под него прелетяваха необикновено бързо ниви, планини, гори, реки, селца... Отгоре му се стори, че сините планини, тъмнокафявите скали, черните пропасти, преплетени от ослепителните лиани на мълниите, падат върху него... И изведнъж те се стовариха, закръжиха, завъртяха... Къде е небето? Къде е земята? Всичко беше покрито със сива мътилка, наоколо светкавици, грохот, неочаквани пориви на дъжда ту отгоре, ту отдолу, ту отстрани. Насрецните ветрове го преобръщаха и въртяха като откъснат лист. Вода заливаше ушите, устата, носа, главата му се мътеше.

Най-после попадна в низходящо течение на въздуха.

Дъждът и вятърът сякаш внезапно спряха — той падаше заедно с тях. Но достатъчно беше малко да се задържи и въздушните вълни и потоците вода се стоварваха върху него и го дърпаха надолу.

Неочаквано видя наблизко земя. Не, не земя, а безпределно тъмно море, изплаващо от мълниите. Нима циклонът го е отнесъл в океана?... Дълго ли ще може да се задържи във водата?... Не, това не е океан. При блясъка на мълниите Ариел видя върхове на дървета, покриви на къщи... Наводнение!...

И изведнъж златен лъч на ниското вече слънце освети някакво островче. Тук! На всяка цена!

Преодолявайки съпротивлението на вятъра, Ариел летеше към островчето. Той виждаше колибите на бедното село. Облаците отново скриха слънцето, но ураганът отмина вече нататък, вятърът утихна, само дъждът още продължаваше, макар и не с такава сила.

Ариел почти падна до една беседка, увита с лиани, и чу край себе си тежко дишане.

С бляскаща от дъжда синкава козина, надул хълбоци, се бе излегнал един бивол, вероятно доплавал отдалече и изморен от борбата със стихията.

Ариел си почина малко и като шляпаше из локвите, пълни с жаби, и затъваше в калта, тръгна по разкаляната пътека към човешкото жилище. Бамбуковите дървета скърцаха под последните пориви на вятъра.

Ето я къщурката. Дъждът е измил глината от стените на оградата и стълбовете на вратата. Нейните крила висят безпомощно на пантите.

Дворът е обрасъл с трева. Чимовият покрив на къщата е пропаднал. Ариел се качва на верандата и като изплашва един сив гушер, влиза в дома. По пода със звук „тик-тик“ тичат малки скорпиони. Стените са покрити с плесен. Тясна стълба води към покрива.

В ъгъла гол старец, който можеше да се вземе за статуя, седеше неподвижно, отпуснал очи, в позата на дълбок размисъл. Скелет, обвит с кожа, с дълга бяла брада.

— Саниаси! — извика Ариел.

Старецът не излезе веднага от своето съсредоточено състояние. Вдигайки глава, той погледна Ариел с неவிждащи, светлосини като на бивол очи и напевно продума:

— Радостта е намиране на безконечното в конечното!... — И пак наведе глава.

Тук Ариел няма да може да намери помощ и покрив. Той излезе.

Съвсем се стъмни. Като премина през селото, Ариел се убеди, че то беше полуразрушено и пусто. Само в една колиба, осветена от мъждив светилник, се движеха четири бели призрака — това бяха жени, дошли да измият покойник.

Изведнъж Ариел почувствува такава самота и изоставеност, че заплака, едва ли не за пръв път, откакто плака в детството си, когато черният човек стъпка играчките му.

Въпреки настъпващата нощ той бързо се вдигна нагоре и полетя над заляната с вода мъртва равнина, стараяйки се да не гледа надолу.

Последните облаци бързо отплуваха зад хоризонта.

В бездънната синева на нощното небе пред Ариел блесна ярка звезда. Той полетя към нея като към светлината на фар.

Към звездите! По-далече от земята и хората!...

ГЛАВА XXXI В ДЖУНГЛИТЕ

Ариел се събуди под тавана на полуразрушен храм и не можа да разбере къде се намира. Но скоро си спомни мъртвата, заляна от вода пустиня с отразяващите се в нея звезди. Той летя над нея дълго-дълго, почти цяла нощ. На хоризонта, над блестящото тъмносиньо огледало на водата се показа черната ивица на гората. Бряг! Отдих! Ариел полетя още по-бързо.

Когато стигна края на гората, той беше толкова уморен, че не се зае да търси сухо място, а политна към едно голямо клонесто дърво и се настани като в гнездо. Прислонил глава до стъблото, той веднага заспа.

Събуден от първите лъчи на слънцето, Ариел с учудване забеляза, че виси във въздуха до дървото. Вероятно насън несъзнателно се е отместил от опората си. Макар и заспал, от предпазливост е обезтеглил тялото си, затова не е паднал на земята, а е продължавал да спи във въздуха. За него това беше полезно откритие — той ще може да спи във въздуха! И тази възможност много му послужи.

Когато се събуди, въздухът беше изпълнен с гъсти изпарения, пронизани от пурпурно-оранжевите лъчи на изгряващото слънце. Край него в клоните вече пееха птици, кряскаха маймуни. А долу край дебелите криви корени на дърветата, се грееше в лъчите на слънцето грамадна кобра.

Какво би станало с него, ако по време на съня си беше паднал на земята!

Кобрата се напи с вода от локвата, повдигна глава на една трета от дължината на тялото си, огледа се и видя в тревата една пъстра птичка.

Ариел забеляза опасността, която заплашваше птицата, и поиска да я подплаши, но кобрата се нахвърли мълниеносно на жертвата и я погълна, преди тя да успее да писне.

„Ето така ме дебнеше и Пирс — помисли си Ариел. — Но кобрата е гладна, а на Пирс за какво съм му?“

Обаче и Ариел беше гладен, и той трябваше да помисли за храна.

Отново се издигна над върховете на дърветата и видя, че се намира в края на диви, първобитни джунгли. Докъдето очи стигат, се виждаха като вълни на зелено море купчини огромни дървета. Ариел полетя над това море от зеленина. Сред една горска поляна забеляза развалини на храм с грубо изсечени колони, обвити с лиани. Долу растеше гъст храсталак.

Не би било лошо да се засели тук. Ариел се спусна вътре през дупката на полуразрушения покрив.

Обдъхна го влажен, застоен въздух. Покривът беше отчасти запазен. Тук можеше да се укрие от лошото време и от тропическите дъждове. В ъгъла на тази запазила се част от храма имаше черна статуя на седнал в кресло Индра, висока три човешки боя. Дланите на ръцете лежаха върху коленете му. Единият крак беше отпуснат на земята, а другият подвит. Очите бяха полузатворени. На главата имаше конусообразна митра^[1], а на гърдите — огърлица. Край него стояха фигури на божества в човешки ръст.

На коленете на Индра можеше да се нареди постеля, като се нахвърлят вършини, листа и мъх.

Статуята се намираще в тясна дълга стая. Вдясно имаше колони, отделящи съседното помещение на храма с нисък сводест таван, дясната стена пък беше почти цялата открита, а сводът се поддържаше само от четири квадратни колони. Това е открит път за дивите зверове.

Но нима от всички страни не го заобикалят зверове?

Ариел излетя от храма и започна да каца от дърво на дърво, като пчела, която търси медоносни цветове. За своя радост той се убеди, че в тази гора има много хранителни плодове. Наблизо имаше извор. Ненаправно храмът е бил построен тук! Край бреговете на ручей тревата беше изтъпкана от зверовете, примъквали се на водопой.

Привечер Ариел се настани в новото жилище. Той дори успя да се позапаси с плодове в случай на лошо време и да си направи от клончета и мъх постеля върху коленете на Индра. Още не беше се мръкнало обаче, когато Ариел разбра, че той не е единствен квартирант в този храм. Освен множеството скорпиони, гущери и прилепи, които забеляза още през деня, обитатели на развалините се

оказаха и змии. Те допълзяваха тук след дневния лов и се свиваха на кълба, за да им е по-топло през нощта. Скоро целият под се покри с такива кълба. Като се нагласяваха за сън, змиите съскаха. Ръждивите прилепи, хранещи се с плодове, летяха на облаци, докосвайки с крилата си новия квартирант. Понякога те се спускаха към пода, с което обезпокояваха змиите и те съскаха срещу тях. При такова близко съседство на безброй много змии не беше безопасно да се спи и на коленете на Индра. И Ариел, спомняйки си своето сутрешно откритие, реши да спи под тавана, над главата на Индра.

Понякога го будеха гласовете на нощните животни и птици, но той скоро привикна и с тях.

За Ариел започна нов живот в джунглите. Първите дни той се радваше, че е отлетял далеч от своите преследвачи, предпочитайки пред тях дивите зверове и змиите. Само вечер, когато заспиваше, се чувствуваше самотен, изоставен и си спомняше за малкото приятели — Лолита, Низмат, Шарад. Но за връщане при тях беше още рано да мисли. Трябваше да изчака, докато Пирс прекрати търсенията си, да се убеди, че този път е изчезнал безследно.

Сега, без да се опасява от хората, Ариел можеше свободно да се наслаждава от радостта на полета. Досега трябваше само да бяга от преследванията или да забавлява с полетите си другите. В джунглите можеше да лети заради самото летене.

Още при първите лъчи на слънцето Ариел се издигаше стремително в синия простор. Влажният, тежък въздух на джунглите се сменяше с лек и освежаващ. И Ариел заедно с ранобудните птици пееше своята утринна песен.

Понякога той извършваше доста продължителни полети. Любуваше се на играта на светлината в облациите, на очарованието на лунните нощи със сладостното чувство за свобода, простор, лекота.

И той летеше с часове, докато тялото му напомнеше, че все пак е пленник на земята; когато чувствуваше умора, искаше му се да пие, да яде или да спи, той се връщаше в своето убежище.

Веднъж през една звездна нощ Ариел се опита да заспи високо над гората. Но като се събуди, видя, че вдигналият се по време на съня му вятър го е отнесъл далече настрана и той едва намери пътя назад. Оттогава не се решаваше да спи на небето.

Минаваха дни и Ариел все повече свикваше в джунглите. Изучаваше привичките и нравите на птиците и животните, с едни враждуваше, с други дружеше. Веднъж един тигър го издебна при ручея и скочи към него. Ариел едва успя да литне. С втори скок тигърът се хвърли към човека, който висеше във въздуха, но Ариел литна още по-високо. Разсърденият тигър почна бясно да скача, мъчейки се да хване жертвата. Ариел не можа да се сдържи да не подразни звяра, докато той най-последно, разсърден от несполуката, изчезна в джунглите. А летящият човек го преследва още известно време с викове. Маймуните и папагалите взеха на драго сърце участие в посрамването на страшилището на джунглите.

Намериха се и приятели. Няколко маймуни, които отначало бягаха от Ариел и хвърляха подире му каквото им попадне, в края на краищата се сдружиха и идваха при него, а той прелетяваше при тях и ги гощаваше с отбрани плодове. Два папагала често го съпровождаха в полетите по гората и като го срещаша, крещяха гърлено: „Ариел! Ариел!“.

Ариел ги научи да казват: „Лолита, Низмат, Шарад“. И му се струваше, че разговаря с приятелите си.

Той видя страшни битки на слонове и биволи с тигри, видя огромни стада диви слонове. Отвисоко те му се струваха като някакви дребни мишки, а хоботите им — дебели опашки, метнати на главата. Долитайки по-близо, той чуваше глухия тропот на могъщите им крака, трясъка на чупените дървета, ударите на бивните, сухото шумолене на набръчканата кожа и сблъскващите се хоботи, ръмжене и рев. Видя стотици люлеещи се уши, вдигнати хоботи, непрестанно мърдащи опашки. Видя огромни стари слонове с бели бивни, покрити с листа и клончета, заседнали в бръчките и диплите на техните кожи, с една бивна, с белези на шията — следи от минали битки. Видя немирни чернички слончета, високи едва два-три фута^[2], които бягаха под коремите на слониците, и млади слонове, чиито бивни току-що се показваха.

Незабелязано за себе си Ариел се превръщаше в подивял човек. Косата му порасна, ходеше и хвърчеше гол, само с превръзка от листа на бедрата. Ризата и чаршафа пазеше грижливо под камъните.

По цели дни, заобиколен от птици и маймуни, той прелиташе от дърво на дърво да търси храна и при най-малка опасност се издигаше

високо. Ако беше подивял напълно, той би свършил дните си в джунглите. Това не се случи и причина бяха опитомените папагали.

„Лолита! Низмат! Шарад!“ — крещяха те от сутрин до вечер и тези крясъци изпълваха сърцето му с радост и тежък упрек, караха го да мисли за своята съдба.

Произшествието в двореца на раджата и срещата с Пирс оставиха дълбоки следи в душата на Ариел. Той като че ли изведнъж премина от своя изкуствено присаден инфантилизъм към зрелост, макар още сам да не съзнаваше напълно станалата в него промяна.

Досега Ариел беше пасивно оръдие в ръцете на другите. В „Дандарат“ той се научи само да симулира, да скрива мислите и настроенията си. Като отлетя от „Дандарат“, живееше в страх да не попадне отново в ръцете на Пирс. Парализиран от този страх, той дори не мислеше за някаква активна борба, за да отстоява правото си да живее така, както си иска, а не така, както искат другите.

Страхът го докара в тези дебри, лиши го от обществото на хората, сред които има и добри, обрече го на самота. И изведнъж в него се събудиха човешката гордост и възмущение. Не, той няма да остане в джунглите! Той ще отлети при хората и ще заслужи своето право да живее сред тях!

Защо да не се възползува от своето необикновено предимство? Летящият човек може да направи много неща! Какво именно — той още не си представяше, още малко познаваше живота на хората. „Но времето само ще покаже какво трябва да правя“ — реши Ариел и почна да се стяга за път.

Той намери орех, чийто сок боядисваше кафяво кожата. В такъв вид можеха да го вземат и за индус, и за европеец със силен загар. След къпане боята избледняваше малко, но все пак се запазваше. Той прегледа ризата и чаршафа, изпра ги и дори се опита да ги изглади с нагрети на слънцето камъни. Като се запаси с малко плодове, една ранна сутрин тръгна на път.

[1] Митра — позлатена и украсена със скъпоценни камъни корона. — Б.пр. ↑

[2] Футмярка за дължина, равна на 30,5 см. — Б.пр. ↑

ГЛАВА XXXII

„НОВОПОКРЪСТЕН“

Пастор Едвин Кингсли свали очилата, въздъхна, облегна се на гърба на креслото и вдигна очи нагоре. На стената пред него висеше портретът на краля с дълго англосаксонско лице и фамилни големи, малко изпъкнали очи, наред с него бяха портретите на вицекраля на Индия, навъсен лорд с тънки устни, и на кентърбърийския епископ в църковни одежди. Кралят и вицекралят бяха обърнали лицата си настрана, като че ли се отвърщаха от пастора, а епископът гледаше с упрек право в очите, както се стори на Кингсли, мисионера, който не оправда надеждите.

Какво ще каже негово преосвещенство, който досега покровителствуваше пастора, когато прочете неговия последен отчет?

Три седмици пастор Кингсли се поти над този отчет, като се мъчеше да изложи състоянието на нещата в благоприятна за себе си светлина.

Покръстването на жителите на Индия в християнството отначало вървеше много успешно. В своите отчети Кингсли даваше да се разбере, че причина за големите успехи бяха неговото мисионерско усърдие и дар на проповедник.

В същност причината беше друга: пасторът привличаше в стадото Христово овци — „езичници“ — от най-низшите, презрените касти. За тях беше изгодно да стават християни, понеже подобряваха малко безправното си положение. Не малка роля играеха и сребърните кръстчета и евтините подаръци, които получаваха при кръщаването похристиянчените. Но изведнъж всичко се измени. Някои индийски религиозни дружества, обезпокоени от увеличаващия се брой на онези, които приемат християнство, измислиха специален обред на пречистване на парииите, което ги поставяше една степен по-горе в правно отношение. И макар това новаторство да предизвика, възражения от страна на най-консервативните дружества на „правоверните“, то имаше успех. Много парии сега предпочитаха

пречистването пред кръщението. Мисионерските успехи на Кингсли се прекратиха. Все по-трудно стана да се привличат последователи. Отпадаха от християнството и покръстените.

Пастор Кингсли се оказа в много затруднено положение. Загуби апетит и покой. Денем той се мъчеше и потеше над хитрия си отчет, а нощем измисляше средства, които биха могли да поправят работата. Съставяше красноречиви проповеди, извършваше мисионерски пътувания в най-отдалечените селища на енорията, но нищо не помагаше. Тези езичници и идолопоклонници можеш да ги накараш да проумеят само с чудо, като им докажеш превъзходството на християнския бог. Но откъде да се вземе чудото?

— Джон! Закуската на мистър Кингсли! — чу пасторът гласа на своята сестра, старата мома мис Флорънс Кингсли.

Влезе момче-индус с поднос, на който имаше димящ кафеник, чашка, чиния с пържени яйца и препечени филии хляб.

Това беше кръщелникът на „леличка Флорънс“ (така наричаха в дома сестрата на пастора) Пареш, получил при кръщаването името Джон. Той беше опасан със сребърен пояс — подарък от кръстницата, заради който се беше и кръстил, — а на шията си имаше кръстче и сребърна муска, останала от покойните му родители. С нея Пареш-Джон за нищо на света не искаше да се раздели.

Като получи кафето, пасторът погледна кръста и муската, въздъхна и си помисли: „Ето, всичките са такива. На гърдите и кръст, и муска, а в гърдите...“

— Мистър пасторът, изглежда, е зает... — чу Кингсли от другата стая гласа на дъщеря си Сюзън. Тя говореше с някого на хинди.

Мистър Кингсли наостри слух. А ако това е някакъв индус, който е слушал неговата проповед и е пожелал да се покръсти? И забравил за закуската, пасторът навлече набързо халата върху пижамата и побърза към вестибюла.

Пред него стоеше строен тъмнокож младеж с красиво лице и дълги коси на отшелник. Той имаше само риза и някакво странно покривало. В какво само ходят тези туземци!

— При мене ли идваш? — запита пасторът.

— Да — скромно отговори младежът, като наведе очи. — Искан, мистър, да поговоря с вас... Но, изглежда, не съм дошъл навреме?

Сюзън, към двадесетгодишна девойка, в платнени дрехи и остригана след тифуса глава, гледаше намръщено ту баща си, ту младежа.

Като разбра, че младежът е дошъл да говори с него сериозно, пасторът го повика в кабинета си.

Неочакваният гост се назова Биной. Той е индус, сирак. Искан да се отдаде на служене на бога. Изучавал е браминизма, будизма, корана, но тези религии не го задоволяват. За християнството знае, но би искал по-дълбоко да изучи това вероучение. Какво не му харесва в религиите на неговата родина? Това, че техните богове не се проявяват видимо, осезателно, не идват на помощ на хората.

Пасторът се намръщи и помисли: „Той е доста развит за туземец, но има практичен ум. Този лукав род иска знамения, чудеса. С такива е трудно. Но все пак може да му се докаже, че битието на бога се проявява не само в чудесата — на всички все чудеса им се въртят в главите!... Важното е да не го изпусна, да го покръстя на всяка цена, макар за това да потрябва и нещо по-скъпо от сребърен кръст. В отчета трябва да фигурират новопокръстени!“

— Ще поговорим за това с тебе, приятелю — ласкаво каза пасторът. — Но ще трябва често да се виждаме. Ти къде живееш?

— Аз съм странник, който търси истинския бог — отговори гостът.

Пасторът помисли малко и тържествено заяви:

— Ти ще останеш при мене, Биной! Да, да. При мене ще се намери кътче и шепа ориз за човек, който търси бога! Флорънс! — викна той. И когато побелялата костелива жена в черна дреха влезе, той ѝ каза: — Това е Биной. Надявам се, твой бъдещ кръщелник. Той ще живее у нас. Отведи го в мансардата.

Лея Флорънс, като огледа любопитно младежа, кимна с глава.

— Да вървим!

Когато излязоха, в кабинета на пастора дотича Сюзън.

— Слушай, татко — започна тя възбудено. — Струва ми се, в своето мисионерско усърдие ти забравяш всичко. Нима не можеше да настаниш този скитник при църковния пазач? Защото тези мръсни цигани са разсадници на зараза. Не стига, че боледувах от тифус, та ще трябва да се заразя още от холера или чума!

— Ни един косъм не пада от главата на човека без божията воля — наставнически отговори мистър Кингсли, мъчейки се да скрие смущението си.

— Ни един косъм! Моята глава и така е остригана. Това ти можеш да говориш в проповедите си. Аз не искам в нашия дом да живеят просяци.

— Но това е необходимо, дъще. Какво да се прави? Всяка професия има своите опасности. А ако бях лекар? Пък и ходя да напътствувам умиращите...

Кингсли, който винаги отстъпваше на дъщеря си, този път прояви неочаквано упорство. И Биной остана.

Ариел отдавна обмисляше плана. Още в „Дандарат“ той се досещаше смътно за какво го готвят, превръщайки го в летящ човек: очевидно искаха да го показват като чудо, за да укрепят вярата, религията. Но защо той сам да не използва тази роля за свои цели? Беше му необходимо да намери някакъв приют, да се огледа, поотблизо да опознае хората, може би да събере малко пари, за да започне самостоятелен живот. По-нататъшните планове бяха неясни. Те често семеняха, но в тях неизменно се включваха Лолита, Шарад и Низмат.

Прелитайки през нощта над малкото градче, Ариел видя тази висока камбанария и у него съзря планът за първата крачка в обществото на хората.

Той скоро почувствува враждебното отношение на Сюзън. Тя избягваше да го среща и едва отговаряше на поклоните му. Затова пък леля Флорънс, която Сюзън наричаше „мисионер в рокля“, покровителствуваше Биной.

Вечерно време пасторът водеше с младежа дълги разговори. Отстъпвайки на дъщеря си, той не канеше вече Биной в кабинета, а се качваше при него в мансардата, където Биной живееше като отшелник. Той беше извънредно скромен в храната и по цели дни седеше над библията и евангелието.

Старанието и бързите успехи на Биной радваха и поразяваха пастора, който не подозираше, че неговият ученик е изучил вече историята на религиите — почти единственото, на което ги учеха в „Дандарат“.

Скоро Биной беше тържествено покръстен и получи още едно име — Бениамин, или както съкратено го наричаше пасторът, а подир него и леля Флорънс — Бен. Той продължаваше да живее у пастора, за да укрепи вярата си и я укрепи дотолкова, че насмалко не вкара в гроба своя наставник.

ГЛАВА XXXIII

„ЧУДОТО“

Това се случи в един неделен ден.

В полупразната църква пасторът държеше проповед на тема за вярата, за чудесата, за божествената намеса в делата на хората.

— Бог е всемогъщ, и ако той не идва на помощ на хората, то е, защото те не го молят с достатъчно вяра за това. Защото, истина ви казвам, в писанието е казано, че ако вие имате вяра колкото синапено зърно и кажете на тази планина: „Премести се от тука там“ — тя ще се премести и нищо няма да бъде невъзможно за вас...

При тези думи Бен-Ариел, който седеше на първата скамейка, неочаквано излезе на средата на църквата, стисна здраво молитвеника, дигна очи към небето и извика:

— Вярвам, господи, че ти ще извършиш каквото съм заслужил с моята вяра! Повдигни ме над земята!

И изведнъж всички видяха как тялото на младежа се залюля и приповдигна така, че стъпалата му се оказаха два фута над пода. Той ту увисваше във въздуха, ту бавно се спускаше и благодареше на бога.

Пасторът се хвана за пюпитъра на катедрата, за да не падне. Той пребледня. Долната му челюст трепереше.

В църквата настъпи такава тишина, че се чуваше как покрай прозорците прелитаха лястовичките. Хората сякаш се вкамениха. После стана нещо невъобразимо. Стените на сградата потрепераха от истеричните екзалтирани вопли на хората. Присъстващите наскочаха от местата си. Едни с панически викове се втурнаха към вратите, като се блъскаха безредно, други паднаха пред Бен на колене, простираха към него ръце, някои се биеха в гърдите, смееха се, плачеха и викаха:

— Има бог! Има бог! Има!

Ако Пирс бе видял всичко това! Ненапразно той и лондонският център възлагаха такива надежди на летящия човек!

Ариел стоеше и смутено се усмихваше, сякаш още не беше осъзнал онова, което стана.

Пасторът вдигна ръка и се опита да въдвори ред, но той сам беше потресен не по-малко от другите. Махна конвулсивно с ръка и слезе от катедрата — краката не го държаха и потресен от чудото, задъхан, седна на пода.

С дрехи на амазонка и черна шапчица Сюзън се връщаше, възседнала кулесто конче, у дома след утринната разходка. Тя яздеше по полетата тогава, когато хората се молеха в църквата и слушаха проповедите на баща ѝ.

Своеволна, капризна, Сюзън създаваше много главоболия на мистър Кингсли. Тя мразеше домакинството, увличаше се от лов и езда, от любителските спектакли в кръжока на англичаните и от фотографията. Подиграваше се на филантропията на леля Флорънс и говореше ужасни неща. Изкарвайки баща си от кожата, тя например заявяваше, че от всички философи предпочита Чарака — груб материалист, доказващ, че душата и тялото са тъждествени. Ненавиждаше Индия и мечтаеше за връщането си в Лондон. Пасторът обясняваше прищевките на дъщеря си с влиянието на вредния за европейците индийски климат и с възрастта ѝ. „Ще се омъжи и цялата тази дивотия ще мине“ — успокояваше се той.

Литургията още не беше свършила, а из църковните врати излизаше народът, като крещеше и размахваше ръце. Пожар ли има? Сюзън пришпори кончето и видя момчето Пареш-Джон, което живееше у тях „за укрепване на вярата Христова“, и заради туй, изглежда, трябваше да изпълнява цялата черна работа, може би така се развива християнският дух на смирение и покорност.

— Ей, Джипси! — задържайки коня, викна Сюзън, сякаш викаше кученце.

Сюзън смяташе, че „това маймунче“ е недостойно да носи името Джон наравно със сахибите, и наричаше момчето „Джипси“ (циганин). Тя смяташе всички индуси за цигани и когато баща ѝ възразяваше, казваше: „Прочетете «Народоведение» от Ретцел“.

Джон се приближи до Сюзън на подскоци.

— Какво се е случило там? — запита тя и посочи църквата с камшика.

— Ах, мис! Там, такава работа, мис, че, мис...

Сюзън замахна нетърпеливо с камшика ниско над главата на Джон.

— Бен... Биной, мис, подскочи във въздуха, мис, и всички много се изплашиха — изтърси неочаквано момчето.

— Не дрънкай глупости!

— Наистина, мис! Ето така...

И Джон почна да подскача.

— Направи го много ловко. Като че стоеше на невидима скамейка! — И Джон отново заподскача, стараейки се да се държи по далече от камшика на Сюзън.

Като се опираше на рамото на църковния пазач и се олюляваше, от църквата излезе пасторът.

— Татко! Какво се е случило? — запита разтревожена вече Сюзън. Тя обичаше баща си, макар в душата си малко да се възмущаваше от слабостта на неговия характер.

Пасторът вървеше мълчаливо към къщи, а тя яздеше край него и пошляпваше с камшика коня по шията.

— Кажу най-после!

— После, дете мое — едва отговори пасторът. — Трябва... да дойда малко на себе си.

— Най-добрият начин да се знае какво става в църквата е да се ходи в нея — промърмори пазачът, като погледна недружелюбно подстриганата опашка на коня.

Сюзън плесна с камшика и викна:

— Джипси, дяволче!

И скочи от коня.

Джон, който наистина приличаше на циганче, изскочи от кухнята с парцал в ръка.

— Отведи коня в конюшната — заповяда девойката, като оправяше диплите на амазонката си.

— Ето ви и вас, лельо Флорънс! Най-после ще разбере каква е работата. Плачете ли, леличко? Какво ви е?

— От радост, Сюзън. Господ ме възнагради да видя чудо.

— Чу-удо ли? — провлече Сюзън. — Скоковете на Биной — чудо?

Леличката се намръщи и дори малко побледня.

— Не говори така! Бог ще те накаже! Ти не си видяла. Бен е голям светия! Без да скача, се издигна във въздуха. Всички видяха това. Бог направи чудо поради голямата му вяра.

— Винаги съм очаквала от тебе нещо подобно! — с въздишка каза Сюзън. — Леличка Флорънс става фанатичка и това няма да я доведе до добър край, много пъти съм си мислила.

— Безбожница! — възмутено извика старата мома и веднага смирено добави: — Не съдете и няма да бъдете съдени. Нека божието милосърдие осени и тебе, и мене, грешната! — И тя влезе в къщи.

Сюзън стоеше замислена на пътеката в градинката. Към дома се приближаваше тълпа.

— Светийо! Саниаси! Благослови ме! Докосни се до твоя син! Позволи ми да се докосна до стъпалата ти! — се чуваха гласове от тълпата.

На няколко десетки фута от оградата на градината селяните се спряха — не се решаваха да приближат до дома. От тълпата излезе Бен-Ариел. Селяните го изпроводиха с поклони и тръгнаха назад, като продължаваха да разговарят възбудено.

Навел глава, Биной, влезе в градината и тръгна към верандата.

— Слушай, Биной, Бен, или как беше... — спря Сюзън младежа.

Ариел се спря.

— Какво си направил в църквата?

— Бабу... пасторът мистър Кингсли каза, че ако вярва силно, то за човека няма нищо невъзможно. Такава е мощта на християнския бог. Аз се обърнах с вяра към господата да ми помогне да се издигна над пода и бог ме чу. Това е всичко.

— И сам бог ли те повдигна? Под мишниците или за косата?

Ариел мълчеше. Замълча и Сюзън, усмихна се и с разширени ноздри почти викна:

— Празна работа! Не вярвам! Хайде, направи пред мене този фокус, ако не искаш да те нарека лъжец!

Ариел въздъхна, погледна вратичката, лехата с карамфили и леко стъпи върху главичката на едно цветче, при което то дори не се прегъна. Така по главичките на карамфилите той премина лехата и се спря на пътеката, като погледна скромно Сюзън.

— Забавен фокус — каза Сюзън, като се мъчеше да скрие смущението си. — Не си въобразявай, че си ме убедил в дарбата си да правиш чудеса.

— Аз само направих онова, което искахте от мене — кратко отговори Ариел.

— Така... отлично! И как мислиш да използваш тези фокуси?

— Бог ще ми покаже пътя.

Сюзън тропна с крак.

— Не мога да търпя лицемерия! — извика тя, после продължи замислено: — Да допуснем, че ти някак се изхитряш да правиш това, без да си служиш с хипноза. А по-нататък? Нима ще правиш тези фокуси само за да докарваш до истерия бабите и старците в черквата или да учудваш девойките-простачки, пърхайки над лехите като пеперуда? Или може би се готвиш да събираш медни монети по панаирите? Мъжът трябва да се занимава с истинска мъжка работа. На твое място аз щях да стана пожарникар. Да, само пожарникар! Щях да спасявам хора от горящи сгради, като излитам на високите етажи, където не достига пожарникарската стълба. Или щях да работя в дружеството за спасяване от наводнения, а нямаше да се представям за чудотворец и да живея в затънтен край с чужди хляб.

— Може би така ще постъпя — отговори Ариел, поклони се ниско и влезе в къщи.

„Ловък мошеник!“ — помисли си Сюзън, загледана унесено в цветята.

ГЛАВА XXXIV

БРОЖЕНИЕ НА УМОВЕТЕ

Като се прибра у дома, пасторът дълго ходи от ъгъл в ъгъл из кабинета, закачайки с крака леките „походни“ столове и масички от бамбукова тръстика. Както много англичани в Индия, той не се обзавеждаше с тежка мебел, смятайки пребиваването си за временно. Така минаваха години.

Кингсли беше премного развълнуван. Той свиваше ръце така, че пукаха пръстите му, хващаше се за главата.

Какво стана? Чудо? Едно от чудесата, за което той толкова много и красноречиво приказваше в проповедите си? „Има бог!“ — спомни си той нечий възглас в църквата. Но това е невъзможно! Против чудесата въставаше практичният му разум на англичанин от двадесетия век.

А ако той не вярва, че е възможно чудо, то, значи, не вярва и в бога? Тази внезапно хрумнала му мисъл го порази.

Той знаеше, че религията е нужна. И беше един от чиновниците, които изпълняват усърдно работата си. На простите хора е нужна религия, нужен е бог, вярва в чудо, иначе трудно ще се справиш с тях! И в неговите задължения влизаше да поддържа тави вяра. И изведнъж се появява това момченце Бен и преобръща всичко с главата надолу, поставя него, пастора, пред самия себе си в най-глупаво положение. Разбира се, Бен не ще го принуди да повярва в чудото на бога, чудото на твореца. Но все пак какво значи това свръхестествено явление? Как да го разбира? Как да се държи по-нататък?...

Много примамливо е да използва Бен. Но това е рискована игра, с която може да компрометира и себе си, и мисионерството, и англичаните. А би било отлично да я използва... Колко неверници могат да се покръстят, какъв блестящ отчет ще представи!...

Докато пасторът измерваше за стотен път кабинета си, блажената леличка Флорънс стоеше с молитвено скръстени ръце в стаята на Ариел, гледаше го възторжено и говореше:

— Значи, ти можеш да преместваш и планини? Моля те, мили Бен, направи това чудо! Виждаш ли планината? — И тя посочи с глава към прозореца. — Отмести я по-далече. Заради тази планина никога не виждам слънце в моята стая.

— Това би могло да погуби хората и животните, които се намират в планината и нейните околности — уклончиво отговаряше Ариел.

Леличката се замисли. Жаждата за чудеса я вълнуваше.

— Е, нека поне масата да се помести!... А можеш ли да ме направиш млада? Или да ме пренесеш в Англия?... Нека по твоята дума да разцъфне този увехнал цветец... Хайде, избави ме поне от камъните в бъбреците!

— Не бива да се изкушава господ напразно — отговаряше Ариел, на когото дотегна настойчивостта на леля Флорънс.

— Как напразно? Камъните в бъбреците ми причиняват ужасни болки, а пък от операция се страхувам като...

— Значи, бог ви е наказал с камъни в бъбреците!

Флорънс замълча, спомняйки си греховете, за които бог може да я наказва с камъни в бъбреци... Все пак чудотворците са несговорчиви хора... Да му предложи ли подарък? Ще се обиди повече, ще каже, че това е симония — търговия с чудеса. А ако самата получи колкото синапено семе вяра...

— Слушай, Бен, не се сърди. А ще можеш ли да ми предадеш мъничко от своята вяра, макар колкото прашилка?

— Това зависи от вас. Вярвайте и ще ви се даде според вярата ви! Леличка Флорънс зажумя, сви юмруци и почервения от налягане.

— Вярвам, че ще се вдигна във въздуха! Вярвам, господи, вярвам!... — Тя се повдигаше на пръсти. — Струва ми се, ето вече! Боже, нима? Колко е страшно! Струва ми се, издигам се! Вярвам, вярвам, вярвам, вярвам! — Тя здраво стисна очи.

Загубил окончателно търпение, Ариел изведнъж хвана леля Флорънс, качи я в миг върху шкафа и избяга от стаята. На стълбата той едва не събори пастора.

— Ела с мене, Бен!

Пасторът отведе Ариел в кабинета си, настани го в креслото и дълго крачи из стаята. Най-после каза:

— Слушай, Бен, как правиш това?

— С вярата си — скромно отговори той.

Пасторът беше готов да избухне, но се въздържа.

— Покажи си краката! — заповяда той.

Кингсли се наведе и пъшкайки, прегледа краката му. Крака като крака. Без никакви пружини и апарати на стъпалата.

— Факирите ли те научиха на левитация? — запитва той, макар всякога да твърдеше, че левитацията е празна измислица на безделни туристи. Но сега той по-лесно можеше да повярва в чудесата на факирите — все пак това можеше да бъдат само ловки фокуси, — отколкото в чудото на християнския бог.

— Аз не зная що е левитация — пристодушна възрази Ариел.

— Е, добре. Ако сега лъжеш мене, ти лъжеш бога, който ще те накаже: ще ти прати проказа. А ако не лъжеш, то желаеш ли да му служиш?

— Целият ми живот принадлежи на бога, който твори чудеса — отговори Ариел.

— Добре, върви си, Бен.

И когато Ариел излезе, пасторът си каза:

„Жребият е хвърлен. Да става, каквото ще става! Това е все пак най-добрият изход от положението. Ще използвам Бен, каквото и да представлява, ще направя християни маса езичници, ще приготвя блестящ отчет и ще отида в Англия със славата на велик мисионер, а после моят приемник нека се оправя тук с всичко, както знае!“

И вече му се присънваха награди, столичен ректорат, а може би и епископство.

В кабинета влетя Сюзън, размахвайки вестници.

— Татко, аз винаги съм казвала, че твоят Бен е авантюрист. Ето, гледай, във вестниците пишат за летящия човек. Това, разбира се, е той.

— Но той все пак лети, този човек, нали?

— И летците летят, и бръмбарите летят, но не се препоръчват за чудотворци!

— Слушай, Сюзън! Ако искаш по-скоро да се върнеш в Лондон, не показвай на никого вестниците, не говори нищо и с никого за Бен и не се меси в нищо. Моля те... Това ще продължи само няколко дена и тогава, давам ти дума, ние ще заминем за Англия окончателно!

Ариел не завари лелята на шкафа. Като повика на помощ вярата, тя искаше да се спусне плавно от шкафа, но падна, удари коленете си, упрекна се в недостатъчна вяра и отиде в своята възтъмна стая.

Вестта за чудото в църквата се разнесе навсякъде из околностите. Можеше да се помисли, че Ариел е взел ума на хората.

Лелята през цялото време ту подскачаше, замижала с очи, ту, като се вторачваше в тенджерите или ножиците, шепнеше:

— Издигни се! Издигни се! Вярвам!...

Край кухнята скачаше Джон, като се опитваше напразно да се издигне във въздуха, и подвикваше:

— Вярвам! Хоп!... Малко ми е вярата. Още! Вярвам! Хоп! Още! Дойде ми вяра! Вярвам! Хоп!...

В селата хората скачаха от покривите, опитваха се да ходят по водата, крещяха фанатично „вярвам!“, натъртваха се, затъваха в тинята...

Но, уви, у никого не се намираще вяра дори колкото синапено зърно или пък всесилието на вярата беше лъжа, за което вече гласно говореха най-пострадалите.

Не трябваше да се губи време. Пасторът залепи на вратата на църквата обява за предстоящия тържествен молебен по случай даруването чудо.

ГЛАВА XXXV

ДЕЛОВИ РАЗГОВОР

Пастор Кингсли тържествуваше. Успехът на чудото надхвърли всичките му очаквания. Той извършваше всеки ден богослужения и малката църква не можеше да побере посетителите. Пасторът произнасяше красноречиви проповеди за силата на вярата, за могъществото на християнския бог, получил изведнъж надмощие над всички „езически“ богове.

Сега той покръстваше в християни десетки и стотици хора. Отчетът му придобиваше все по-блестящ вид.

Наистина енорияшите слушаха проповедите не много внимателно. При всяко, богослужение те все с нетърпение очакваха появянето на чудотвореца. И Ариел след всяка проповед летеше пред изумените зрители.

Покръстените дотягаха на пастора с въпросите си как по-скоро да „се сдобият с вяра“, която прави чудеса, и защо никой друг освен Бен не ги прави? Пасторът разясняваше, колкото умееше, призоваваше към търпение, даваше съвети, състави дори нещо като ръководство за укрепване на вярата.

Хората бърбореха набързо заучените молитви, смисъла на които не разбираха, и мечтаеха какви чудеса ще направят, когато овладеят вярата. Трябва да се каже, че мнозинството не мечтаеше ни за преместване на планини, ни за спиране на слънцето, а само за нова къща, за ново сари, бивол, магаре, за всекидневната шепа ориз, за изцеление от болести и никой — за царството небесно.

На сеансите на чудесата, които трябваше да бъдат изнесени извън стените на църквата, защото тя не можеше да побере всички желаещи, почнаха да се появяват и европейци, отначало местни сахиби, а после и пристигнали чужденци.

Пасторът забеляза двама от тях с американски акцент, направи му впечатление изключителният интерес, който те проявяваха към Бен. „Вероятно са журналисти. Могат да развалят цялата работа“ — с

опасение помисли пастор Кингсли. И безпокойството му не беше напразно.

И веднъж двамата се приближиха до Ариел. Без да обръща внимание на шума и глъчката на наобиколилата го тълпа, единият от тях каза на Ариел на английски:

— Няма ли да бъдете любезен, мистър, да ни отделите няколко минути за делови разговор?

За учудване на пастора Бен бързо отговори на най-чист английски език:

— На вашите услуги, господа! — И като излезе с тях от тълпата, се насочи към чакащия на пътя чудесен американски автомобил.

Пасторът видя как тримата седнаха в автомобила, но не заминаха, а почнаха да се съвещават. Когато разговорите свършиха, Ариел се сбогува и излезе.

— С кого разговаря? — запита пасторът Ариел, като се върнаха у дома.

— С двама пристигнали господа.

— Това видях. За какво беше разговорът ви?

— Интересувах се от мене — отговори Ариел. — Аз ще трябва скоро да се разделя с вас, мистър Кингсли. Позволете ми да ви благодаря за приюта и за всички ваши грижи.

Пасторът помисли. Най-важното е направено, защото сам той скоро ще замине, и дори не е лошо, че Бен ще го остави по-рано.

— Няма какво, Бен, ти си свободен човек и можеш да разполагаш със себе си. Кога мислиш да заминеш?

— Утре. Ако намерите за нужно, мога за последен път да покажа чудото.

— Отлично, мое момче — ласкаво каза пасторът и побърза да съобщи на дъщеря си приятната за нея вест.

— Бен заминава.

— Ти, татко, винаги говориш неща, които ме разстройват!

Бащата погледна с недоумение дъщеря си и си помисли: „Жената всякога остава загадка за мъжа, дори ако ти е родна дъщеря!“

ГЛАВА XXXVI

ПОЛЕТ

Като достоен, завършек на своята мисионерска дейност в Индия пастор Кингсли реши с помощта на Ариел да даде последно „галапредставление“ — възнесението на светията на небето подобно на праведника Енох.

Това трябваше да предизвика извънреден религиозен ефект и същевременно да бъде най-добрият начин за заминаване на Бен.

Набъбналият мисионерски отчет беше снабден със справки за огромния брой покръстени в християнство. Епископът ще бъде доволен и според заслугите ще възнагради апостолския труд на Кингсли. Пасторът потриваше ръце, предвкушвайки успеха. Бен се съгласи на драго сърце и всичко трябваше да стане отлично. Светията ще отлети в небето, а пасторът ще си прибере куфарите и още същия ден ще замине за Англия.

В тържествения ден, отреден за възнесението, много селяни и граждани бяха заели още в зори голямата ливада пред църквата, за да видят по-хубаво чудото. Дори пастирите докараха стадата в дъбравата, за да присъствуват на необикновеното зрелище. За местните сахиби бяха поставени няколко реда столове.

Към десет часа сутринта пред църквата се събра безброен народ. Мнозина пристигнаха отдалече, яхнали биволи, коне и магарета. Хората стояха и по талигите, а децата висяха като гроздове по дърветата.

Леличка Флорънс уши за Бен дълга дреха по подобие на онази, която художниците рисуват, когато изобразяват Христос, а Сюзън — кой можеше да очаква това! — му сплете венец от тъмночервени карамфили.

В тази премяна Ариел се яви пред тълпата. Видът му беше извънредно ефектен.

Приветствени викове, жест на пастора, който се беше изкачил на специално приготвена катедра — и сред тълпата настъпи благоговейна

тишина. От църквата, вратата и прозорците на която бяха отворени, се разнесоха тържествените звуци на органа. Когато органът замлъкна, пасторът започна реч, но тълпата се вълнуваше и явно не можеше да дочака края ѝ. Кингсли трябваше да съкрати проповедта.

Ариел излезе на средата на зелената ливада, усмихна се, вдигна ръце и започна бавно да се издига. Лекият ветреца развяваше края на дългата му дреха и кичурите пораснала коса. Зрелището беше завладяващо.

Няколко секунди тълпата безмълвно наблюдаваше като омагьосана Ариел, после изведнъж се развълнува, зашумя. Хората падаха на колене, крещяха в екстаз, протягайки ръце нагоре: „Господи, защо ни напускаш?“. Те очевидно го смятала вече за бог. Майките вдигаха на ръце децата си и крещяла: „Благослови, господи!“.

Като излетя до височината на камбанарията, Ариел спря във въздуха, махна с ръце, приканвайки тълпата да замълчи, и когато шумът утихна, извика със силен глас:

— Внимание! Внимание! Църкът на Четфилд е най-добрият в Америка и в целия свят! Внимание! Тези дни започват представления в тукашния град! Побързайте да си купите билети! Там ще видите и други чудеса!

И като хвърли в тълпата венеца, който падна до краката на съвсем слисаната леличка Флорънс, Ариел се изви във въздуха, прелетя над църковния купол и се скри зад дъбравата.

Скоро оттам се чу автомобилна свирка. Едно изплашено магаре провлачено зарева: „И-о! И-о! И-о!“. Този рев бе подхванат и от други магарета.

Те сякаш се присмиваха на измамения пастор Кингсли.

ГЛАВА XXXVII

НАЕТИЯТ НЕБЕСЕН ЖИТЕЛ

Ариел не видя какво се случи по-нататък, но не беше трудно да се отгатнат последствията — това беше пълен провал за мисионерската дейност на пастор Кингсли, заплашващ го може би дори с изпращане в глуха енория на провинциална Англия.

Синът на директора на американския цирков тръст Джеймс Четфилд и директорът на управлението на пътуващите циркове Едвинг Григ пристигнаха в Индия с десетина пътуващи цирка. Четфилд и Григ ръководеха гастролите и пътьом изучаваха „местния пазар“. Но основната им задача беше да вербуват в Индия изпълнители за представления в Америка. Нали на публиката трябва да се поднасят все нови и нови номера, а европейските гастролъори — ездачи, гимнастици, еквилибристи и фокусници — малко се отличаваха от американските. Екзотиката би могла да има успех. И Четфилд, и Григ във всеки град и даже селце, през което им се случваше да минат, посещаваха пазарите, панаирите, народните празненства и се запознаваха с местните народни зрелища, панаирджийски акробати, заклинатели на змии, певци, музиканти, факири, фокусници и избираха най-добрите от тях за своя цирк.

Индусите не се съгласяваха много лесно да напуснат родината си и да тръгнат на далечно пътешествие, но Григ им показваше на дланта си американски долари, предлагаше аванс, обещаваха големи заплати и по такъв начин подбра вече значителна екзотична група.

Заедно с Четфилд той вече съставяше проекта за ефектно представление „Тайните на Индия“ с разкошни декорации, маймуни, папагали, биволи, слонове, крокодили и факири.

Веднъж на Четфилд му попадна лист от местен английски вестник, в който имаше статия под заглавие: „Кой е най-сетне той?“. В статията се говореше за тайнствения летящ човек, който от време на време се появява ту на едно, ту на друго място и безследно изчезва.

Четфилд прочете статията и със смях я предаде на Григ.

— Ето ги, мистър Григ, чудесата на Индия! За какви ли глупости не пишат местните вестници! Очевидно индийската публика е още по-доверчива и глупава от американската. На такава вестникарска лъжа не би се решил май ни един наш журналист.

Григ прочете внимателно статията и каза:

— Добре би било да имаме този летящ човек в нашата трупa.

— Как не! — разсмя се Джеймс Четфилд.

— Аз говоря съвсем сериозно — отговори Григ. — Вече имах случаи да разговарям с някои от завербуваните от нас индуси за летящия човек. И те уверяват, че това не е измислица.

— Но никой от тях, разбира се, не го е видял, нали?

— Укротителят на змии... все не мога да запомня името му, уверяваше, че видял със собствените си очи летящия човек, когато откраднал някакво момче от панаира и отлетял с него незнайно къде.

Четфилд поклати недоверчиво глава.

Но скоро трябваше да повярва в съществуването на летящия човек — по пътя на цирка се срещаха все повече хора, които уверяваха, че с очите си видели летящия човек и дори сочеха местността, където той сега се намира. Заинтересованият не на шега Четфилд дори разпореди да се измени маршрутът, за да се намери летящият човек.

Така Четфилд и Григ се срещнаха с Ариел при църквата и поговориха с него — отначало кратко в автомобила, а после и подробно.

Практичните янки съвсем не се интересуваха какво представлява Ариел, как лети, какво е неговото минало.

Ако дори сам Ариел беше казал: „Аз съм безплътен дух. Аз съм ангел“, Джеймс Четфилд, без да се учудва и ни най-малко да се замисля, би отговорил: „Ол райт! Аз ви предлагам ангажимент. Какви са вашите условия?“

С такава делова лаконичност говори Четфилд с Ариел.

— Мистър... мистър?...

— Бен — отговори Ариел.

— Ол райт, мистър Бен. Ние сме заинтересовани от вашето умение да летите. Постъпете при нас на работа. Вие ще летите в Америка и ще получавате за това добро възнаграждение.

Ариел знаеше, че Америка е далече от Индия. Но зад океана той ще бъде в безопасност. Трябва да получи тази самостоятелна работа по

доброволно съгласие и после да долети тук за приятелите си. Самата съдба му се притича на помощ. И без да мисли дълго, той се съгласи.

Мистър Четфилд беше съвсем озадачен от такъв отговор. Дали наистина нямат работа с ангел? Да се съгласява, без да се пазари, дори да не се поинтересува колко ще му плащат! Нима този оригинал не разбира, че е „sans pair“, както казват французите, няма равен на себе си и значи, може да поиска всякаква сума?

А ако той не е ангел или идиот, то е престъпник, който иска по-скоро да избяга зад океана, където очевидно не може сам да прелети. Ненаправно Григ говореше за открадване на някакво момче... Но има ли значение това? Важното е, че могат да се спечелят много пари.

Старият, опитен Григ по-скоро разгада Ариел: този младеж просто не познава живота, ни цената си.

— Е, за условията пак ще поговорим — намеси се Григ в разговора, опасявайки се да не би директорското синче само да наведе Ариел на мисълта, че той е уникум. — За заплатата всякога ще се разберем.

— Аз бих искал само...

Четфилд и Григ наостриха слух.

— Какво бихте искали?

— Преди да отпътуваме зад океана, бих искал да посетя две места... Да се видя с моите приятели и... още с едно лице. При това може би ще ми потрябва вашата помощ...

— Разбира се, ние сме на вашите услуги, мистър Бен. За всичко, което е по нашите сили!

— Е, какво ще кажете, мистър Григ? — запита Четфилд, когато останаха сами.

— Ще кажа, че намерихме съкровище, мистър Четфилд. Индия е действително страна на чудесата.

— Трябва да се погрижим за рекламата — забеляза Джеймс.

Рекламата беше неговото любимо занимание.

— Този пастор не е намерил призванието си. Той би бил добър цирков режисьор. Намислил е блестящ номер. Но защо да не използваме това възнесение за нашата реклама? Трябва да се уговорим с Бен. Нека до височина петдесет метра играе в полза на пастора, а по-високо — в наш интерес. Защото ние купихме Бен! Той ще хвали от небето нашия цирк.

Григ възразяваше, намираше тази игра за не съвсем практична и дори за нетактична. Упоритият Джеймс настояваше и Григ трябваше да отстъпи.

Старият Григ излезе прав. Тази небесна реклама им донесе много грижи и неприятности. Стана нужда да имат работа с представители на църквата и английската администрация.

Затова по другия въпрос Григ не отстъпи. Четфилд се размечта как ще демонстрират в Америка летящия човек и поиска да оповести с телеграма в Америка за скорошното му пристигане.

„Световното чудо!“

Посивял на цирковата арена и прекрасно познаващ психологията на публиката, Григ разпалено възразяваше. Разбира се, публиката ще отиде да гледа летящия човек, както ходеше и гледаше първите полети на аероплана, и с това могат да се спечелят много пари. Но хората бързо привикват към всичко. Кой сега ще плаща пари, за да гледа летящ аероплан? Същото ще бъде и с летящия човек! Който го гледа един-два пъти, трети път няма вече да отиде.

— Но ние ще успеем да натрупаме милиони? — горещеше се Джеймс.

— А защо да не натрупаме десетки милиони? — възразяваше Григ.

— Как мислите да се направи това? Как искате да използвате Бен?

— Преди всичко забравете, че той умее да лети. Не съобщавайте това в Америка и по пътя на никого не говорете. Разберете, на публиката омръзва всичко освен едно — борбите, състезанията, с тяхната вечна смяна на неочакваните положения и неизвестността на финала. Пред най-редките в света животни публиката се спира само за минута, а някакви си глупави боеве на петли е готова да гледа с часове. Страстите се разгарят, хората се вълнуват, хващат се на бас.

— Аз, изглежда, почнах да ви разбирам. Май вие сте прав — каза Четфилд, като помисли.

— Сто на сто — убедено отвърна Григ.

Като намереха безценно съкровище в лицето на Бен, Четфилд и Григ решиха да предадат ръководството на работите в Индия на най-стария ръководител на един от цирковете и незабавно заедно с Бен да заминат за Америка.

Когато напуснаха градчето, затънтено между планините, и оставиха пастора да се измъква от положението, Джеймс запита Ариел къде иска да отиде.

Ариел разказа откровенно на американците историята си. Четфилд беше във възторг от нея и често прекъсваше Ариел със смеха си.

Григ мислеше: „Бен-Ариел очевидно е жертва на нечии интриги. Кой знае, може би е син на богати и знатни родители. Това трябва да се има предвид. Лолита е празно младежко увлечение. Защо да не отидат при тази девойка-вдовица? В края на краищата е възможно да вземе със себе си Лолита, Низмат и Шарад и да ги нареди на работа. Но Ариел иска да отиде и в «Дандарат», за да се види с Пирс. По-добре е това да се избегне. Пирс явно е опасен конкурент. Разбира се, те — Григ и Четфилд — ще се застъпят за Ариел и няма да допуснат Пирс да го грабне. Рискът обаче си остава риск. Ариел, който така драговошно се съгласява да отиде в Америка, за да бъде по-далече от Пирс, сам иска свиждане с него. Защо? Ариел каза — да научи тайната на своя произход, която Пирс безспорно трябва да знае. Нека да е така! Но като научи своя произход, Ариел не ще ли предпочете да се върне при родителите си, вместо да отиде в Америка?...“

Григ сподели опасенията си с Четфилд. Този път Григ и Четфилд бързо стигнаха до съгласие: да вземат всички мерки Ариел да не отива в „Дандарат“ и да не се вижда с Пирс. А ако Ариел все пак се види с него и научи своя произход, то в такъв случай да му се поиска предварителна декларация да работи в цирка най-малко една година. Само при тава условие ще му гарантират помощта си при среща с Пирс. Ариел прие тези условия.

ГЛАВАТА XXXVIII

„ВСИЧКО МИНАВА КАТО СЪН“

Вечерта, в пламъците на залеза, се показаха мраморните златоглави грамади на Раджкумаровите дворци. Още като ги видя, сърцето на Ариел силно заби. Нали го интересуваше и съдбата на Шияма. Минавайки край дворците, той гледаше балконите и му се стори, че на един от тях вижда Шияма. Но това можеше да бъде и друга жена, която прилича на нея. Той би могъл да прелети разстоянието от автомобила до балкона за една минута, но Четфилд взе от него дума да не лети и Ариел се сдържа.

Ето и езерото, и горичката, а зад нея къщурката на Низмат. Вълнението на Ариел се усили. Още повече му се прииска да се издигне и да полети към приятелите си.

За да не пречат на свиждането, Григ заповяда на шофьора да спре колата до манговите дървета, от които някога Ариел береше плодове за Шарад.

Ариел излезе от колата и видя наблизко Шарад и Лолита. Като не можеше да се удържи, той се затича, едва докосвайки с крака земята. Григ каза на Четфилд.

— Погледнете как тича! Ние ще направим от него световен бегач.

Като видяха приближаващия се сахиб, седналите на стъпалата при входа Лолита и Шарад станаха. Те не познаха Ариел. И изведнъж Шарад закрещя: „Дада!“ — и хукна срещу приятеля си, но се спря смутен — Ариел беше облечен в прекрасен европейски костюм и носеше на главата си панамена шапка. Косите му бяха късо подстригани.

— Какво спря такъв? — със смях извика Ариел, прегърна и разцелува момчето, което го хвана за ръка. А Лолита, също познала вече Ариел, направи пронам^[1], като се наведе до земята. Пред Ариел пак стоеше стената на преклонението!... Той искаше да прегърне

Лолита, да ѝ каже, че я обича и иска да му стане жена. Но този поклон
скова движенията и мислите му.

— Здравей, Лолита!... Ето, виждаш ли, изпълних обещанието
си!... — каза той смутено, като приближаваше до девойката. —
Дойдох. А къде е Низмат?

— Той е много болен — отговори Лолита, гледайки възторжено
Ариел.

Ариел бързо влезе в къщурката. В настъпващия здрач той видя
Низмат, легнал на рогозката. Ариел поздрави стареца, в очите на
когого блесна радост.

— Господарю! Ти ли си? Лолита беше права! Ти не можеш да
умреш. И ти дойде при мене. Благодаря ти! — с усилие говореше той.
— Виждаш, умирам...

— Няма да умреш, Низмат! — възрази Ариел и взе изсъхналата
ръка на стареца.

— Всичко родено подлежи на смърт — спокойно отговори той.
— Сухите цветя не трябва да помрачават погледа и тях ги изгарят...

Ариел почна да успокоява стареца. Не, Низмат скоро ще
оздравее. Ариел ще изпрати доктор и Низмат, като събере сили, ще
замине за Америка заедно с Лолита и Шарад. Ариел обича Лолита и
иска тя да му бъде жена.

Низмат мислеше със затворени очи и бавно движеше ръце, като
че отпъждаше нещо. После заговори. Той благодари на Ариел за
високата чест. Съдбата на Лолита го безпокои много. Тя заявила, че за
никого няма да се омъжи. Защото сляпата Тара каза, че ще прокълне
сина си, ако се ожени за Лолита. И Лолита се отказала от Ишвар още
по-рано. В отчаянието си Ишвар отишъл в града и не се върнал вече.
Когато Низмат умре, какво ще стане с Лолита? Но боговете,
полубоговете и сахибите не са годеници за бедните девойки.

— Сам Кришна би бил щастлив да има такава жена! — пламенно
възрази Ариел.

Низмат едва се усмихна, притвори очи и като погледна Ариел,
запита:

— Но ще бъде ли щастлива жената при такъв неравен брак?

Ариел се смути, а после почна горещо да доказва на Низмат, че е
възможен такъв съюз.

Той обаче разбираше, че сега не ще може да отведе Лолита. Не бива да оставят Низмат сам или само с Шарад.

— Но ние пак ще поговорим за това — каза огорченият Ариел и излезе на верандата.

— Лолита — каза Ариел, като хвана ръката ѝ, — аз ще изпратя доктор и дядо ще оздравее... Само не викайте знахаря. Той ще умори Низмат, както е уморил сина му. Аз трябва да отивам, но пак ще се върна, Лолита. Ще ви взема със себе си. Когато дядо оздравее, аз искам да ми станеш жена!

Той не откъсваше очи от бледото лице на Лолита. То беше прекрасно, но изразяваше по-скоро страдание и уплаха, отколкото радост, и това причиняваше остра болка на Ариел. Колко искаше да направи щастлива тази девойка!

— Защо мълчиш, Лолита?

— Не зная какво да отговоря, господарю мой.

— Но ти... обичаш ли ме?

Девойката стоеше с наведен поглед. Ръката ѝ трепереше в ръката на Ариел.

— Тя през цялото време те чакаше, само за тебе говореше! — завика Шарад. — И ние ще дойдем! Всички заедно!

— Почакайте, сега ще се върна! — каза Ариел и бързо закрочи към автомобила.

— Извинете, господа, но вие, струва ми се, ми обещахте малко пари?... — започна смутено той. — Моят приятел, старият Низмат, е много болен, необходим му е лекар, лекарства...

Григ даде с удоволствие на Ариел няколко едри банкноти и му напомни, че трябва да побърза. Парите малко интересуваха сега Григ, важното е да се отведе Ариел. И ако за бедното индийско семейство това беше значителна сума, то за американския цирков тръст тя е съвсем нищожна.

Ариел взе парите с чувство на искрена благодарност.

„Колко съм глупав — мислеше той, като се връщаше. — Трябваше по-рано да взема от тях пари и да купя подаръци. На Низмат — лула и хубав тютюн, на Лолита — шал и гривна, а на Шарад — трикотажна раирана риза. Колко биха се зарадвали! Но аз ще им изпратя...“

— Ето, Низмат, вземи тези пари — каза той, като се върна при стареца. — Непременно извикай лекар. И по-добре се храни. Аз ще ви изпращам пари. Оздравявай по-скоро. Довиждане, Низмат!

— Благодаря. Прощавай! — отговори Низмат.

На входа Ариел приближи до Лолита и я целуна по челото.

— Прощавай, моя Лолита! Пази дядо и Шарад. Аз ще ви изпращам пари и колети, ще ви пиша писма и скоро ще се върна да ви взема.

Лолита каза като през сън, загледана в пространството:

— Аз ще те чакам, но сънищата минават... Всичко минава като сън... Майа!

Ариел я погледна с учудване, после се усмихна и извика:

— Това няма да мине като сън, скъпа! Чакай ме!

— Вземи ме със себе си, дада! — замоли се Шарад, като се умилкваше.

— Много ще се радвам, ако тръгнеш с мене, Шарад. Но на Лолита сигурно ще ѝ бъде трудно сама с болния дядо, нали?

— Да, вярно е — с въздишка отговори Шарад. — Трябва да почакаме, докато дядо оздравее, и тогава всички ще дойдем при тебе.

— Аз сам ще долетя да ви взема.

Бавно, с тежко чувство се връщаше Ариел при автомобила.

Автомобилът изсвири и тръгна.

Ариел пътуваше дълбоко замислен. Защо ги остави? Защо отива в далечната, непозната Америка? Какво го чака там? Не беше ли по-добре да остане с Лолита, Шарад, Низмат?... Но той би станал отново беззащитен летящ човек, играчка на съдбата, плячка на злите хора. Би погубил и себе си, и Лолита. Не, той постъпва правилно! Отначало трябва да извоюва свободата си, да стъпи здраво на крака, да узнае всичко за себе си и тогава ще се свърже с приятелите си, за да не се раздели никога вече с тях.

А в ушите му все още звучаха загадъчните думи на Лолита:

„Сънищата минават... Всичко минава като сън... Майа!“

[1] Пронам — приветствие на млад към по-стар. ↑

ГЛАВА XXXIX

„ВЪЗВИШЕН“ РАЗГОВОР

Пирс и цялата му теософска компания започнаха вече да се примиряват с мисълта, че са загубили Ариел. Летящият човек още един път заговори за себе си „с чудото на пастор Кингсли“, което според думите на вестниците се оказа ловка реклама на американския цирков тръст. След това Ариел изчезна, очевидно откраднат от американските циркаджии. Пирс разбираше цялата трудност да измъкнат Ариел от техните ръце. Това би могъл все пак да направи настойникът Боден. И Пирс съобщи на Боден и Хезлън в Лондон за положението на нещата:

„Ако все пак чуем за летящия човек — писа Пирс, — то ще е по-скоро от Съединените щати, където трябва да бъдат насочени нашите търсения.“

С котешки стъпки Пирс минаваше през двора на „Дандарат“, запътил се към своя кабинет. Небето беше безоблачно, слънцето току-що се бе издигнало над хоризонта и вече нажежаваше въздуха. Последните повеи на прохладния утринен ветреца замираха. Както всякога, в двора и оградите беше тихо. Само чакълът поскърцваше под бавните му стъпки.

Острият слух на Пирс долови нечии стъпки откъм вратата. Той бързо се обърна и видя приближаващия се към него Ариел, възмъжал, облечен с прекрасен бял костюм.

Пирс беше поразен от тази неочаквана среща. Зарадва се, но веднага застана нащрек. С много уверена, твърда крачка се приближаваше към него младежът.

А на известно разстояние подир него вървяха двама джентълмени.

Още при първото му повикване могат да дойдат на помощ възпитателите, надзирателите, слугите... И Пирс, преструвайки се на приятно изненадан, сякаш току-що е познал Ариел, забърза насреща му с приятелски протегнати ръце.

— Драго ми е да те видя, Ариел! Добре направи, че сам се върна!
— И здраво стисна с дясната ръка китката на лявата ръка на Ариел. Той искаше така сърдечно да стисне и дясната, но Ариел го изпревари и със своята дясна ръка стисна китката на лявата ръка на Пирс. Хванали се така, те стояха и се гледаха в очите, предугаждайки намеренията си.

„Дявол да го вземе! Кой кого от нас е хванал?“ — с тревога си мислеше Пирс.

Джентълмените, които вървяха подир Ариел, се спряха и с интерес наблюдаваха тази сцена.

— Може би ще отидем в моя кабинет? Там по-спокойно ще си поговорим. Не си ли гладен, Ариел? Не си ли изморен от пътя? — запита Пирс, като едва запазваше самообладание.

— Мистър Пирс! — каза твърдо Ариел, без да отговори на въпросите му. — Дойдох, за да науча от вас ето тук, веднага, моя произход. Вие трябва да ми дадете незабавно отговор.

Преминал неочаквано за себе си към Ариел на „вие“, Пирс отговори:

— Доведе ви в „Дандарат“ преди петнадесет години неизвестен за мене човек. Той не ми съобщи нито името си, нито вашия произход... В училище „Дандарат“ има много такива деца.

Ръката на Ариел го стисна още по-силно и Пирс изведнъж почувствува, че младежът го издига във въздуха. Ръцете на Пирс изстинаха от ужас. Той искаше да изкрещи, но разбра, че с това само ще влоши положението си. Ариел има съучастници, може би го придружават подкупени бандити. Ариел ще го отнесе и на свобода ще се разправи с него. И Пирс само по-здраво стисна лявата ръка на Ариел, за да не падне; главата му се опираше в гърдите на младежа.

Като повдигна Пирс над земята, Ариел застана неподвижно във въздуха и заяви:

— Сега можем да продължим разговора, тук никой няма да ни пречи. Слушайте ме, мистър Пирс!

Гласът на Ариел беше строг, но в него се чувствуваше някаква пресековитост — Пирс беше тежък.

Лесно е да се каже „слушайте“! Пирс тракаше със зъби и с предишния ужас поглеждаше жълтеещия се долу чакъл.

— Ако веднага не ми кажете цялата истина, ще отпусна дясната ви ръка и ще почна да ви въртя, докато паднете и се натрошите на части. Или искате да се борите с мене и тука, във въздуха?

— Ще кажа... Цялата истина ще кажа — едва изхриптя Пирс, загубил от вълнение гласа си.

Ариел веднага полетя с него към изумените Четфилд и Григ и като дишаше тежко, се спусна до тях.

— Мистър Григ... Моля... да запишете показанията на ей този човек!

Григ извади бележник, автоматична писалка и Пирс с пресипнал глас разказа всичко, каквото знаеше за Ариел. Той посочи и адреса на Боден и Джейн Халтън.

Ариел пусна ръката на Пирс и сухо каза:

— Можете да си вървите. Но внимавайте, ако сте дали лъжливи показания...

— Абсолютно верни! — извика прегърбеният Пирс. Краката му трепереха и той с мъка се затича през двора към стаята си.

— Е-е, ние изпълнихме обещанието си. Надяваме се, че и вие ще изпълнете своето — каза Джеймс, като погледна въпросително Ариел.

— Аз също ще го изпълня. Отивам с вас в Америка — отговори Ариел. — Сестра ми може да дойде при мене. Ще ѝ пиша.

И те се запътиха към автомобила.

ГЛАВА XL

„НЕПОБЕДИМИЯТ БИНОЙ“

Четфилд старши беше извънредно доволен от индийската находка. Планът на Григ беше напълно одобрен от шефа на цирковия тръст.

Абсолютно никой в Америка не трябваше да знае, че Биной-Бен-Ариел-Аврели Халтън е лелящ човек. Наистина слуховете за него бяха стигнали и до Америка, но на новината се присмяха като на вестникарска уловка. По лице пък никой не познаваше Ариел.

Четфилд обясни на Ариел ролята му: той не трябва да дава вид, че умее да лети, но ползувайки се ловко от този необикновен дар, ще бие всички световни рекорди по бягане, плуване, скачане с препятствия, в състезанията на акробатите.

Обучението на Ариел, наблюдавано от Григ и Четфилдовци, продължи доста дълго. За Ариел, разбира се, не представляваше никакво затруднение да прескача препятствия на всякаква височина, да прелита под купола на цирка от трапец на трапец през цялата арена.

Сложността на обучението се състоеше в това, както говореше опитният Григ, „да не премине границата на физически възможното за човека“. Трябва да се работи така, че публиката да види нещо зашеметяващо, но не невероятно. Трябваше да се действа предпазливо: при скачане например на височина Ариел трябва така да пресмята скока, че да превишава само с няколко сантиметра световните рекорди.

Четфилд и Григ тренираха Ариел на бягане с най-добрите бегачи. Обучението ставаше в безлюдна местност. Показваха му стиловете на различните школи, обучаваха го на всички хитрости, в присъствието на треньорите го караха да имитира умора, пресекливо дишане.

За поддържане интереса на публиката в някои бягания или плувания той трябваше да дава вид, че се задъхва, да допуска съперниците да го изпреварват, а после в последната минута да пристига пръв на финала. С една дума, той трябваше да постъпва като

опитен състезател, който постепенно да показва превъзходството си в целия му блясък.

Цирковите номера се подготвяха в специално предназначен за това подвижен цирк. Четфилд-син се интересуваше особено от номерата с коне — трикове при пълен кариер, салтомортале. Ариел, разбира се, правеше същински чудеса и старият Григ, за неудоволствие на младия Четфилд трябваше да сдържа Ариел:

— Това вече е много! Не правете четворно салтомортале! — сърдито се намесваше той.

Докато траеше подготовката, Четфилд-син, без да жали парите на тръста — всичко ще се изплати стократно! — започна рекламна кампания, необикновена по мащабите си дори за Америка.

Още не видели Биной — „Световното чудо, намерено и дебрите на тайнствена Индия“, за него вече знаеха и от портретите във вестниците и списанията, от плакатите и афишите американците изучиха чертите на Ариел по-добре, отколкото лицето на президента.

Запалянковците вече го бълнуваха и на всяка цена искаха да го видят. Страстните комарджии се хващаха предварително на бас. Журналистите трупаха в пресата планини от всякакви сензационни съобщения за предстоящите прояви на „Непобедимия“.

„Биной Непобедимия“ — тази титла Ариел получи в аванс, още преди да се появи на терена. Но той веднага я заслужи, щом започнаха небивалите му триумфи.

Ариел побеждаваше един подир друг световните шампиони. Особено учудващо беше, че той поставяше нови световни рекорди в различните видове спорт. Буквално го носеха на ръце — в такива случаи той бързаше да придаде на тялото си нормално тегло.

Играта без загуби криеше и своите опасности. Запалените комарджии, като губеха, ръмжаха и приказваха, че това е ловка измама. Пък и все по-малко хора залагаха против него, разнообразните облози загубиха своята примамливост.

Четфилд и Григ решиха, че е настанал моментът да прибегнат към стария, изпитан цирков трик и с това още повече да повишат интереса към състезанията. Биной трябваше да „претърпи“ няколко поражения, след които, разбира се, следваха още по-блестящи победи.

Така минаваше времето. Ариел обиколи почти всички големи американски градове. Тръстът на Четфилдовци натрупа небивали в

историята на цирка печалби.

При тези успехи Четфилд-баща се вглеждаше все по-внимателно в Ариел и мислеше: „Сега той вече сигурно ще заговори за увеличаване на хонорара...“

Обаче Четфилд-баща се лъжеше, като мислеше, че Ариел е заразен от духа на печалбата. Щом той почна да печели повече пари, от Америка към далечното кътче в Индия потекоха парични преводи и колети. Този път не бяха забравени ни шалове и гривните за Лолита, ни дрехите за Шарад, ни лулите и тютюна за Низмат. В своите триумфи Ариел никога не забравяше приятелите си. От време на време получаваше от тях писма, изпълнени с любов и благодарност. Низмат се съвземаше. Всички го очакваха. И Ариел беше готов неведнъж да зареже всичко и да отлети към къщурката сред банановите дървета. Той помагаше и на бедните циркови служещи. Славата и парите му даваха възможност да прояви напълно истинската си човешка сърдечност.

ГЛАВА ХLІ ДВА СВЯТА

Веднъж, излизайки победител в един от най-трудните номера на програмата, Ариел, като се покланяше пред бурно аплодиращата го публика, забеляза с учудване в най-близката до сцената лежа девойка, която, сложила ръце върху преградата, го гледаше с огорчен вид. Лицето на девойката му се стори познато. Да, това беше онази девойка, която той видя по време на болестта си, когато попадна в ръцете на Пирс. Сестра му! Нима това е неговата сестра Джейн? Защото той ѝ телеграфира в Лондон, след като пристигна в Америка.

Като се поклони безброй пъти, Ариел се прибра развълнуван.

Нима се лъже?... Замислен, той почна да се преоблича.

Реквизиторът му подаде визитна картичка. Върху нея беше напечатано: „Леди Джейн Халтън. Лондон“, а по-долу бе написано с молив, с остър, уверен, почти мъжки почерк: „Ще чакам пред входа. Д.Х.“

Някакъв смътен спомен се мярна в паметта на Ариел: „Джейн Халтън... Да, това е тя, моята сестра!“.

Ариел се преоблече бързо и излезе. Малко трудно се оправи сред масата автомобили, оставени край цирка. От тълпата го познаха. Започнаха да ръкопляскат. Ариел се оглеждаше смутено и по навик се покланяше на всички.

Ето я!... И той се приближи до Джейн, без да знае как да я поздрави.

Джейн първа му протегна сухо ръка, като че ли искаше да предварди брат си от някаква проява на роднински чувства. Ариел смутено стисна нейната малка ръка в кафява кожена ръкавица. Той забеляза, че сестра му през цялото време се мръщеше.

— Сега ще дойде автомобилът — каза тя.

Сред шума той по-скоро разбра, отколкото чу тези думи.

Двамата побързаха да се качат в колата. И чак когато се измъкнаха от гъстия бръмчащ поток автомобили, Джейн се извърна

към Ариел и като се усмихна едва забележимо, запита:

— Позна ли ме, Аврели?

— Да, разбира се, Джейн. Там, в Индия, ти беше толкова близо до мене... Ако тогава знаех!... — И той хвана ръката ѝ, но Джейн веднага я дръпна и бързо промълви:

— В хотела ще поговорим за всичко!

Когато влязоха в стаята, която тя заемаше, Джейн хвана брат си за ръцете и го погледна печално. После го целуна по челото.

— Ето, най-после те намерих, Аврели! — тихо каза тя.

— И аз те намерих, сестро! — отговори Аврели, като още не се осмеляваше да я целуне.

Седнаха.

— Не ти писах, защото исках преди това да събера сведения... Толкова пъти ме мамиха... Но че ти си мой брат, не се съмнявам. Ето, гледай, ще ти покажа портретите на нашите родители.

Тя отвори една кутия и подаде на Аврели снимка. Той видя млада жена с тъжни очи и до нея самодоволно усмихващ се пълен мъж с редингот и орден с лента.

Ариел не се сдържа и извика:

— Нима и аз ще стана като баща си?

— Много лошо ще бъде, ако не станеш такъв — с нотка на упрек отговори Джейн.

— Но тези бръчки, корем...

— Старостта никога не украсява. Нашият баща беше твърде почтен човек, Аврели! — продължаваше Джейн наставнически. — Именно това имам пред вид. Всички наричаха баща ни „светла личност“. В жилите му течеше благородническата кръв на една от най-добрите фамилии, беше уважаван гражданин, вярващ християнин и най-прекрасен стопанин. Той ти остави голямо състояние, за съжаление значително объркано от настойниците Боден и Хезлън, както уверява мистър Доталер.

Аврели почна да разбира накъде бие Джейн.

— Е, какво? Значи, в нас с тебе тече благородническа кръв. Аз, струва ми се, не съм направил нищо, за което да бъда упрекнат.

Джейн въздъхна.

— Аз не те упреквам. Но много неща ме огорчават... Какво би казал баща ни, сър Томас Халтън, ако разбереше, че неговият син е

циркаджия?

Ариел пламна.

— Но, Джейн, ти знаеш как се случи всичко. И в края на краищата аз не намирам нищо позорно в моята работа. Това е честен труд и аз печеля достатъчно.

— Циркаджиите, разбира се, не бива да се сравняват с бандитите и фалшификаторите на пари — каза недоволно Джейн, — но онова, което подхожда за тълпата, за утайката на обществото, не е за сина на лорд.

И без да даде на Ариел възможност да възрази, продължи:

— А твоите полети? Сега ти не летиш, но аз зная тайната на твоите успехи. Сама видях как отлетя тогава от нас в Индия. Летящият човек прилича на насекомо или на птица. Това нарушава всичките божи и човешки закони и за нас то, в края на краищата, е просто неприлично, Аврели! Летящ лорд — това вече е нещо невъобразимо! Скандал!!! Това е отвратително! Нямам думи...

„Хората летят с аероплани!“ — искаше да възрази Ариел, както каза някога на Лолита. Но Лолита го смяташе за полубог, а Джейн се възмущаваше като от нещо унизително.

— Знам какво искаш да кажеш, Ариел — бързо продължаваше Джейн. — Разбира се, ти не си виновен, че са те превърнали в летящ изрод. Но грешките — свои и чужди — трябва да се поправят... За щастие в Англия никой не знае твоята история, всички мислят, че се учиш в Оксфорд и всичко може да се поправи. Но ти винаги, чуваш ли, винаги трябва да забравиш за своите полети, ако това твоё качество не може да се премахне с някаква операция... Аз говорих с мистър Пирс. За съжаление безумният учен, който те е направил да летиш... Как се казваше?

— Мистър Хайд.

— Да. Този Хайд вече не съществува. С него е станало нещо. Изглежда, той сам е поискал да стане летящ човек, сбъркал нещо и като подскочил към тавана, си строшил главата. Кръвоизлив в мозъка и смърт. Достойна смърт за такъв луд! — В гласа на Джейн прозвучаха зловни нотки. — Да търсим помощ от други учени е рисковано — може да се разчуе, пък и едва ли някой ще помогне. Затова за тебе има един изход — да забравиш за своя... порок и никога да не прибегваш до полети, дори ако пред очите ти се дави дете... И второ —

продължаваше тя, като едва си поемаше дъх, — трябва веднага да развалиш договора си с цирка, да зарежеш циганския живот и да дойдеш с мене в Англия.

— Но аз съм дал обещание...

— Фамилната чест е по-скъпа от парите. Предполагам, че у нас във всеки случай ще се намери сума, за да заплатим неустойката...

Ариел мълчеше. Той не беше съгласен с Джейн. Не си представяше така срещата със сестра си, не си представяше така Джейн.

— Мисля, че трябва да предупредя мистър Четфилд и да се съглася на няколко прощални представления... — неуверено започна Ариел.

— В никакъв случай! Това би било голяма грешка. Засега всички те смятат за неизвестен индус. Но само едно мое появяване може да накара хората да мислят съвсем другояче, а след това ще почнат и търсения. Ти сам знаеш колко се интересуват от тебе журналистите, как следят всяка твоя крачка и се стремят да научат и да съобщят нещо ново за тебе и за твоето минало. И ако научат истината, нашият живот ще бъде разбит — твойт и моят. Аз не ще понеса позора, който ще падне върху нашия род, и ще се наложи да отида в манастир. Трябва да заминем внезапно. Аз съм поръчала вече билети за парахода. Отивай за вещите си и ела при мене. А на твоите циркаджии можем да съобщим решението си по пътя. Останалото ще уреди мистър Доталер. Той е много благороден човек.

— Тази вечер съм свободен, но за утре е насрочено представление и билетите са разпродадени. На касата има обява за това, както винаги — не без гордост добави Ариел.

— Ще върнат обратно парите и толкова! Можеш пък да се разболееш. Те вече достатъчно са се напечелили с твоите номера.

Ариел желаше само едно: да завърши този разговор.

— Добре, Джейн, щом се приготвя, ще дойда при тебе — каза той нетърпеливо.

— Не след полунощ обаче — отговори Джейн, като погледна часовника си, и добави: — Параходът тръгва утре в осем. Имаме малко време. Сега ще ти разкажа подробно за нашите роднини, за кръга на моите познати, които скоро ще бъдат и твои познати, за Лондон...

Беше вече късна вечер, когато Ариел се връщаше в своя хотел. Той мислеше за ултиматума на сестра си.

ГЛАВА XLII

СТРАДАЩАТА МАЙКА

Пред вратата на своята стая Ариел видя млада, прекрасно облечена жена. Очите ѝ бяха почервенели от плач, а лицето ѝ изразяваше вълнение.

— Мистър Биной! — каза жената с пресеклив глас. — Чакам ви вече няколко часа... Бях на дневното представление в цирка, исках да се видя с вас, но вие заминахте с някаква дама... Взех от канцеларията на цирка адреса ви и дойдох. Реших да ви дочакам тук... Боже, ако знаете какво преживях!... Минаха часове, а за мене всяка минута...

— И вие прекарахте тези часове пред вратата ми? — със съчувствие запита Ариел.

При него често се трупаха посетители — поклонници и поклоннички. Но тази жена не приличаше на тях. Сигурно някаква голяма лична мъка я беше довела тук. С какво обаче той може да ѝ помогне?

Ариел побърза да отвори вратата и ѝ предложи да влезе в стаята. Без да свали скъпото манто и шапката, жената неочаквано падна на колене пред него...

— Вие единствен можете да помогнете на нещастната майка, която ви моли коленопреклонно...

— Моля ви, станете, мис... За бога!... Седнете, успокойте се... Какво се е случило?

— Няма да стана, докато не ми дадете дума, че ще помогнете в мъката ми... Аз толкова се настрадах...

Тя горчиво заплака.

— Разбира се, ако това е по моите сили... макар да бързам, имам малко време...

— Ще ви отнема съвсем малко време...

Ариел успя най-сетне да вдигне жената и да я настани в креслото. Тя извади напарфюмирана кърпичка с дантелка по края, допря я до очите си и хлипайки, започна да разказва.

Мистър Биной е чужденец и може би не познава ужасните нрави в Америка и този чудовищен град Ню Йорк... Ни един богат човек не може да се чувства в него в безопасност. Чувал ли е той за гангстерите? Американският бандит не прилича по нищо на парижкия апаш. Известно ли е на мистър Биной името Ал-Капоне? Не? Такива като Ал-Капоне тук са много. Най-големите американски гангстери са много богати хора. Те имат самостоятелни вили, автомобили, яhti и солидна текуща сметка в банката. Подкупват полицията и полицейските власти ги покровителствуват. Гангстерите вършат безнаказано своите престъпления, ограбват банки, посред бял ден отвличат от улицата милионери и което е най-ужасно, техните деца. За децата те искат откуп, а като го получат, пак ги убиват. И чудно — колкото е по-богат човек, толкова по-малко може да разчита на помощта на полицията, когато работата се отнася до гангстерите...

Посетителката тежко въздъхна.

— Извинете, че ви говоря подробно за всичко това — продължи тя след минута, — но то е необходимо, за да разберете безизходното ми положение... — Тя пак изтри с кърпичка очите си. — Моята фамилия е Уорендър. Ние с мъжа ми сме едни от най-богатите хора в щатите. Но най-голямото наше съкровище е нашият единствен син Сам. Той е едва на три години... И е... отвлечен... Заплашва го ужасна смърт.

Мисис Уорендър зарίδα. Ариел беше потресен от майчината драма.

— Успокойте се, мисис. Пийнете вода!... Но с какво мога да ви помогна?

Тя отпи няколко глътки и зъбите ѝ тракаха по ръба на чашата.

— Благодаря... Веднага ще ви обясня. Бандитите ни изпратиха вече няколко писма, с които искат откуп пет милиона долара. Мъжът ми би ги заплатил веднага, но моят брат го убеди да почака. Когато бандитите получат парите, могат веднага да убият Сам... моето дете... — Тя потрепера. — Марк, моят брат, иска да спечели време, с надеждата да намери средство да спаси детето. Полицията, разбира се, е подкупена от бандитите. „Ние правим всичко възможно, но за съжаление засега не сме попаднали на следите на престъпниците, които са отвлекли вашия син...“ — казва началникът. Тогава ние, поточно Марк, защото аз и мъжът ми от мъка съвсем загубихме ума си,

намери частни полицейски агенти, обсипа ги с пари и те научиха нещичко. Даже много нещичко. Научиха например къде се намира моят син. Полицията го търсеше или си даваше вид, че го търси във вертепите на града, в околностите, дори в планините, а той, горкичкият, се намира в самия център на града, на деветдесет и третия етаж на един от най-големите небостъргачи. Кой би могъл да помисли?... Минавам към най-важното...

Уорендър направи пауза, погледна Ариел и неочаквано запитва:

— Мистър Биной, умеете ли да летите?

— Аз? Да летя? Що за странна мисъл? Защо ми задавате такъв въпрос?

— Защото от това зависи всичко. Разбира се, това е странно, невероятно. Може би си мислите, че съм се побъркала от мъка? Но това не е моя идея. Един от тайните полицаи, за когото ви говорих, човек изключително наблюдателен и умен, ми каза, че е дошъл до заключението, че вие можете да летите и в това е тайната на вашите успехи в спорта.

Ариел се обърка и не знаеше какво да възрази, но посетителката, не забелязвайки смущението му, продължаваше:

— Той, казва се мистър Тутс, дълго наблюдавал вашите номера, правил някакви изчисления, събрал целия вестникарски материал за „летящия човек“ в Индия... Нали вие сте от Индия?... И той ни каза: „Единственият човек, който може да спаси вашия син, е мистър Биной, ако само се съгласи. Помолете него!“ И ето, аз реших да дойда лично да ви помоля...

Тя понечи отново да падне на колене, но Ариел я задържа.

— Моля ви, седнете спокойно — почти й заповяда той. — Разрешете ми да си помисля ще мога ли да ви помогна.

И така, в Америка има хора, които са се досетили, че той е летящият човек. Значи, скоро неговата тайна ще бъде достояние на всички. И тогава ще стане нечуван скандал. Какво ще бъде негодуванието на загубилите в баса, залагали за неговото поражение! След откриването на неговата тайна ще се разкрие и тайната на произхода му. А навият скандал с Джейн? С какво европейските предразсъдъци са по-добри от азиатските?... Джейн не се оказа онази, за която той мечтаеше, но все пак тя беше негова сестра. Трябва да бяга отгук, и то колкото с е може по-скоро, реши Ариел.

Но как да изпълни молбата на мисис Уорендър?

Майката, разбира се, разчита, че летящият човек ще успее да измъкне детето ѝ от ръцете на бандитите, като прехвъркне през прозореца на деветдесет и третия етаж на небостъргача. Мнозина ще забележат полета му над града. Джейн, разбира се, би се възмутила само от мисълта за полета. Но това беше нужно за спасяването на детето. Пред нея обаче не стоеше лицето на тази страдаща майка! Майката на малкия Сам! Нима може да се устои пред мъката на майката?

И едва ли някой ще го познае, още повече вечерта. Той може да лети на голяма височина и в края на краищата нали рано сутринта напуска тази страна?... Но ще успее ли?

— Аз съм готов да ви помогна, мисис, но за съжаление имам на разположение много малко време, всичко на всичко два-три часа. Викат ме спешно...

— Повече от два часа не са нужни — бързо и радостно отговори мисис Уорендър. — Нашият небостъргач не е далече и е почти до онзи, в който страда моето клето момче. Автомобилът ме чака. Съгласен ли сте? Не се ли отказвате? — питаше тя, като гледаше умолително Ариел.

Мисис Уорендър стисна здраво ръката му и те излязоха от хотела.

ГЛАВА XLIII

НОВА ИЗМАМА

В разкошния апартамент на многоетажната сграда, където мисис Уорендър доведе Ариел, той завари полицаия Тутс, Марк и мистър Уорендър, бащата на отвлеченото дете. Бащата изглеждаше съвсем убит, почти невменяем. Без да стане от креслото, той протегна ръка на Ариел, на лицето му се мярна болезнена усмивка и с жест го покани да седне. Той имаше енергични черти на лицето и късо подстригани, посивяващи коси на слепоочията.

— Благодаря ви, мистър, че се отзовахте на нашата мъка. Поговорете с тях — той посочи Тутс и Марк. — Аз... нямам сили, извинявайте.

— Задачата е проста, мистър — започна Тутс своите обяснения, — трябва само да се действа бързо и решително. Ето плана на града и снимка на небостъргача. С кръстчета са отбелязани етажът, апартаментът, прозорецът. Прозорците всякога са отворени. Ето плана на апартамента...

Тутс набеляза кратко, ясно и делово плана за действие.

— Ако днес детето не бъде в ръцете ни, утре вече ще е късно. Да вървим, ще ви покажа откъде можете да излетите...

От плоския покрив, на който Уорендърови си бяха направили градинка, Ариел се издигна стремително по отвесна линия.

Той отдавна не беше летял и с удоволствие се отдаваше на познатото чувство за свобода и лекота, на простора на въздушните стихии. И да се откаже от това?... О, ако можеше да отнесе Лолита в някоя прекрасна свободна страна с чудни цветя и дървета... Защо да не я отнесе в джунглите? Би свил гнездо върху клонесто дърво и би живял с нея и Шарад.

Но нямаше време да мечтае. Долу бучеше и тътнеше чуждият огромен град. А над главата му в синята бездна на небето мирно блещукаха звездите. Ариел отново погледна надолу. Той видя като огромен план остров Манхатън, разделен на квадратчета от

кварталите, с тъмния правоъгълник на централния парк и Бродуей, проснал се през града. Целите брегове са назъбени от доковете и пристанищата. Ето широкия черен Хъдзън, отразяващ светлините на безбройните параходи и съдове за крайбрежно плаване, Лонг Айлънд... Статуята на свободата с неугасимия пламък в протегнатата ръка. Улиците, залени от светлина, изглеждаха като светеща решетка. Като тъмни, мрачни канари се извисяваха небостъргачите. Работният ден беше завършил и светлината в тях — угасена. Безбройните клеркове си бяха отишли по домовете. Долните етажи на небостъргачите и другите сгради пък пламтяха със светлините на витрините и рекламите и хвърляха червеникав отблясък върху стените. Върху някои тъмни небостъргачи се плъзгаха светлинни екрани. Тук-там прозорците на горните етажи още светеха. Тези светлинки изглеждаха като едри звезди, паднали от небето и недостигнали до земята.

А в далечината до хоризонта се беше проснала черната шир на океана с движещите се звезди на параходните светлини. Ариел чувствуваше прохладното дихание на океана и с удоволствие пълнеше гърди с чистия въздух на висините.

Доста трудно намери необходимия му небостъргач, етаж, апартамент, прозорец и полетя към целта. Беше първият прозорец от ъгъла.

Тутс не бе излъгал — прозорецът беше отворен и светеше.

Ариел отначало погледна през прозореца. Добре обзаведената стая беше празна.

Тогава той влетя през прозореца и се спусна на пода. Врати направо и вляво. Зад вратата отляво трябва да е детската стая. Да влезе там, да вземе детето, да го увие в одеялце, за да не се простуди, и да излети... Ако го срещне някой, нищо да не говори и да действа бързо, използвайки неизбежното объркване.

Ариел се насочи към вратата вляво и тихо я отвори. Видя детска стая. На креватчето лежеше дете, а над него нежно се беше навела жена. Детето не спеше. То се въртеше и тихо плачеше.

— Мамо — изведнъж извика то, протягайки ръчички.

Младата жена взе детето на ръце и го целуна с майчинска нежност. Детето сложи главичка на гърдите ѝ и обви с ръчички шията и.

— Мъничкото ми, не плачи. Сам, не плачи, детето ми!...

Жената беше обърната с гръб към Ариел.

Ариел стоеше в пълно недоумение и нерешителност. Той не се съмняваше, че вижда майката на детето. Но коя е тогава мисис Уорендър и за какъв малък Сам говореше тя! Да измъкне детето от ръцете на майката! Люлеейки сина си, жената се обърна и забеляза Ариел. Тя се усмихна, тръгна доверчиво към него и извика:

— Най-последно! Аз толкова ви чаках!...

Ариел съвсем престана да разбира какво става. Той стоеше неподвижно до вратата, без да знае какво да каже, какво да предприеме.

— Сам още от сутринта се оплакваше от болки в главичката — каза жената и подаде детето на Ариел. — Едно нещастие подир друго...

Ариел се досети, че го вземат за доктор. И за да разплете поне едно недоразумение, промълви:

— Извинете, мисис, аз не съм доктор...

Жената пребледня, изведнъж притисна здраво до гърдите си детето, отстъпи няколко крачки и със страх запита:

— Кой сте вие? Как влязохте? Да не сте от онези? Да не сте от онези ужасни хора, които искат да отнемат моето съкровище?... — И замълча, гледайки сина си с тревога.

Не! Ариел изобщо не беше способен за такива работи! И най-добре би било да се обърне, да изтича в другата стая и да отлети през прозореца, като остави нещастната жена да мисли, че всичко, което стана сега, е било халюцинация. Но му хрумна мисълта, че са го въвели в измама, в някакво гнусно престъпление, и му се прииска да разбере истината.

— Извинете, мисис, не се страхувайте от мене... Ще ви обясня веднага всичко. Сигурно тук става някакво недоразумение.

— Джордж! — извика жената, цялата разтреперана.

Вълнението ѝ се предаде и на детето и то заплака.

Чуха се бързи стъпки и в стаята влезе мъж на средна възраст. Като видя Ариел, той пребледня като жена си, застана между нея и него, сякаш я защитаваше, и строго, почти грубо запита:

— Кой сте вие? Какво искате?... — После, като се вгледа в Ариел, извика с искрено учудване: — Мистър Биной?!

— А вашата фамилия, сър?

— Уорендър. С какво мога да ви услужа?

— Уорендър? — със същото учудване извика Ариел. Те се гледаха известно време с недоумение. После Ариел, убедил се вече окончателно, че са го измамили, реши да разкаже откровено всичко на родителите на Сам.

— Аз трябва да поговоря с вас, мистър.

И в кабинета на Уорендър Ариел разказа как е бил въввлечен в работата, премълчавайки само за способността си да лети.

— Бандитите искаха да използват моята изключителна ловкост. Аз се промъкнах при вас... по корниза от съседния апартамент. Извънредно съм доволен, че не станах оръдие на тези ужасни хора — завърши Ариел.

— Вярвам ви, мистър Биной. Вие сте били заблудени и сте действували от благородни подбуди. Извинете, но въпреки спортния ви гений, вие, изглежда, сте много неопитен млад човек и малко запознат с нашата страна. Впрочем такъв ловък ход може да заблуди не само простодушен младеж... Ужасно е да се помисли! Защото, ако случайно жена ми не е била край детето, което се разболя нещо, катастрофата би била неминуема. Детето би загинало, нашият живот би бил разбит, но и тези хитри и безжалостни хора са разчитали, че като вземете волно или неволно участие в едно престъпление и с това се компрометирате, ще се окажете всецяло в ръцете им, ще станете техен роб, тяхно сляпо оръдие, защото те всякога биха могли да ви поставят на електрическия стол — обикновения начин за екзекуция в нашата страна, — стоварвайки върху вас своите престъпления. Полицията е подкупена от тях... Ужасно! Още едно тяхно покушение не сполучи. Но какво ще стане утре?

И мистър Уорендър на свой ред разказа на Ариел за кошмара, в който той и жена му живеят цял месец, показва му също и анонимните писма с искания да внесе пари.

— Аз платих вече много, но колкото повече давах, толкова повече те искаха, заплашвайки на всяка цена да откраднат детето. От своята усамотена вила се преселих за безопасност тука. Тук, мислех, трябва да пазя само вратите, без да се безпокоя за прозорците. Наех слуги специално да наблюдават идващите тука хора, но кой ще гарантира, че и между слугите няма съучастници на гангстерите —

крадци на деца? За нас изглежда, остава едно — да напуснем тази страна! — с тъга завърши той.

Ариел погледна часовника. Наближаваше полунощ. Той стана.

— Напълно ви вярвам, мистър Биной — каза на сбогуване мистър Уорендър. — Бандитите не се държат така. Можете спокойно да напуснете моето жилище. Трябва обаче да ви предупредя, че на бандитите не може да се изменя безнаказано. А вие им изменихте. Животът ви е в голяма опасност. И най-добре за вас би било да напуснете Ню Йорк, а още по-добре изобщо да напуснете Америка.

— Благодаря ви за съвета, мистър Уорендър! Така и ще направя. Вие сте прав. В тази страна дори добрата постъпка неочаквано се превръща в ужасно престъпление!

На сбогуване мистър Уорендър стисна здраво ръката на човека, който насмалко не отнесе неговия син на мъчителна смърт.

Като излезе от кабинета на Уорендър, Аврели закрачи замислено по дългия коридор.

Ето до какво го довежда в този ужасен свят неговата способност да лети! Пирс и раджата, и пасторът, и Четфилд, и бандитите — за всички той е само оръдие на техните лични користни цели. Тук той никога не ще се измъкне на самостоятелен, независим път, не ще си уреди честен и спокоен живот.

Чудният дар, за който бленуват хората в мечтите и сънищата си, се превръща тук в някакво проклятие.

Не, по-скоро да бяга от този град, от тези безсърдечни, жестоки хора!

Какво да прави по-нататък?

Положението му е много рисковано. Ами ако Уорендър или жена му са позвънили в полицията? При това край небостъргача можеха да дежурят гангстерите и техните съучастници. И Ариел реши да излети от един прозорец на коридора.

Ариел летеше стремително през града... Като набеляза най-затъмнената част на парка, бързо се спусна и излезе на алеята.

Насреща му тичаха няколко души, очевидно забелязали падането на някакъв предмет.

— Падна ли някой? — задъхвайки се, попита един.

— Не някой, а нещо — отговори друг. Вие не видяхте ли, мистър — обърна се той към Ариел.

— Да, аз също видях... Ей там... Струва ми се зад решетката, до лехата — отговори Ариел и посочи встрани. И забърза нататък, въздъхвайки с облекчение. Всичко свърши благополучно.

ГЛАВА XLIV

ПРИ ПРИЯТЕЛИТЕ

— Защо закъсня? Къде ти са нещата? Защо дишаш така тежко?
— отрупа Джейн брат си с въпроси.

— Ти готова ли си вече, Джейн? Да вървим по-скоро... Ще ти разкажа из пътя... За малко не ми се случи голямо нещастие...

В автомобила, на път за пристанището, той разказа на сестра си една измислена история. Нападнали го бандити, които искали да го откраднат заради откуп. В Америка това било обикновено нещо. Той успял да се измъкне, като направил гигантски скок... Не, не е летял. Послужил си с онова, което показвал в цирка. Колко е хубаво, че имат билети за парахода.

— Ти сам сега виждаш колко бях права, когато настоявах по-скоро да заминем! — наставнически каза Джейн.

— И аз вече мислех за това — искрено призна Аврели.

Джейн го тупна покровителствено по ръката и каза:

— Всякога ме слушай.

Аврели въздъхна свободно чак когато огромният океански параход се откъсна от пристанището и водната ивица почна да се разширява все повече и повече. За щастие гангстерите не умеят да летят!

Ариел стоеше на борда, загледан как в мъглявата далечина се губят очертанията и гаснат светлините на града, не по-малко интересен и страшен от далечния Мадрас.

Пътуването продължи много денонощия. В полунощ стрелките на всички корабни часовници се придвижваха автоматично с един час напред. От време на време ниско мощно изсвирване на сирената разтърсваше въздуха и предупреждаваше, че са срещнали параход. Пътниците се развличаха в киното и с танци, но Джейн помоли Ариел да не излиза от каютата. Тя се опасяваше, че на парахода могат да се случат хора, които са виждали „Световното чудо — Биной Непобедимия“. И той, престорил се на болен, седеше послушно през

цялото пътуване в каютата си, скучаеше и гледаше през илюминатора еднообразната водна повърхност.

Ариел имаше само една радост — спомените за далечните приятели.

От тези спомени не би се отказал за нищо в света. Не можеше да не мисли за Лолита, Шарад и Низмат.

Веднъж — беше вече близо до Лондон — Ариел не се стърпя и разказа на Джейн за Лолита. Джейн накара брат си да опише подробно девойката и като помисли, каза:

— Не е ли онази просякиня, която извика, когато те намерихме на пътя и те извадихме от чувала?

— Може би — смутено отговори Ариел. Това не му беше известно. Нима Лолита е била тогава толкова близко?

— Е, и какво мислиш за тази Лолита?

— Аз... Тя, разбира се, е много бедна, макар да не е просякиня... В Индия така живеят милиони хора... Тя е прекрасна като сън. И аз много я обичам и никога не ще я забравя.

— Да не искаш да се ожениш за тази черна мърла? — И Джейн се разсмя сухо и злобно. — Само това липсваше! Великолепно! Сър Аврели Халтън встъпва в законен брак с лейди Локита!

— Лолита, а не Локита! — избухна Аврели.

Но Джейн, смятайки спора за безполезен, каза:

— Трябва да ти поръчаме прилични костюми, Аврели. Фрак, смокинг, редингот. В Америка ти ходеше като клерк. Моята приятелка Барбара ще се изсмее, ако те види с такъв костюм.

И по пътя, и у дома Джейн не даваше мира на брат си. Той сякаш получи строга гувернантка, която ежеминутно го поправяше: ту не казал нещо, както трябва, ту не се обърнал, както се полага. Тя го принуждаваше да се усмихва, разговаряйки с неприятни за него хора, защото така изисквали добрите обноски. Учеше го да прави комплименти. Ариел понасяше търпеливо тези изтезания и ги наричаше в душата си дресировка. Особено я възмущаваше държанието на брат ѝ с прислугата.

— Ти разговаряш с тях, като че ли са ти равни! — възкликваше тя.

— Но нима те не са също хора като нас? — възразяваше Ариел.

Джейн му четеше отегчителни лекции за класовото неравенство, за това, че с прислугата трябва да бъдем студено-коректни. Затова пък в отношенията си с хората от своя кръг трябва да проявяваме изключителна любезност.

— Но ако този човек ми е неприятен? — възкликваше Ариел.

— Не, ти си невъзможен. Ти си крайно невъзпитан! — изпаднаше в отчаяние Джейн.

Веднъж Ариел, Джейн и Доталер отидоха извън града да видят тухларските заводи на Халтън. Там всичко страшно натъжи Ариел. Приземните бараки, глинестата почва, рововете и канавките, плискащата под мостчетата вода.

Но Джейн не забелязваше това: нали от тази кал, от тази глина се правят пари!

Някаква стара жена от работническото селище минаваше през мостчето, падна и не можа да стане.

Ариел се притече и я вдигна, като изцапа кожените си ръкавици и палтото, ушито от най-добрия лондонски шивач.

Без да се стеснява от Доталер, Джейн веднага, в присъствието на слисаната старица, почна да се кара на брат си. Според нея това било съвсем ненужна постъпка. Ариел мрачно мълчеше, изтривайки с кърпичка изцапаните си от глината ръце.

Една седмица след пристигането им в Англия настъпи денят, в който Ариел навърши пълнолетие. Джейн се готвеше с вълнение за това тържество. Тя не се изморяваше да повтаря на Ариел, че в този ден той ще бъде приет в кръга на високото светско общество. Бяха изпратени покани на най-добрите аристократични семейства.

Сутринта в деня на пълнолетието дойде настойникът Боден, придружен от мистър Хезлън.

Още в първия момент между тях и Джейн се разигра неприятна сцена. Джейн почна да говори с бившите настойници за отчета и страстите пламнаха. Разбира се, нито тя, нито настойниците крещяха и размахваха ръце. Напротив, разговорът се водеше тихо, думите се придружаваха със сдържани жестове. Но във всяка дума имаше отрова, във всеки поглед — стрела. По същество това беше най-търгашески спор с взаимни обвинения и оскърбления.

На Ариел тази сцена му направи толкова потискащо впечатление, че той не издържа и отиде мрачен в стаята си.

Нервите му бяха изопнати. Струваше му се, че този въздух го задушава. Въпреки хладното есенно време, той отвори прозореца и в стаята нахлу мъгла и фабрична миризма. В душата му растеше протест, зареждаше се някакво решение.

Краят на тържествения ден препълни чашата на търпението.

Когато поканените се събраха, на Ариел му се стори, че вижда някакъв маскарад, някаква страшна пародия на хора. Тук всичко беше фалшиво — фалшиви усмивки, фалшиви думи, фалшиви коси, зъби, руменина у дамите. Свежите лица бяха рядко изключение. Девойки с червеникави коси, с лунички по лицето, с дълги зъби. Мършави или дебели, задъхващи се от тлъстини мъже с фракове. И на всеки от тях, Ариел трябваше да стисне ръка, приятелски да се усмихне, да каже няколко приветливи думи. И всичко това под пронизващите погледи на Джейн, която следеше всяка негова крачка, всяка дума.

След обяда седналият до Ариел самодоволен, важен лорд Форбс започна да говори нашироко за Индия. Той наричаше индусите само „тези скотове“ или „тези груби животни, които се кланят на кравата“.

Ариел дълго се сдържа, но най-после не изтрая и извика:

— Повечето от тези прости, трудолюбиви, честни хора заслужават много по-голямо уважение, отколкото мнозина от тук присъстващите, които впрочем живеят за сметка на тези хора!

Стана нечуван скандал. Всички изведнъж млъкнаха. Лорд Форбс се разтрепера от ярост и взе да пъха недопушената си цигара вместо в пепелницата в цигарената кутия. Джейн побледня, после, като извика на помощ цялото си самообладание, се постара да замаже неловкото положение.

Но как се нахвърли срещу Ариел, когато гостите се разотидоха! Забравяйки добрия тон, тя крещеше, че се отказва от такъв брат, че в него не тече кръв на аристократ, а на плебей, че ще трябва да го даде на възпитание в такова заведение, където от него ще съумеят да направят човек, или пък техните пътища съвсем ще се разделят. Ариел ще се лиши от всичко и ще бъде изхвърлен на улицата, където очевидно ще намери онова общество, което толкова го привлича.

За нейно учудване, което после премина в страх, Ариел не възразяваше нито дума, запазил мрачно спокойствие.

Това се стори на Джейн подозрително. Тя се престори на разкаяна и дори се извини за сприхавостта си.

— Ти, разбира се, не си виновен. Невъзможно е с един скок да се стигне от цирковата арена в аристократическия салон. Аз самата съм виновна донякъде, защото беше още рано да те показвам пред обществото. Но ти сам ще разбереш...

— Аз вече разбрах. Всичко разбрах — отговори Ариел. — Не се безпокой, Джейн. Няма да ти причинявам повече никакви неприятности. Късно е вече. Изморен съм. Лека нощ! — И той си отиде, като остави сестра си в недоумение.

Ариел заключи вратата на стаята си и закрачи развълнувано напред-назад, после спокойно събра най-необходимите си вещи в малкия куфар и излезе от къщи.

Беше мъглива нощ. На няколко крачки нищо не се виждаше. Ариел нае такси и заповяда да го откара на пристанището.

За своя радост разбра, че след един час заминава голям океански параход по маршрута Лондон, Бомбай, Коломбо, Мадрас. Той си взе билет за трета класа — непоносима му беше мисълта да пътува в обществото на хора като сър Джордж Форбс, член на палатата на лордовете, заради който стана последното скарване с Джейн.

След един час огромният океански параход се откъсна от пристанището и пое курс към бреговете на далечна Индия.

Хората, които стояха на брега, наблюдаваха как в гъстата мъгла се движи тъмна безформена маса, светейки с ивица илюминатори. В този предутринен час параходът изглеждаше като някакво приказно, създадено от въображението чудовище. Още известно време мъждукаха бледите светлини, като все повече и повече се топяха и избледняваха. Накрая и те потънаха в мъгла.

Параходът, който отнасяше Ариел, изчезна като съновидение.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.